

ВІН...

НАХАБНИЙ плеємбой

@SOMETHINGVERYUKRAINIAN

НАХАБНІ ЧИКАГСЬКІ КРАСЕНІ

СЛОАН ГАУЕЛЛ
АЛЕКС ВУЛФ

Переклад на українську мову здійснив телеграм канал «ukrainian lovely book»

(<https://t.me/ukrainianlovelybook>)

Даний переклад створений для ознайомлення та не має ніякого права використовуватися в комерційних цілях. Всі права належать автору.

Якщо Ви бажаєте десь поширити даний переклад в медіа, будь ласка, вкажіть наш телеграм канал, як автора перекладу.

Приємного читання!

Анотація

Декер Коллінз, сучий син у Барберрі, вміє лише одне - перемагати.

Коли він вирішує здійснити злиття своєї, що має мільярдні активи, юридичної компанії з фірмою з Далласа, з'являється та, що збирається невідступно юридичної компанії з фірмою з Далласа, з'являється та, що збирається невідступно стежити за кожним кроком цього процесу.

Тейт Рейнольдс - суцця мегера у Версаче.

Дуже розумна. Дуже зухвала. І приголомшливо ефектна. О, і вона не дозволить Декеру схитрувати. Будь-який з його лайняних ходів не залишиться непоміченим.

Коли злиття висить на волосині, вони оголошують один одному війну.

Є тільки одна проблема - ця війна виходить за рамки бізнесу.

І коли вони не стикаються лобами...

Спинка їхнього ліжка ритмічно довбається об стіну

Слоан Гауелл, Алекс Вулф
Нахабний плейбой
Серія: Нахабні Чикагські красені - 1

ГЛАВА 1

ТЕЙТ

Ніщо в моєму житті не відбувається легко.

Кидаю погляд на годинник, що висить на стіні готельного номера. Знала, що так і станеться. Вестон у курсі, що я ненавиджу отримувати завдання в останню хвилину і готуватися в поспіху. Я вже спізнююся. А я ніколи не спізнююся. Він, напевно, вже замовив випивку в барі. Мені б зараз теж не завадив стаканчик.

Я вважаю своїми пріоритетами організованість і професіоналізм. Які неможливі, коли Вестон суне мені документи і висуває нерозумні вимоги. Віскі пульсують від сильного головного болю, що повільно проникає в мозок.

Заспокійливо

проводжу пальцями по кісточках навколо очей, сподіваючись позбутися болю.

Квапливо закидаю кілька таблеток адвілу до рота, роблю ковток води і закидаю голову, щоб їх проковтнути.

Готельний номер кращий, ніж я собі уявляла: двоспальне ліжко, шикарна постільна білизна, душова кабіна, паркет. Від Вестона меншого чекати й не варто.

Він дуже великий авторитет.

Потрібно привести свою дупу до ладу і вибиратися звідси. Вестон Хантер - не та людина, яку можна змушувати чекати. Він керує однією з найуспішніших юридичних фірм у Далласі - "Хантер Груп". І привіз мене в Чикаго для допомоги в найбільшому злитті нашої фірми. Можливість дивовижна, незважаючи на те що потребуватиме сталевих нервів. Відчуваю, на мене чекає велике випробування.

Випробування вогнем.

Я старший юрист, а це мій шанс стати партнером.

Я найкращий фахівець у фірмі і зовсім не хвалюся - Вестон говорив мені про це раніше.

Однак зараз я недостатньо підготовлена, що мене зовсім не влаштовує.

Перебуваючи в

офісі в Далласі, я зачитувала свідчення, коли Вестон увірвався і зажадав, щоб я збрала сумку і зустрілася з ним в аеропорту. Поняття не маю, про що він тоді думав. Типу, він тут головний і може робити все, що заманеться?

Востаннє метушливо поправляю волосся перед дзеркалом. Один локон ніяк не піддається. Таке трапляється, коли я поспішаю. Усе розвалюється на частини.

Кинувши укладати волосся, надягаю пару чорних туфель на підборах і пригладжую рукою спідницю спереду. Поглянувши в дзеркало, прибираю пушинку зі спини. Моя блузка свіжа, без пом'ятих складок, а жакет довершує ансамбль.

Документи розкладені акуратними стопками на журнальному столику. Списки клієнтів і контрольні списки лайна, яке потрібно виконати для більшої обачності. Усе готово. Я з полегшенням зітхаю, збираю папки й кидаю ключ від номера готелю в клатч.

Переконавшись, що взяла все необхідне, я заходжу в ліфт. Він рухається зі швидкістю

равлика. Якби я не боялася спітніти, то спустилася б сходами, щоб швидше потрапити у вестибюль. Такий маневр ніколи не підводить; особливо, якщо я поспішаю.

Спостерігаю, як цифри повільно змінюються від одного поверху до іншого. На довершення до всього, у ліфті їде літня жінка, яка вилила на себе стільки парфумів, що задихнувся б і кінь. Сподіваюся, запах фрезії не вбереться в мій одяг.

Опинившись у вестибюлі, ледь встигаю вийти у відчинені конс'єржем двері й

вискакую на вулицю в надії зловити таксі. Махаю рукою одному з проїжджаючих повз,

кричу "таксі!", і воно котиться до зупинки.

Вряди-годи вчасно.

Роблю чотири кроки, як раптом у мене з нізвідки вривається чиєсь плече. Папки з документами злітають, немов згряя голубів, і падають на тротуар. Дивом не зламавши каблук і

утримавши рівновагу, з жахом спостерігаю, як моя важка робота розсипається по асфальту.

Я підкидаю руки вгору.

- От чорт!

Ну хто б сумнівався?

Я хитаю головою. Здивуюся, якщо вітер не понесе папери в передмістя Чикаго.

Роздратовано фиркаю і дивлюся на винуватця події. Мій погляд мандрує від

туфель Берлуті до костюма-трійки Барберрі, що ідеально сидить на чоловічій фігурі.

Мій пильний погляд зустрічається з крижаними блакитними очима в парі з пустотливою усмішкою.

Усмішкою, яка, без сумніву, була б сексуальною за інших обставин. Чорт

візьми, а незнайомиць гарячий! Його тліючий погляд - прямо як у кінофільмах!

- Могли б сказати "вибачте" або, принаймні, "вибачте". - я примружуюся,

дивлячись на чоловіка, а потім опускаюся зібрати папери. Вловлюю

приголомшливий запах його туалетної води, і мене охоплює тепло, коли я вдихаю п'яний аромат.

З ідеальних чоловічих губ зривається смішок.

- Ти сама зіткнулася зі мною, солоденька. - голос схожий на первісне гарчання, від якого в мене підкосилися б коліна, якби красунчик не був таким зарозумілим придурком.

Роблю глибокий вдих і беру себе в руки, струшуючи сексуальні думки, що рвуться на передній план свідомості. Просто мені подобаються сексуальні голоси. І, зрозуміло, як і

будь-яка незаміжня жінка, я в захваті від красивих чоловіків. Але якщо в тих ще й глибокий голос, вібрації якого доходять аж до самого центру між ніг, то зі мною починає щось творитися. А в цього придурка і голос, і зовнішність на додачу. Б'юся об заклад, його акуратно підстрижена борідка могла б створити дива на моїх стегнах.

Незважаючи на настільки брудні думки, хотілося б його попередити, що він зв'язався не з тією жінкою.

- Солодка? - я заочую очі. - О, ні. Я прекрасно все пам'ятаю. Ти налетів на мене і мало не збив з ніг! - я кидаю погляд на тротуар. - Подивися на мої документи! Його погляд пробігає від мого декольте до розкиданих на землі паперів і назад до моїх грудей. Цей нахаба навіть не намагається приховати, що витріщається на моїх близнючок.

Я вказую двома пальцями спочатку на нього, а потім на своє обличчя.

- Мої очі вище, друже.

Він дивиться на мене так, немов я на вітрині, виставлена виключно для його розваги.

- Дружок, - фиркає незнайомиць. - Слухай, а мені подобається дивитися, як ти стоїш переді мною на колінах.

- У твоїх мріях, шановний.

- А ось це мало ймовірно. - Красунчик потирає підборіддя, все ще посміхаючись, пронизуючи мене наскрізь блакитними очима.

Б'юся об заклад, у нього господарство, як у гробаного жеребця. У придурків зазвичай завжди великий, судячи з мого досвіду, у всякому разі. Подумки даю собі ляпас. Пора

зав'язувати з подібними думками.

Єхидно посміхнувшись, починаю збирати папери.

Красунчик у костюмі нахилиється допомогти. Він тягнеться до моєї папки, і я шльопаю його по великій руці.

- Я сама.

Симпатичний чи ні, але цей чоловік - осел і діє мені на нерви. Не кажучи уже про те, що ніхто не сміє чіпати мої документи. Ніхто!

- Бажаю приємно провести вечір. - видихає нахаба і має нахабство забратися в моє таксі.

- Якого хріна? - кричу я йому вслід. - Це моє таксі! Я дуже поспішаю!

Він лукаво підморгує мені. Його самовдоволене обличчя розпливається в перлинно-білозубій усмішці.

- Я теж дуже поспішаю, солоденька, - чоловік двічі плескає по дверцятах авто, - мій військовий трофей.

- Мудак!

Таксі швидко від'їжджає.

Скриплю зубами і намагаюся розібратися в плутанині, що трапилася. Просто чудово. Тепер потрібно повертатися в готель. Уся моя тяжка праця пропала. Папери зіпсовані. Години мого життя витрачено даремно.

Дзвонить мобільний, і я в курсі, що Вестон готовий вигризти мені дупу за те, що я досі

досі не приїхала. Але я ж не спеціально! Починається злива, і я вже не знаю, чи буває

гірше. Запахаю папки з документами під пахву і біжу назад у вестибюль готелю так швидко, як тільки дозволяють підбори, поки дощ не зіпсував мені зачіску.

Струснувши головою, застрибую назад у ліфт і добираюся до свого номера. Один погляд у дзеркало - і мене охоплює лють. Я схожа на мокрого щура з потекшим макіяжем. Схопивши рушник, загортаю в нього волосся і поспішаю привести себе до ладу.

Якщо ще коли-небудь побачу цього засранця, він - небіжчик.

За півгодини приїжджаю до бару і з подивом виявляю, що Вестон усе ще там.

Розправляю плечі й підходжу ближче. Він сидить на стільці, потягуючи віскі. Кладу папки на вкриту плямами дубову стійку бару і сідаю поруч.

Вестон потирає підборіддя. Його очі - дві темні щілинки - пропалюють у мені дірку. Розумію, що все зіпсувала, але не зі своєї вини.

- Де тебе чорти носили? - тон його голосу вбивчий. - Чому не відповідала на дзвінки? - він бере склянку і постукує по ній пальцем, вимагаючи в бармена добавки.

- Ти дзвонив? - Вестон не відповідає. Лише робить великий ковток темно-коричневої рідини. - Я б приїхала ще півгодини тому, якби один придурок не розкидав мої папери по всій вулиці й не забрав таксі. А потім ще й дощ пішов проклятий.

Важко видихаю, і безглуздий локон падає мені на лоб. Здуваю його і чекаю відповіді Вестона. Упевнена, він надере мені дупу і пригрозить звільнити, але з моїм теперішнім

настроєм, я прям рада буду з ним посваритися. Ми обидва знаємо, що він не виконає своїх погроз, а мені необхідно випустити пару.

Вестон посміюється собі під ніс.

- Що? - кидаю лютий погляд у його бік.

- Нічого, просто саме так ми познайомилися з Брук. Я викрав її таксі. Тільки по дупі не шльопнув.

Примружуюся, намагаючись повернути собі хоч трохи гідності.

- Він і не шльопав мене по дупі, - уточнюю я крізь стиснуті зуби.

Вестон зітхає.

- Ну, у будь-якому разі, Декер уже пішов. Набридло тебе чекати. Ти виставила мене

в

невигідному світлі.

- Я зовсім не чудотворець. І попереджала, що мені не вистачить часу все підготувати. Ледь встигла зареєструватися в готелі, а ти вже зажадав оформити цю хрень, - я поплескала по папці, яку принесла із собою. - Тобі потрібна незакінчена робота? Так ти мені не за це платиш.

- Неважливо. Ти перемогла. - Вестон хитає головою і замовляє мені випити. -

Схоже, тобі це необхідно. Головне, будь готова до завтрашньої зустрічі.

Я посміхаюся.

- Я завжди перемагаю, коли мені надають достатньо часу. - випиваю заслужений після події коктейль. Вестон оплачує рахунок.

- Тейт?

- Мм-м?

Він посміхається і киває мені головою.

- Зроби вже що-небудь із волоссям.

Я похмуро дивлюся на нього у відповідь. Мудак.

Він хихикає і встає.

- Давай повернемося в готель. Замовиш їжу в номер і доробиш роботу. - Вестон показує на папери в папці.

Принаймні, вони розкладені за кольоровими мітками. Усе могло б бути й гірше.

Ми повертаємося в одному таксі і йдемо у вестибюль кожен своєю дорогою. У

номері я

кидаю документи на стіл і скидаю туфлі. Потім переодягаюся в халат, падаю на диван,

беру меню для обслуговування номерів і переглядаю варіанти страв. Раз завтра важливий день, то не варто замовляти важку вечерю. Зупиняюся на салаті зі смаженої курки та фруктової тарілці на десерт. Робота почекає, поки я поїм. Чого мені реально хочеться, так це гарненько погрітися у ванні. Ох уже цей нахаба зі своїми чарівними блакитними очима! Щоки спалахують, а шию і груди охоплює жар при думці про його язик між моїх ніг.

На коліна перед моєю кицькою, друже. Там саме місце твоєму язику.

Уявляю його тліючий погляд. Занадто багато часу минуло відтоді, як я займалася сексом. Ось звідки подібні фантазії. Але ніяк не виходить викинути красеня з голови. Його дурну посмішку. Глибокий голос. Сильні руки. Божественну туалетну воду - я немов досі відчуваю її аромат. І, чорт забирай, мені не забути, як самовпевнено він підморгнув, сідаючи в моє таксі.

Найсумніше, що саме його самовпевненість так на мене діє. Хочеться не ніжностей, а щоб нахаба командував і домінував наді мною, але нехай спочатку постаріється. Виникає бажання чинити опір і змусити його заслужити кожен мій дюйм.

Уява розігрується в мене в голові, і я проводжу пальцями між горбками грудей. Щипаю один із сосків, уявляючи вражаючі блакитні очі. Незнайомець був просто чудовий. Хотілося, щоб він ляпнув який-небудь розумний коментар, а я б

заткнула йому рот своєю кицькою. Посміхаюся подібній думці, південніше спускаючись пальцями, і згадую диявольську усмішку, кінчиком пальця обводючи клітор.

Стукіт у двері луною розноситься по номеру, перериваючи мої фантазії.

Я підстрибую. От же блін!

- Обслуговування номерів.

- Іду! - хитаю головою від своєї відповіді і намагаюся придушити наростаючий у грудях сміх. Ривком заорюю халат і прямую до дверей. На мені немає ліфчика, і не бажано, щоб хлопець припустив, що його чайові - це я, що виблискує оголеними грудьми. Відчиняю двері, і молодий чоловік вкочує візок. Кажу йому "дякую", дістаю готівку з гаманця і відраховую пристойну винагороду, бо почуваюся себе винною за свої пустощі у ванній, хоча хлопець і гадки про них не має. Він

ввічливо

дякує мені і йде.

Повертаюся у ванну, промокаю обличчя прохолодним рушником, збираючись повечеряти

і викинути з голови блакитні очі та зухвалий язик.

Додаю в салат італійську заправку і наколюю на виделку шматочок курки.

Шлунок бурчить - я навіть не усвідомлювала, наскільки зголодніла.

Незважаючи на смачну вечерю, мені не вдається перестати думати про незнайомця.

Я приїхала сюди працювати, а не зустрічатися з Містером Помилкою. Він просто черговий зарозумілий придурок, якого потрібно викреслити зі списку чоловіків, яким я не по зубах. Мені важко догодити. Працюючи в галузі, де домінують чоловіки, мені доводиться бути такою. Я можу потріпати нерви найкращим із них. Деякі чоловіки цінують, що я в змозі постояти за себе, тоді як інші знаходять це лякаючим. Зведення стін допомагає зберегти професіоналізм і зосередитися на роботі, а не на тому, який я виглядаю в спідниці.

Завтра обіцяє бути дуже цікавим. Ми зустрічаємося з братами, які

керують величезною юридичною фірмою - "Хантер Груп" оформляє з ними злиття.

Цікаво, чи схожі ці брати на Вестона або хлопців із Далласа...

ГЛАВА 2

ДЕКЕР

Сподіваюся, сьогоднішня зустріч із Вестоном і його старшим юристом пройде краще, ніж вчора. Я заїхав у бар "Label 51", але мені довелося піти раніше - хотів зустрітися з нинішньою партнеркою по траху. Ну, принаймні, я отримав гарантію, підписану в присутності Вестона. Тепер жодного відступу від злиття не станеться.

Що стосується моєї... партнерки. Вона працює в педіатрії і вільного часу в неї ще менше, ніж у мене. Розуміє, що до чого, і не очікує продовження наших стосунків за межами готельних номерів, у яких ми зустрічаємося. Націлена на кар'єру, що я в ній дуже поважаю. Захоплююся жінкою, яка знає, чого хоче, і домагається своєї мети. Учора, до речі, наша зустріч була приголомшливою. Жодних почуттів.

Просто фізичне задоволення.

Минулого тижня їй запропонували посаду в Лос-Анджелесі, до якої вона прагнула. І ось сьогодні коханка їде. Я відправив їй квіти, побажавши всього найкращого. Знаю, що ніколи більше не отримаю від неї звісток і не збираюся страждати з цього приводу. Я прекрасно переживаю подібне.

Секс був хороший, але ніхто з нас не визнавав у ньому нічого, крім елементарної потреби. Я зайнята людина, і в мене багато справ. Емоційний зв'язок із кимось - останнє, що мені потрібно.

Ми з Вестоном збиралися обговорити деякі важливі аспекти злиття, але його старший юрист так і не з'явився. Мені життєво необхідно, щоб союз із "Гантер Груп" увінчався успіхом. Тоді, цілком можливо, я подумаю про серйозні стосунки, адже у мене

з'явиться більше вільного часу. Але наразі це просто неможливо.

Я знайомий з Вестоном Хантером ще з часів навчання в коледжі, але це не означає, що

можна пустити злиття на самоплив. Укотре поправляю у вбиральні краватку. Хочу, щоб Вестон був у курсі моїх планів - мені потрібні гарантії, що про моїх людей подбають як у довгостроковій, так і в короткостроковій перспективі. Якщо провернемо

задумане, то за столом переговорів отримаємо багато взаємної вигоди.

Виходжу з вбиральні та йду офісом, озираючись на всі боки. Квінн, моя секретарка, запевнила мене, що все гаразд, але я не збираюся ризикувати. Жодних помилок.

Все

має бути ідеально. Важко сприймати подібне всерйоз, враховуючи моє минуле.

Більшість людей знають моє ім'я, і воно викликає в уяві образ людини, про яку вони читали в таблоїдах або в соцмережах. Але все це не має жодного стосунку до

того, на що я здатен у залі засідань.

Я проходжу повз двох своїх молодших братів-близнюків Дейкона і Декстера. У Декстера шрам над лівою бровою після падіння зі скейтборду, і татуювання, які ледь видно з-під костюма. Тільки так братів можуть відрізнити один від одного. Декстер до смерті налякав усю сім'ю, врізавшись у саморобний пандус на під'їзній доріжці. Крові було дуже багато, я навіть подумав, що він мертвий. І боявся, що мама мене вб'є, адже мені доручили наглядати за братом, а той намагався покрасуватися перед моїми друзями.

Дейкон проходить уперед, бере кілька ручок, а потім кладе їх на колишнє місце.

Піднімає голову, помічає, що я спостерігаю за ним, і посміхається.

- Придурки, ви коли закінчите? - кидаю на всіх трьох неприязний погляд і поправляю Доновану краватку. Навіть не збираюся питати, чому та так криво зав'язана.

Судячи з плями помади на комірі його сорочки, здогадуюся, чим він займався сьогодні вранці.

Дейкон підходить, нарешті посерйознівши.

- Розслабся, брате. А то інсульт схопиш. Тобі б перевірити артеріальний тиск.

- Потрібно що-небудь вдарити, - пропонує Донован, - щоб знизити тиск. - він здивовано підкидає брови і дивиться на мене.

Я стискаю віндзорський вузол на його краватці й підтягую до шиї трохи сильніше, ніж потрібно, ніби поправляю її.

Донован кашляє, і, зрештою, я починаю сміятися.

Діти. Ну чесне слово.

Якби я не знав, що Вестон уже прямує сюди, придушив би їх усіх.

- Досить жартів, - роблю крок назад і махаю пальцем перед обличчями братів. - Придурки, провалите переговори і будете коригувати фонди в гробаній....

Чую, як хтось прочищає горло, і, обернувшись, бачу, що в дверях стоять Квінн, Вестон і жінка, але я поки що не бачу її - тільки засмагли гомілки та підбори.

- Містер Гантер і міс Рейнольдс до ваших послуг, сер.

- Дякую, Квінн.

Вона киває і повертається до них.

Люто дивлюся на братів, які, немов блохи, поспішають зайняти свої місця. Їм пощастило, що я їх люблю. Я роблю це не тільки для себе, а й для них. Я не єдиний, хто виграє. Хоча іноді мрію про те, що було б, якби я був єдиною дитиною.

До біса менш напружено, це вже точно. Хоча я їх дуже люблю. Вони - придурки, але

я

б їх ні за що не проміняв.

Вестон Гантер, голова "Гантер Груп", такий самий божевільний, як і я, і знає це.

Напевно, тому ми так добре ладнаємо. Я не знаю, як Брук, його дружина, терпить його. Він обдаровує мене самовдоволеною посмішкою, коли ми тиснемо один одному руки, і Квінн проводить його на місце. Поки Вестон іде залом, вітаючись і потискаючи руки моїм братам, я озирваюся на двері.

Так. Ну. До біса.

У мене перехоплює подих. Це ж та чортівня, з якою я зіткнувся вчора на тротуарі перед готелем! Та сама, спекотна й гаряча. Поклавши руку на серце, я уявляв

саме її, коли востаннє трахав Джесіку. У ній було щось особливе. Таке зухвале і непокірно-схвильоване. А тепер красуня входить просто в мій конференц-зал.

Стою і чекаю, коли вона мене впізнає. Кумедна ситуація, якби не було так багато поставлено на карту в майбутній угоді.

Дівчина неймовірно сексуальна. Віддаю їй належне. Її засмагли ноги смертельно небезпечні в облягаючій спідниці. А гострі підбори будуть приємно впиватися в мої сідниці. Уявляю, як вона обхопить мене ногами, коли я увійду в неї.

Якого хріна, мужик? Заспокойся.

Її світле волосся акуратно прибрано, за винятком одного локона, який вона постійно заправляє за вухо. Хочеться поцілувати її і побачити, як вона почервоніє.

Як

учора ввечері на вулиці.

Прекрасні медово-карі очі зустрічаються з моїми.

Впізнавання займає всього частку секунди. Спочатку відбувається здивування, а потім

дівчина похмуро дивиться на мене, ніби хоче відірвати мені голову і напаскудити в глотку.

Не роздумуючи, я посміхаюся їй і підморгую. Чорт, сподіваюся, брати й Вестон цього не

помітили. Здається, я нічого не можу із собою вдіяти. У ній є щось особливе. Щось що проникає під шкіру.

- Декер Коллінз. - стріляю своєю найкращою посмішкою улюбленця публіки.

- Тейт Рейнольдс. - її відповідь коротка і сповнена отрути.

Член смикається від звуку її голосу і запаху парфумів. Кориця і ваніль? Пахне як чортова булочка з корицею, в яку я б із задоволенням встромив зуби. Вона виглядає спокійною, вся така ділова. Хоча, б'юся об заклад, я міг би прорватися крізь її жорстку маску. Схопив би її за волосся, шльопнув по сідницях разок - і вона вся буде моя. У голові проносяться брудні думки про те, щоб вигнати решту з клятого конференц-залу і розкласти Тейт на столі.

Я б задер їй спідницю і порвав трусики. Укусив за шию і смикнув за волосся, тільки щоб

почути її стогін. Спочатку вона б прикидалася, що чинить опір, намагаючись узяти гору, але потім благала б про більше.

Опускаю погляд і розумію, що досі стискаю її руку, тоді як дівчина намагається вирватися.

Що, чорт забирай, зі мною не так?

ГЛАВА 3

ТЕЙТ

Сідаю на своє місце, відчуваючи, як блакитні очі, про які я мріяла минулої ночі, розпалюють вогонь у моїх грудях. Знову починаю ненавидіти цього чоловіка за те, що він так діє на мене. Я Тейт Рейнольдс. І здатна дати відсіч будь-якому самцеві в діловому костюмі. Не можна дозволяти цьому засранцю грати з моїми емоціями.

- Учора вас дуже не вистачало, Тейт, - вчорашній придурок пильно дивиться на мене, явно розважаючись. Його губи вигнуті вгору, наші погляди зустрічаються, і, клянуся, Коллінз внутрішньо сміється над тим жорстоким жартом, який доля зіграла з нами. Я занадто добре все пам'ятаю. Як же смачно від нього пахло! Яким привабливим він був і залишається досі! У нього досконала зовнішність і голос. Дуже шкода, що цей мудака, схоже, тут усім заправляє. Всесвіт іноді буває справжньою засранкою.

- Міс Рейнольдс, - поправляю я, адже звернення на ім'я - це особисте, а ми все-таки на роботі.

Вестон нахилиється до мене, коли Декер Коллінз - зрозуміло, у нього навіть ім'я гаряче - починає свою презентацію щодо злиття.

Його помічники здаються збентеженими.

Вестон пошепки гарчить мені у вухо:

- З якого хріна в тебе проблеми з Декером?

Знаю, що він незадоволений моєю поведінкою і читає мову тіла, немов яструб.

Вестон,

схоже, накинувся б на мене, якби нарада не була в самому розпалі.

Коллінз має нахабство підморгнути мені, коли ніхто не бачить. Якщо він хоче підбити до мене клинчачки, то робить це в корені неправильно. Я не якась маленька повія, якій він може кокетливо посміхнутися, щоб домогтися свого. Я народилася і виросла

в

Техасі. У мене характер жорсткіший, ніж у будь-якого чоловіка в цьому залі. Я можу постояти за себе.

- Це той самий хлопець, який забрав учора моє таксі, через нього я й запізнилася. Вестон хихикає і хитає головою.

- Так уже. - він примружується. - Але все позаду. Вчора вже не існує. Ти ж професіонал.

Відчуваю себе дитиною, якій лягнули по руці за те, що вона сунула її в коробку з цукерками. І будь я проклята, якщо Декер Коллінз не та цукерка, яку я хотіла б спробувати. Він просто мене бісить. Навіть презентацію веде сексуально! Як таке взагалі можливо?

взагалі можливо?

Намагаюся вгамувати роздратування, коли Вестон починає говорити про злиття між нашими двома фірмами, про поглинання і відповідні кроки для просування.

Брати Декера озираються, немов хочуть вистрибнути з вікна. Щось тут не так.

- Що все це означає?

По-моєму, хлопця звать Донован, і він буквально кипить, дивлячись на Декера. Всі брати - картонні шаблони один одного, але у Донована трохи інші риси. Дейкон і Декстер, схоже, однойцеві близнюки, тільки в одного з них шрам над оком. Поняття не маю, як їхня мати справлялася з ними всіма, враховуючи їхню зовнішність та імена. Досить важка праця.

- Яке ще поглинання? - запитує Дейкон.

- Ти продаєш фірму? - уточнює Декстер.

Я переводжу погляд на Вестона, а той дивиться на Декера Коллінза з якимось хреновим виразом на обличчі. Начебто не злиться, але й не радіє. Схоже, Коллінз не посвятив братів у свої плани щодо фірми.

Він відсуває свій стілець, встає і кладе обидві долоні на стіл, підносячись над іншими з виглядом чистої влади й переваги. Декер виглядає в костюмі, як ніхто інший. Я й не усвідомлювала, наскільки високий цей самовдоволенний придурок. Він суворо дивиться на своїх братів і каже:

- Злиття в інтересах усіх присутніх у цьому залі. Було підписано гарантію.

Процес запущено. Змиріться.

Чоловіки продовжують сперечатися, ніби нас із Вестоном тут немає. Досить лайно, що Декер заздалегідь не обговорив злиття з братами. Він єдиний керуючий партнер, але все ж. Ця людина - явний егоїст.

Вестон залишається незворушним і киває в бік столика в дальньому кінці конференц-залу. Такий собі натяк на втечу.

Уся ця зустріч - катастрофа, але можу сказати, що Вестона не збиває з пантелику сімейна драма. Він не виглядає здивованим, ніби це не перше його родео з братами Коллінз. Він звик до сімейних сварок, тож зможе залагодити розбіжності набагато краще за мене.

У нього фірма з власними братами, і в минулому між ними теж виникали гарячі суперечки, тому подібне йому знайоме. Адже кожен хоче бути ватажком зграї.

В

залі повно альфа-самців, і всі вважають себе босами. Відчуваю запаморочення від коктейлю з тестостерону, що наповнив повітря.

Приймаю пропозицію асистента випити філіжанку кави і не звертаю увагу на похмурих чоловіків, поки Вестон, нарешті, не втручається і не припиняє всі сперечання.

- Послухай, Декер. Не знаю, що тут відбувається, але сподіваюся, ти все владнаєш.

У

мене зворотний рейс у Даллас, який я не можу пропустити.

Вестон заковчує рукав і дивиться на годинник. Бачу, як у його очах миготить роздратування. Він завжди перебуває в напруженому графіку, намагаючись збалансувати бізнес і сімейне життя.

У мене ж немає нічого подібного. На першому місці завжди кар'єра. Не пам'ятаю, коли в мене були постійні стосунки. Більшість чоловіків бояться мене, тому що я можу перемогти їх у залі суду і перевершити в деяких видах спорту.

- Тейт залишиться тут і простежить, щоб усе пройшло гладко. Вона більш ніж здатна впоратися з усім необхідним.

Я мало не виплюнула свою каву. Вестон залишає мене тут до завершення злиття? Нізащо! Він збожеволів? Невже він не чув нічого з того, що я говорила йому про його друга? Не кажучи вже про те, що я абсолютно не готова!

Декер посміхається і знову нерозумно мені підморгує. Я похмуро дивлюся на нього і Вестона.

Про що він тільки думає? Я не зможу працювати пліч-о-пліч із цим засранцем.

Підходжу до Вестона, щойно нарада закінчується і зал порожніє.

- Що ти мав на увазі, коли сказав, що залишаєш мене тут, щоб я довела справу до кінця? Я в змозі керувати процесом із Далласа.

- Я мав на увазі саме те, що сказав. Ти потрібна мені тут. Будуть зустрічі з клієнтами, і потрібно, щоб ти на них була присутня.

- Просто... не знаю, чи зможу працювати з ним.

- По-моєму, я казав, що вчора вже не існує.

- Так. Але тебе там не було. Ти не чув, як він спілкувався зі мною! Цей хлопець - справжній придурок.

Вестон хитає головою, явно роздратований тим, як пройшла зустріч, і тепер йому

доводиться мати справу зі мною.

Я вже зрозуміла, що не потрібно було висловлювати свої сумніви. Слід було просто робити свою клятву роботу, але, чорт забирай, я справді не знаю, чи спрацююся з Декером Коллінзом, не вбивши підморгуючого сучого сина. І його брати вже ненавидять мене до глибини душі.

Вестон кладе руки мені на плечі й переконується, що брати Коллінз не звертають на нас уваги.

- Повірити не можу, що мушу говорити це саме тобі, Тейт. Але мені абсолютно плювати на те, що трапилось між вами. Ти доросла людина? Якщо ні, то подорослішай і виконуй клятву роботу.

Я проковтую гордість. Поводжуся немов соплячка. Поняття не маю, чому Декер намагається влізти мені під шкіру, але у нього це виходить. Чоловік викликає в мене бажання придушити його... або поцілувати. Я напускаю на себе свій найкращий діловий вигляд і киваю.

- Ти маєш рацію. Вибач. Вважай, справу зроблено.

- Чудово. Більше нічого не хочу про це чути. Декер - хороший хлопець, ось побачиш. Я знаю його вже багато років. Ти з ним впорасься. Це можливість підвищити свій рівень, Тейт. Ти ніколи раніше мене не підводила. Так не починай зараз.

Мене буквально розпирає від гордості. Це мій шанс.

Я киваю, і Вестон відповідає тим самим. Проводжаю його, і ми обговорюємо дрібні деталі життєвого устрою на час мого перебування тут. Я отримую службову картку на харчування та одяг. Я залучаю у фірму багато великих клієнтів, і Вестон щедро винагороджує мене за роботу.

Спостерігаю, як Вестон входить до кабінету Декера, і сподіваюся, що в мене вийде зробити неможливе. Обертаюся і бачу, як брати Коллінз стоять у коридорі й витріщаються на мене. Вони безумовно не виглядають щасливими, що я залишаюся. Мені неприємні їхні дивні погляди, тож вирушаю на пошуки вбиральні, щоб привести себе в порядок. Я ж професіонал. Їм нізащо не дістатися до мене.

Клятий Декер Коллінз зі своїми блакитними очима.

ГЛАВА 4

ДЕКЕР

– Ну, могло бути й краще. Якого біса ти влаштував їм засідку?

Ігнорую запитання Вестона. Є на те свої причини.

– Вони прийдуть до тям, - відповідаю я, коли Вестон наливає нам випити. - Так само, як і твоя колега, - я посміхаюся і беру склянку з віскі. - Ти вже в курсі, що ми зіткнулися з нею вчора... біля готелю?

- Ну і?

- Вона симпатична і з... характером. - роблю ковток віскі і думаю про те, яка сексуальна Тейт, коли нервує і злиться. Б'юся об заклад, що в ліжку вона просто вогонь. Мені б дуже хотілося, щоб вона дряпала мені спину і стогнала моє ім'я, коли я дотрахаю її до оргазму.

Вестон дивиться на мене так, немов читає мої думки. Ті самі, брудні, про Тейт Рейнольдс, про те, як вона стягнула свою вузьку спідницю і сіла сідницями на мій стіл.

- Може, вона й згадувала, що саме ти зіпсував їй вечір, але попереджаю тебе зараз. Тейт - професіонал, вона відгризе твою бісову голову і виплюне її. Я зовсім не нісенітницю несучу. Вона - клята акула.

- У мене й так лайна для занепокоєння достатньо, не вистачало ще почати трахатися з

з кимось в офісі. Ти чудово мене знаєш. І краще за всіх розумієш наслідки. Я прекрасно усвідомлюю, що поставлено на карту.

Іншими словами, я не гаджу там, де їм. Між мною і цією жінкою нічого не трапиться, незважаючи на вульгарні думки. Не можу сказати, що не відчував спокуси в минулому, але я розмежую роботу й особисте життя. Тейт дуже приваблива, але я нічому не дозволю перешкодити угоді.

- Воістину, - Вестон салютує склянкою віскі з льодом.

- Машина чекає, щоб відвезти містера Гантера в аеропорт, сер, - повідомляє Квінн.

- Залишаю тебе на поталу вовкам, - Вестон тисне мені руку, натякаючи на розбірки з братами. Двері зачиняються, і я відкидаюся на спинку шкіряного дивана в кутку кабінету, що виходить вікнами на Міленіум Парк. Коли в мене виникає бажання подивитися на озеро Мічиган, то я піднімаюся на дах. Часто ходжу туди, щоб прочистити мізки. Це моє улюблене місце.

У мене є близько двох хвилин, перш ніж брати увірвуться в кабінет і вимагатимуть відповідей. Тепер, коли Вестон поїхав, усе буде ще гірше. Потираючи віскі, я ковтаю аспірин і готуюся захищати вибір на користь злиття фірм. Я надривав свій зад, щоб заснувати компанію, але "Хантер Груп" виведе нас на наступний рівень.

Я дзвоню Квінн.

- Так, містере Коллінз?

- Віддай Тейт кутовий кабінет. Той, що з видом на озеро.

Цей кабінет знаходиться в іншому кінці поверху. Я свідомо відправляю Тейт туди, тому що певна відстань між нами спростить ситуацію, що склалася. Мене фізично тягне до цієї жінки, але потрібно дотримуватися суворих професійних рамок,

незалежно від того, наскільки сильно твердне член від її розумних зауважень.

- Влаштуй їй екскурсію і відповідай на всі запитання.

- Так, сер.

- Дякую.

- Завжди будь ласка.

Двері мого кабінету відчиняються, і брати швидко заповнюють приміщення.

- Не вмієте стукати, ідіоти? - роблю ще один ковток віскі. Спиртне знадобиться, щоб впоратися з ними. Усі троє сідають у шкіряні крісла навпроти мого столу.

- Я то думав, ти заснував фірму для сім'ї, яка стала б нашою спадщиною, а в підсумку, ти просто продаси нас "Хантер Груп"?

- Яка частина злиття вам не зрозуміла? Всі мої дії спрямовані виключно на благо фірми і всіх вас. Нічого не змінилося. Так буде краще для всіх. Ось побачите.

Перебування під дахом "Хантер Груп" принесе нам більше клієнтів, а значить, більше

оплачуваних годин. Ми розширимо штат адвокатів і знімемо з себе відчутну частину навантаження. Інакше нам просто не потягнути нинішніх темпів зростання. А так ми швидше досягнемо своїх цілей. Не розумію, чому ви так засмучені.

Я думав, брати будуть щасливі. Я заганяю себе в землю, утримуючи все на тому рівні,

на якому ми перебуваємо. Не розумію, в чому проблема.

- Мені подобається все так, як воно є, - каже Дейкон, а Декстер киває головою. Чортові близнюки.

Донован мовчить, перетравлюючи все в собі. Найбільше я очікував його підтримки. Я прикладаю долоню до чола.

- Ну, а мені ні, і ти чудово знаєш чому. Не потрібно сперечатися зі мною через це. Дуже прошу, приведіть себе до ладу і приступіть до виконання програми. Це поворотний момент і...

- Просто якось усе несподівано. - Донован, нарешті, відкриває рот.

Декстер і Дейкон обидва замовкають.

Я примружуюся, дивлячись на них.

- Процес запущено. Кінець дискусії. Хіба вам більше нема чим зайнятися? Клієнтів немає?

Мені не завжди подобається показувати крутість, але хтось має бути таким, і я легко вписуюся в цю роль. Я старший брат, і мені все життя доводиться подавати приклад. Брати завжди дивилися на мене знизу вгору, тому я реально засмучений, що вони сумніваються в моєму рішенні. Вони повинні розуміти, що я ніколи не вступлю в злиття,

яке не принесе користі ні нашій родині, ні фірмі.

Ця фірма - моє дітище, і я ніколи з нею не розлучуся просто так.

- Послухайте, у вас у всіх буде статус партнера і легша робота. Це просто зміна імені, ось і все. Додаткова підтримка. Усе буде добре, ось побачите. Брати кивають, ніби довіряють мені а, може, просто здалися - і виходять із кабінету.

Дзвінок на лінії. Знову Квінн.

- Міс Рейнольдс уже влаштувалася у своєму кабінеті, сер.

- Дякую. Їй все сподобалося?

- Сподіваюся, що так.

- Чудово. Дякую.

Закінчую розмову і відкидаюся на спинку крісла, мої думки повертаються до Тейт Рейнольдс і тих шпильок, які на ній сьогодні.

Допиваючи віскі, я вирішую провідати її і дізнатися, чи сподобався їй вид із вікна. Знаю, що не повинен цього робити, але спиртне мене розслабляє.

Сподіваюся, злиття дасть мені те, що мені так необхідно - вільний час.

ГЛАВА 5

ТЕЙТ

- Внизу, на третьому поверсі, розташоване кафе і кімната персоналу, але на нашому поверсі теж є невелика кімната відпочинку з особистими шафками. Найкраща частина всієї будівлі - дах. Ходімо за мною.

Квінн веде мене до найпрекраснішого пейзажу, який я коли-небудь бачила - панорамного огляду на озеро Мічиган. Воно прекрасне. Я б стояла тут вічно, спостерігаючи за човнами і просто дивлячись на блакитнувату зелень, що тягнеться до горизонту. Через кілька будівель я помічаю на даху ботанічний сад.

- Ідеально, правда?

Я киваю Квінн і продовжую милуватися захопливим краєвидом, закохуючись у пейзаж.

- Зачекайте, ми ще не дісталися до вашого офісу. Звідти видно озеро і частину парку, - вона поворишила темними бровами.

Квінн гарненька, з м'якими жіночними рисами обличчя. Персикового кольору щоки, зелені очі та каштанове волосся. Вона одягнена в темно-зелену спідницю та жакет, які

дуже добре поєднуються з її світлою шкірою. Сподіваюся, з нею можна буде обідати під час мого перебування тут. Вона доброзичлива, і мені подобається її стиль.

Ніколи не бувала в Чикаго до цієї поїздки, але бачу, як люди люблять це місто.

Чула, що їжа тут приголомшлива, і мені не терпиться побувати в кількох ресторанах.

Ми спускаємося вниз подивитися мій кабінет. Вид навіть кращий, ніж я собі уявляла.

Приміщення величезне і розташоване в кутку будівлі з вікнами від підлоги до стелі. Декер перевершив самого себе. Я очікувала, що він засуне мене в шафу, як Гаррі Поттера, чорт візьми. Він справляє на мене враження подібного типу. З тих, хто поводить як мудак тільки тому, що може ним бути. Тут стоїть стіл, який набагато більший, ніж мені взагалі може знадобитися. У кабінеті також є вітальня зона з видом на частину парку й озеро Мічиган.

Можливо, я все-таки зможу звикнути до цього місця.

- Я буду вашим помічником доти, доки не призначать іншого. Я на четвертій лінії. Просто зателефонуйте, якщо щось знадобиться. Кава, наприклад. Я у вашому розпорядженні.

- Дякую, - двері за Квінн зачиняються, я налаштовую свій ноутбук і розставляю речі на столі. Надсилаю своєму помічникові в Далласі електронного листа. Квінн мила,

але я звикла до Данелли. У нас уже відпрацьована система, і вона просто розуміє мене.

"Данелла,

Мені потрібен список туристичних заходів у Чикаго. Бажано у вихідні. І кілька хороших ресторанів теж. Переглянь мої контакти, чи є у мене друзі, які живуть у місті, з якими можна було б пообідати. Ще мені потрібні мої улюблені чорні штани і туфлі на підборах зі зміїної шкіри... ті, що додають три дюйми зросту. Перешли їх мені, будь ласка.

Додаю контакти помічника цієї фірми. Відправ всю інформацію їй.

Дуже дякую!

Тейт Рейнольдс, старший юрист "Хантер Груп".

Щойно натискаю "надіслати", відчиняються двері в кабінет. Я відриваю погляд від екрана комп'ютера, і дивлюся на Декера Коллінза, який входить з таким виглядом, ніби він король замку. Вважаю, технічно, він король, але його зарозумілість викликає занепокоєння.

Зухвалий нахаба знову посміхається мені. Він часто так робить, і найсумніше, що в глибині душі мені це починає подобатися.

- Мені не вдалося провести для тебе екскурсію. Ось зайшов упевнитися, що Квінн виконала моє прохання, і що тобі все до душі. Надішлю тобі власного помічника, щойно знайду підходящого.

Чому він звучить так сексуально? І чому я раптом соваюся на стільці? Це просто смішно.

Облизую губи і раптово відчуваю, що в мене пересохло в роті. Впевнена, це не має жодного стосунку до сексуального нахаби, який перебуває в кабінеті.

- Дякую. Вид просто приголомшливий. Твій, напевно, ще кращий, якщо ти віддав мені

цей кабінет.

- Насправді... - Декер недбало підходить до вікна й дивиться на прекрасну картину за склом. - Цей мій улюблений. Колись він був моїм.

Навіщо відмовлятися від свого улюбленого офісу?

- Віддаю перевагу бути ближче до ліфта, - відповідає Декер перш, ніж я встигаю запитати, ніби читаючи мої думки.

Хто, чорт забирай, вибирає кабінет ближче до ліфта? Я нервую, але не сильно.

Цікаво, чи немає в Коллінза якогось комплексу? Б'юся об заклад, він схиблений на тайм-менеджменті та слідкує за собою навіть у чортовому пісуарі. Він, імовірно, рахує кроки від офісу до вхідних дверей будівлі, і щодня намагається виграти кілька секунд.

Жартування над його рутинною заспокоює мене.

Хочу, щоб він перестав мені посміхатися.

Я вигинаю дугою брову.

- До ліфта? Ти змінив офіс, щоб бути ближче до ліфта?

- Ага, - Декер видає ротом звук пляшки, що відкривається.

Відчуваю, він чогось не договорує. Уміння читати чоловіків - один із моїх талантів. Він дозволив мені досягти успіху у віці двадцяти восьми років. Я віддаю належне тому, що росла з братами, які любили тримати все в собі й ніколи не бажали ділитися своїми почуттями. Перебуваючи в оточенні їхніх друзів, мені було легко вловлювати соціальні сигнали чоловіків.

Декер відходить від вікна і підходить до столу. Чоловік крадеться немов лев, готовий накинутися на свою їжу. Я зачаровано дивлюся, як він заковчує рукава сорочки, оголюючи м'язисті передпліччя. Завжди вважала чоловічі руки сексуальними.

У Декера вони ідеальні, як і все інше. Нічого, крім м'язів і сухожилів, але засмаглих і гладких, ніби він використовує лосьйон. Кілька вен тягнуться з-під рукавів і

зміяються вниз до зап'ясть.

Він кидає погляд на свої "Ролекс". Я очікувала побачити "Apple watch". Але вражена тим, що деякі чоловіки все ще старомодні в цьому питанні. Перша мила якість, яку я помітила в цій людині.

- Я тут подумав, що нам не завадило б пропустити по парі стаканчиків. Ми не дуже добре почали.

- Учора ти викрав моє таксі, залишив мене з документами під дощем, наговорив купу лайна, а тепер пропонуєш випити?

Вау, слід заткнутися, але, по-моєму, слова йдуть із глибини моєї свідомості.

Декер посміхається найсексуальнішою посмішкою, яку я коли-небудь бачила у своєму

житті, ніби насолоджується нашою словесною перепалкою.

- По-перше, я запропонував допомогти зібрати твої документи, але ти відмовилася. По-друге, це буде суто ділова зустріч. - він нахилиється через мій стіл, і моє серцебиття прискорюється в десять разів. - Запиши мене у свій щоденник. Це не прохання. - Коллінз постукує по порожньому місцю в щоденнику на столі. У мене перехоплює подих від його близькості. Потрібно зробити позначку весь час тримати його на відстані витягнутої руки. Якщо він підійде ближче, мозок може відключитися.

- Ем... - голос зривається на пристрасний шепіт, який надзвичайно недоречний, але я не можу зупинитися.

Декер прямує до дверей.

- Не знаю, як там у вас у Техасі, але тут, у Чикаго, солоденька, ми ведемо справи за випивкою.

Він знущається з мого південного акценту, перебільшено розтягуючи слова.

Перш ніж я встигаю йому відмовити, двері за ним зачиняються.

Я закочую очі й відкидаюся на спинку стільця, покусуючи кінчик нігтя й витріщаючись на

стіл. Порожнє місце в щоденнику дивиться на мене у відповідь, ніби насміхаючись. Я мала б чинити опір, але в глибині моєї свідомості звучить голос Вестона. Коллінз не повинен діяти мені на нерви, але діє. Я зможу виконати свою роботу. Вестон завжди каже, що я найкраще, що в нього є, тож мені теж потрібно в це вірити. Схопивши улюблену ручку, я занадто грубо вписую "сходити в бар із Декером Коллінзом" у свій розклад, і чорнило капає на папір, псуючи мій гарний почерк.

ЦЕ БУДЕ НЕ ПОБАЧЕННЯ.

* * *

Я переглядаю стійки з одягом у магазині і вирішую купити сукню від Нарцисо Родрігеса. Чорно-біла з абстрактним малюнком, цілком підійде для ділової зустрічі. Пара туфель на підборах від Дольче Габбани, а також нове намисто і браслет завершують образ.

Нарешті, задоволена, я запаковую все в коробки і виходжу на вулицю в пошуках таксі.

На зворотному шляху до готелю ламаю голову, намагаючись зрозуміти, навіщо, чорт забирай, зустрічатися в барі. Усе, що Декер хоче, можна обговорити і в офісі. Чорт забирай, він може поговорити зі мною і по телефону, врешті-решт.

Єдина думка, яка проноситься в мене в голові - він хоче поспілкуватися зі мною тет-а-тет. Від цієї думки по спині пробігає тремтіння з двох різних причин. По-перше, може, я йому подобаюся, і Декер мріє напоїти мене і зробити зі мною що-небудь непристойне. По-друге, може, він реально хоче обговорити роботу. Нічого хорошого із зустрічі не вийде, але все ж не можу не помітити: я щойно купила абсолютно нове вбрання, яке мені не потрібне, але воно ідеальне, і я маю в ньому до біса сексуальний вигляд.

Хитаю головою, коли таксист під'їжджає до узбіччя і висаджує мене перед готелем. Це буде довгий вечір.

Я проаналізувала ситуацію від початку до кінця, прокручуючи в розумі кожне слово, кожну реакцію Декера та інтонацію в його голосі. Він попередив, що це не побачення, і

я теж не хочу побачень, адже ми працюємо разом. Але все ж... незважаючи на всі мої

застереження, я маю те запаморочливе відчуття, яке виникає у всіх дівчат перед першим побаченням.

Метелики пурхають у животі. Я чепурюся перед дзеркалом, поправляю макіяж і

розпускаю волосся. Проводжу по ньому пальцями і наношу крапельку лаку для волосся. Дивлюся на своє відображення й усвідомлюю, що витрачаю на ділову зустріч більше часу, ніж зазвичай. Але адже дівчина має мати гарний вигляд, коли збирається провести вечір у новому місті, навіть просто для того, щоб випити з колегою.

Я приречена.

ГЛАВА 6

ДЕКЕР

Вискакую з душу й обертаю рушник навколо торса. Вода стікає по моєму тілу, поки я стою біля раковини і чищу зуби. Не знаю, чому надаю великого значення тому, що збираюся посидіти десь із Тейт. Я запросив її тільки тому, що подумав: може, зустріч розслабить її і допоможе злиттю, якщо ми пізнаємо одне одного краще.

Побудемо в більш інтимній обстановці, зберігаючи при цьому нейтралітет за межами офісу.

Я, напевно, не був би таким придурком щодо неї в першу нашу зустріч, якби знав, що доведеться з нею працювати.

Так, звісно. Кого ти обманюєш?

Єдина проблема в тому, що з того моменту, як ми зіткнулися на тротуарі, я не можу викинути Тейт з голови. Її милий акцент. Той факт, що вона уїдливо мені відповідає, як і я їй. У ній є... щось. Може, кмітливість? Ставлення до роботи? Мені просто подобається, як вона кидає мені виклик, змагаючись зі мною за домінуюче

слово в розмові. Нічого більше.

То якого біса я так нервую? Це ж не побачення. Я Декер Коллінз. Мені не потрібно пхати член в який-небудь генофонд, щоб потрахатися. Я можу трахнути будь-яку жінку в Чикаго, яку захочу. Я далекий від стосунків або побачень. Моє життя не

дозволяє подібної розкоші. Ось чому домовленості, подібні до тих, що були в мене з Джесікою, є ключовими. Тейт не справляє враження жінки того типу, з якою можна було б іноді перепихнутися в готельному номері. Такий жінці, як вона, навіть не потрібен чоловік, але я впевнений, що вона все одно жадає казкового роману. Всі жінки хочуть подібного лайна, навіть якщо поводяться інакше.

Чую, як відчиняються вхідні двері. Прийшла Моллі, моя економка. Протягом наступних кількох хвилин я вдягаю щось більш повсякденне, ніж костюм і краватка, які ношу на роботу. Обираю пару темних джинсів і сірий обтислий лонгслів із V-подібним вирізом. Кладу гаманець у кишеню і прямую на кухню, щоб привітати Моллі.

Вона працює на мене вже багато років і чудово справляється з домашнім господарством. Її темне волосся зібране ззаду в акуратний тугий пучок. На скронях уже з'явилися сиві пасма. Моллі зайнята вечерею, яку мені не вдасться сьогодні з'їсти.

- Добрий вечір, міс Моллі. Як смачно пахне.

- Готую курку з пармезаном, салат і сирний часниковий хліб.

Ця жінка може приготувати все, що завгодно. За її італійські страви можна померти. Ніхто не може перевершити її на кухні.

- Ідеально. Мені потрібно піти, але я повернуся не пізніше дев'ятої.

- Не турбуйтеся. І не поспішайте. Я за всім нагляну.

Моллі справді знахідка, не знаю, що б я без неї робив. Вона мені як рідна.

Знімаю ключі з гачка, йду в гараж і застрибую в "Ауді".

Запізнівши на десять хвилин, я виявляю, що Тейт уже чекає на мене в залі в "Violet

Hour". Заклад відомий своєю динамічною атмосферою і саморобним бурбоном. Я був

тут лише кілька разів і забув про їхнє правило не користуватися мобільним, тому перемикаю телефон на вібрацію і прибираю назад у кишеню, побачивши попередження.

Хапаю стілець і присуваю його поруч із Тейт, щоб спокійно поговорити подалі від метушні в барі.

Повідомляю офіціантові, що замовляю те саме, що замовила собі Тейт. Яка своєю чорно-білою сукнею буквально мене вбиває. Мати вашу, вона ще сексуальніша, ніж у

попередні наші зустрічі. На її підборах сексуальні чорні шкіряні ремінці, що еротично охоплюють щиколотки.

- Два "Опівнічних стінгера", - замовляє Тейт.

Офіціант тікає і за мить повертається з напоями. Той час, поки його не було, мені доводилося змушувати себе не витріщатися на Тейт у її чортовій сукні. Щойно він знову йде, я порушую мовчання.

- Сподобалося місто?

Тейт дивиться на мене кілька довгих секунд, ніби плете підступи, намагаючись зрозуміти мої мотиви для нашої зустрічі.

- Не визначилася ще, але мені дуже подобається вид із вікна мого офісу.

Вона завжди спостерігає, її розум завжди працює, вбирає інформацію. Коли вона згадує про краєвид із вікна, я думаю лише про те, як сильно насолоджуюся видом переді мною.

- Він відрізняється від офісу в Далласі?

- Не особливо, - вона робить ковток, дивлячись на мене поверх краю келиха, наче ангел, посланий, щоб мучити мене. Відблиск свічки висвітлює її волосся. - Нагадай, звідки ти знаєш Вестона?

Я посміхаюся.

- Ми разом навчалися в юридичній школі. Після того, як я кинув бейсбол, щоб зайнятися юриспруденцією.

- Ти грав за Іллінойс. Я читала про тебе.

- Отже, зробила домашню роботу? Сподіваюся, прочитала тільки хороше.

Я вражений, що Тейт пішла на це. Можу уявити, з яким лайном вона зіткнулася на сайтах пліток, де мене називають плейбоєм.

- Усе може бути, - відповідає вона, коли ми обидва робимо ще по ковтку бурбона. - Чому почав грати в бейсбол?

- Мені подобалося. Я жив заради гри, але це було виснажливо і доводилося багато працювати.

- Якби ти міг повернутися в минуле і зробити все інакше... залишився б у бейсболі?

Це не те запитання, яке я очікував, і воно на секунду застає мене зненацька.

- Ні. Іноді, звісно, задаюся питанням "а що, як...?", але все склалося добре.

Я недовго грав у м'яч, тому все нормально. Я змирився з вибором, який зробив давним-давно. І ні за що на світі не проміняв би те життя, яке в мене є сьогодні.

- Сумуєш за визнанням, яке отримував під час ігор?

Кінчик язика Тейт висовується, коли вона променисто посміхається мені й постукує нігтями по своєму келиху, бажаючи добавки.

- Ні. Мені не подобалася увага. - я сигналю, щоб нам налили ще.

- Намагаєшся мене споїти? Я думала, це ділова зустріч. - Тейт охоплює пальчиками з червоним манікюром свою склянку з бурбоном.

Розмова з нею проходить природно. Вона чудово вміє вести бесіду і добре слухає. Однак потрібно змінити тему. Дівчина завжди пірнає прямо в незручне.

Ігноруючи її коментар, я кажу:

- Досить про мене. Розкажи про себе. Ти виросла в Техасі?

- Так. У мене два старші брати, які ніколи не заперечували, щоб я супроводжувала їх у поїздках на риболовлю та полювання.

- Ти рибалиш і полюєш?
- Я з півдня. Можу пити, як риба, і плавати, як риба. - Тейт сміється, цього разу справжнім, щирим сміхом.
- Б'юся об заклад, ти зганьбила всіх чоловіків у Далласі.
Вона підносить свою склянку до губ.
- Роблю все, що в моїх силах.
- Надираєш дупу і записуєш імена?
- Типу того. Тримаю їх у вузді й клацаю батогом, коли мені потрібно. - в очах Тейт горить пустотливий блиск, але, може, це полум'я свічки.
- Ти реально настільки крута, як каже Вестон? Чи він несе нісенітницю?
Куточки її губ піднімаються в усмішці.
- О, гадаю, скоро дізнаєшся.
Я не можу не посміхнутися. Чорт, ця жінка ідеальна.
Тейт оглядає бар.
- Ти приводиш сюди всіх своїх колег?
Погладжую підборіддя. Ми обидва граємо з вогнем.
- Я тут утретє. Тож, відповідь на твоє запитання - ні.
- Це робить мене особливою?
Вона справді особлива. Чортова спокусниця.
Тейт чудово посміхається.
- Ти така... Ще не зрозумів, яка саме. - допивши бурбон, ставлю порожню склянку на стіл. Тейт допиває свою. Її пальці затримуються на столі, виставляючи напоказ червоні нігтики. Я уявляю, як вони дряпають мені спину після того, як я зніму з неї цю сукню.
Витрушую із себе ці думки. Слід тримати дистанцію, але я, здається, не можу відірватися від Тейт. Приглушене світло, близькість наших стільців, аромат кориці й ванілі - усе це змішується воєдино, і я присуваюся ближче. Напевно, бурбон спустився прямо у член, якщо мозок більше не в змозі функціонувати.
Тейт облизує свої спокусливі червоні губи. Губи, які я хочу поцілувати, але розумію, що не можна. Її чудовий медово-карий погляд зустрічається з моїм, сповненим флірту. Я нахиляюся, вирішивши дізнатися, чи такий солодкий на смак її рот, як я собі уявляю. Ось він, момент істини. Шляху назад немає, але я сповнений рішучості відчувати її губи на своїх.
Її вії тремтять, і Тейт не зупиняє мене. Я нахиляюся ще ближче, наші губи всього за кілька дюймів одна від одної, досить близько, щоб я відчув її дихання на своєму підборідді.
До біса все.
Це єдине, що може перешкодити угоді, і одне з найдурніших рішень, які я приймаю. Раптом мій телефон вібрує в кишені.
Я відстороняюся і дивлюся на годинник; бачу, що вже більше дев'ятої. Я втратив лік часу.
Що неважко з чудовою Тейт Рейнольдс, яка сидить поруч зі мною. Її очі не відриваються від моїх, ймовірно, вона задається питанням, якого хріна я роблю. Тейт випускає легкий схвильований подих, але її безпристрасне обличчя залишається незворушним.
Коли я дістаю телефон із кишені й читаю повідомлення, моє серце мало не вистрибує з грудей.
- Чорт забирай. Мені пора.
Тейт хмуриться, але майже одразу ж намагається це приховати.

- Вибач, - кидаю офіціантові гроші за бурбон і виходжу з бару.
Ми навіть не обговорили злиття.
Однак я дещо дізнався про себе.
Я хочу Тейт Рейнольдс. Шалено.

ГЛАВА 7

ТЕЙТ

Наступного дня, коли я з'являюся в офісі, усе стає дивним. Квінн проходить повз і вітається - нічого нового в цьому немає. Але я помічаю, як троє братів

Коллінз задумливо дивляться на мене зі своїх місць. Їх неважко не помітити - у всьому

офісі скляні стіни, саме таким чином тонна природного сонячного світла проникає в будівлю.

Бачу Декера в кінці коридору і рухаюся в його напрямку. Не можу перестати думати про те, як близько він перебував від моїх губ минулого вечора, і як я жадала, щоб він поцілував мене. Це, безумовно, було б помилкою, тому я зітхнула з полегшенням, коли задзвонив його телефон.

Мене тягне до Декера, як метелика на полум'я. У ньому є щось таке, що вабить мене і

перетворює на безмозкого блазня. Щойно Коллінз помічає мене, то буквально кидається в інший бік.

Як і всі чоловіки, він боїться мене.

Думаю, це не так уже й погано. Я тут лише для того, щоб робити свою роботу.

Прямую до кабінету і дістаю маркер, плануючи забути у справах. Потрібно переглянути списки клієнтів обох фірм і переконатися, що відсутній конфлікт інтересів,

що клієнти не судяться один з одним і все в такому дусі. Усе, що я знайду, має бути вирішено і підписано Вестоном. До біса важка робота, але саме за це він мені й платить. Пробігаю кілька рядків контракту, перш ніж слова змішуються в купу, і все втрачає сенс. Мозок відмовляється обробляти будь-яку інформацію через спогади про губи Декера Коллінза в небезпечній близькості від моїх.

Постійно уявляю, що було б, якби він прошепотів мені на вухо брудні слова про те, що

хотів би зі мною зробити. Як наказав би стати на коліна, стиснув би моє волосся на потилиці й штовхнув мене вниз.

Мурашки біжать по тілу, і я злегка тремчу від вульгарних думок. Як можна працювати, знаючи, що Декер знаходиться поруч? Увірвись він у мій кабінет - і я буду безпорадна, стану його рабинкою.

Потрібно кудись піти звідси хоча б ненадовго.

Уже майже час обіду, тож я збираю документи і вирішую, що зроблю набагато більше у своєму готельному номері, ні на кого не відволікаючись. Дорогою зупиняюся біля столу Квінн і попереджаю, що йду на обід.

Прямую до ліфта і знову ледь не стикаюся з Декером, який виходить зі свого кабінету. Його очі розширюються, коли він бачить мене, а вираз обличчя говорить про те, що він бореться із самим собою.

Коллінз не вимовляє ні слова, а потім просто проходить повз.

- Ти реально збираєшся вдавати, що мене немає? Ось так просто?

Декер застигає на місці, скрипнувши туфлями від Сальваторе Феррагамо. Стискає руки в кулаки, потім повільно повертається.

- Усе добре? - він киває на папку, затиснуту в мене під пахвою.

- Так. Їду в готель і попрацюю там на обідній перерві. З якоїсь причини в офісі не працюється. - роблю кілька кроків до нього.

Декер виглядає так, наче хоче відступити, але швидко згадує, чие ім'я висить на стіні компанії, і залишається стояти на місці.

Наближаюся ще на крок.

- Поговоримо про вчорашній вечір?

- Кумедно, я думав, нам варто зробити прямо протилежне.

- Типовий чоловік, - кажу я, перш ніж усвідомлюю, що вимовила це вголос.

Декер посміхається моїй відповіді.

- Зараз не час, Тейт.

Чому він називає мене на ім'я і поводиться непрофесійно? Я лише хотіла йому сказати: добре, що його телефон задзвонив до того, як ми зробили помилку, про яку обидва б потім шкодували.

- Не Тейт, а міс Рейнольдс, - різко виправляю я.

- Міс Рейнольдс, - Декер підходить ближче. - Зараз не час. Я зайнятий, і офіс - напевно чи підходяще місце для подібної розмови. - із сарказмом відповідає він.

Хочеться схопити його за краватку і злегка придушити, тільки й усього.

- Ну що ж, містер Коллінз. Мені пора. Підготую документи на розгляд до завтрашнього ранку. - я повертаюся до ліфта.

- Міс Рейнольдс?

Я розвертаюся.

- Так?

Декер озирається, щоб переконатися, що берег чистий, потім знижує голос:

- Постарайся на обіді занадто багато про мене не думати, - засранець підморгує і йде.

Та щоб тебе! Пішов ти, Декер Коллінз.

* * *

У готелі нестерпний чоловік у гробаному костюмі не виходить у мене з голови. Це бісить ще більше, адже Декер сказав не думати про нього, а я лише цим і займаюся. У мене сорок п'ять хвилин, щоб зробити хоч що-небудь, а все, чого я жадаю - запустити руку між ніг і уявити на її місці язик Декера.

Вмикаю телевизор і збільшую гучність, намагаючись створити хоч якийсь білий шум на задньому фоні, щоб повернути думки до роботи. Зрештою, мені вдається опрацювати близько десяти сторінок.

Залишилося всього сорок. Жодних проблем, Тейт.

Навіть внутрішній голос викликає в мене огиду.

Доведеться змиритися.

Зазвичай я справляюся з документами в першу ж робочу годину. Поняття не маю, що

робитиму з усією цією ситуацією з Декером, але потрібно терміново її виправити.

Про те, щоб скакати на Коллінзі, як на біку, не може бути й мови, тож що залишається

робити? Постукую себе по підборіддю, намагаючись знайти рішення. Бути ефективною в роботі життєво важливо для мого успіху. Може, розповісти все Вестону, тоді він зможе

обговорити це з Декером і викреслити чудового блакитноокого чоловіка з рівняння.

Будь-які особисті доручення я можу передати через Квінн - залучу і її до свого плану.

Тоді мені не доведеться його бачити, не доведеться листуватися з ним, і я нарешті зможу зосередитися. Я закріплюю план у своєму мозку. Тепер просто потрібно його виконати. Легше сказати, ніж зробити, але все, що я можу зробити, це сподіватися.

ГЛАВА 8

ДЕКЕР

Сиджу за своїм столом, переглядаючи електронну пошту. Надаю перевагу відповідати на листи в міру їх надходження, щоб нічого не пропустити. Чортова Тейт зі своїм гострим язичком. Розумію, що слід бути з нею м'якше, спробувати налагодити спілкування. Вона просто... Тейт. Я звик до протистояння, але вона виводить його на зовсім інший рівень. Якого біса? Невже вона думала, що я обговорюватиму наш недопоцілунок просто в коридорі фірми?

Посиденьки в барі були поганою ідеєю. Боже, коли я побачив її кляту сукню і до біса гарячі туфлі, то просто не зміг встояти. Я всього лише чоловік.

Слава Богу, мені надіслали повідомлення, і в мене з'явився привід, щоб забратися звідти. Я просидів усю ніч, розбираючись зі справами, і тепер позбавлений сну і роздратований більше, ніж зазвичай.

Відкриваю документ Word і друкую мінуси нашого зв'язку з Тейт. Складання списків - прекрасний спосіб розкласти кашу в голові по поличках і все обміркувати.

* Це може перешкодити злиттю.

* Зараз невідповідний час для стосунків.

* Не можна срати там, де їси.

* Вона поїде назад у Даллас.

Введення тексту допомагає розібратися в ситуації і привести думки в порядок. Я мало не поцілував Тейт, практично відчував смак алкоголю на її губах. Найцікавіше, що вона

не відсторонилася і не наблизилася.

До біса Вестона за те, що він послав її сюди! Тейт зводить мене з розуму.

Підхоплююся з-за столу, почувуючись набагато краще. Усе, що потрібно - тримати свій

член у вузді. Коли виходжу з кабінету, лунає дзвінок прибуття ліфта, і з нього виходить

спокусниця з пекла. Моя негайна реакція - відступити назад у кабінет, поки узбережжя не очиститься, але Тейт краєм ока помічає, що я вагаюся. Не можна ж виглядати як якась кицька і тікати від неї.

Мати вашу.

Вона розвертається на своїх підборах і прямує прямо до мене.

- Зараз, здається, вдалий час для розмови? - Тейт не зменшує крок і проноситься повз мій кабінет, тримаючи в руках документи з кольоровими стікерами.

Я ціную, наскільки вона організована, але водночас хочеться надерти їй дупу і викинути назад за двері. Про що, чорт забирай, вона думає, вриваючись у мій кабінет?

Невже не в змозі прочитати моє кляте ім'я, розклеєне всюди?

Дивлюся на двері, роздумуючи, чи варто залишати їх відчиненими. Вирішую не зачиняти - якщо Тейт почне чіплятися до мене, у мене не з'явиться спокуси схопити її за волосся і поцілувати, щоб висмоктати дихання з легень.

Тейт зупиняється перед моїм столом і плюхається на один зі стільців.

- Влаштуйтеся зручніше, - сарказм із мене так і ллється, коли я обходжу стіл і сідаю за нього, зчепивши пальці в замок.

- У нашій ситуації немає нічого зручного. Що ми й виправимо просто зараз.

- Що ти маєш на увазі? - я не можу не посміхнутися. Не звик, щоб хтось інший брав на себе відповідальність і починав розмову, але те, як це робить Тейт, забавляє мене. Намагаюся щосили дати їй зрозуміти, що вона витрачає мій час даремно.

Тейт продовжує вдавати, що не помічає, як я з нею розмовляю.

- Я тут подумала, може, мені краще надсилати документи прямо Вестону і передавати тобі повідомлення через Квінн? Збільшимо дистанцію між нами. Прикидаюся, що обмірковую пропозицію, насправді знаючи, що очікування вбиває її. Мені слід погодитися. Розумний план, але я нічого не можу з собою вдіяти.

Мучити

Тейт Рейнольдс, мабуть, стало моїм новим улюбленим заняттям. Ловлю себе на тому,

що хочеться не погоджуватися з нею у ста відсотках випадків, просто щоб подивитися, як вона відреагує.

- Не бачу необхідності. Адже ми обидва професіонали.

- У нас не виходить, Декер.

- Не Декер, а містер Коллінз. Давайте дотримуватися субординації, добре?

Її щелепи стискаються, а обличчя злегка рожевіє. І зовсім не від збентеження.

Рожевий колір роздратування просто ідеальний.

- Містере Коллінз, у нас не виходить.

- Особисто в мене виходить. - встаю, ніби це моє останнє слово, і прямую до дверей. - І це справді все, що зараз має значення, чи не так, міс Рейнольдс? Тейт встає прямо переді мною.

Я на голову вищий і даю зрозуміти, що дивлюся на неї зверхньо.

- Що-небудь ще?

Вона кидає папку з документами на мій стіл і схрещує руки на грудях. Її груди піднімаються, і декольте буквально витріщається мені в обличчя. Чорт, уже відчуваю, як член твердне.

Тейт стоїть, намагаючись виглядати невимушено, але її дихання поверхнєве, і я практично чую, як калатає її серце.

- Ми ще не закінчили.

Я дивлюся повз неї і удавано сміюся.

- Кумедно, завжди вважав, що я тут командую. - повертаюся в бік вестибюля і показую пальцем. - О, на стіні навіть моє ім'я!

Тейт роздратовано зітхає.

- Давай тільки без цієї альфасамцової нісенітничі. Я намагаюся закінчити злиття і забратися від тебе подалі. Чому ти поводишся як придурок?

Я нахилиюся до Тейт дуже близько і відчуваю запах гелю для душу з корицею, яким вона, мабуть, користується.

- Тому що проблема не в мені. Я чудово справляюся з роботою. Чому я повинен змінювати свій розклад і розпорядок дня тільки для того, щоб догодити тобі?

Очікую, що Тейт буде приголомшена, але помиляюся.

- Не будь засранцем. Можеш повертати подібне з іншими, але я бачу тебе наскрізь, - вона нахилиється вперед, надаючи кращий огляд своїм грудям.

Чорт забирай. Її груди ідеальні, і тепер доведеться прикинутися, що я не витріщаюся на

її шикарну дупу, коли Тейт виходитиме з кабінету. Якщо вона взагалі коли-небудь це зробить.

Наскільки мене вистачить? Ще одне зауваження з її боку - і я розкладу Тейт на своєму

стілі. У мене вже руки сверблять. Потрібно пом'якшити нашу розмову і вивести її зі свого кабінету, перш ніж я зроблю щось, про що точно пошкодую.

- Послухай, я більше не проситиму тебе зустрічатися зі мною поза роботою. Це була

моя вина. Я професіонал і беру на себе відповідальність. А ти займайся своєю роботою, і у нас більше не виникне жодних проблем. Але, якщо мені потрібно буде з тобою поговорити, я не збираюся зв'язуватися з Вестоном або переслідувати Квінн у власному клятому офісі. Я до біса зайнятий, і в мене зовсім немає на це часу. Змирися, поки ти тут. І розберися в собі сама.

Тейт хитає головою, посміхається і бере зі столу папку з документами.

- Чоловіки та їхнє велике его, - бурмоче вона, виходячи з кабінету.

Будучи повним ослом, не можу не залишити останнє слово за собою:

- У мене не тільки его велике, солоденька.

Чекаю, що Тейт зупиниться як укопана, але вона, стукаючи підборами по підлозі й плавно похитуючи дупою, залишає кабінет.

Будь я проклятий, якщо в неї не ідеальна дупа.

Частку секунди дивлюся на двері до своєї вбиральні. Доведеться замкнутися там ненадовго, або через цю жінку в мене з'явиться аневризма.

ГЛАВА 9

ТЕЙТ

- Ти вже підготувала звіт? Не бачу його в поштовій скриньці, - Вестон зітхає в слухавку.

- Якраз над ним працюю. Скоро надішлю. Тут усе йде чудово.

- Радий чути. Чекаю. - дзвінок замикає, і я кладу слухавку на важіль.

Минуло трохи більше двох тижнів з моменту сутички в кабінеті Декера, і попри те, що

те, що він не був у захваті від мого плану, саме так все і відбувається. Знаю, що я цього

і хотіла, але зараз ситуація мені не дуже подобається. Немов я сумую за сарказмом Коллінза.

Хоча, гадаю, це на краще. Нехай усе заспокоїться. Зате я тепер випереджаю графік. Я

зустрічалася з кількома великими клієнтами і не виявила жодних причин для занепокоєння. Усе проходить неймовірно гладко, сподіваюся, це триватиме довго. Усі розмови з Декером проходять через Квінн, смс або електронну пошту. Може, Коллінз просто зайнятий. Зрештою, адже він і справді керує гігантською юридичною фірмою.

Як би там не було, мені ніяк не вдається застати його в кабінеті, щоб разом переглянути звіти, перш ніж відправити їх Вестону. Квінн сьогодні взяла вихідний, а я ніде не можу знайти Декера. Я спускаюся в кафе, і офіціант повідомляє, що Коллінз щойно вийшов. Думка про те, що він сам вирушив по каву, викликає посмішку. Оскільки Квінн сьогодні вихідна, гадаю, у нього немає вибору.

Я повертаюся в офіс, а Декер досі не з'явився. Відчуваю себе кішкою, яка полює за довбаним мишеням. Ніби наші ролі помінялися місцями. Це він повинен переслідувати мене. Хитаю головою і зупиняюся біля входу в кабінет Декстера і Дейкона, помітивши, що ті встигли встановити щось на кшталт симулятора гольфу, в комплекті з сіткою і екраном телевізора. Ніколи не бачила, щоб ці двоє займалися реальною роботою. Таке відчуття, ніби вони плывуть за течією Декера і заробляють купу грошей у процесі. Брати Коллінз холодно ставляться до мене весь час, що я перебуваю тут, і, здається, зараз дуже вдалий час їх отримати

- Так ось як ви проводите час, який потрібно використовувати для збільшення оплачуваних годин? Не дивно, що Декер звернувся до Вестона. - цікаю і перериваю їхню гру.

Декстер випинає груди.

- Я готуюся прийняти на курс кількох потенційних клієнтів.

- О, таким замахом можна і кита вбити, - дивлюся на його жалюгідну позу і посміхаюся

тому, як він абсолютно неправильно тримає ключку.

Декстер злегка погойдується і міняє руки місцями, сумніваючись у своїй хватці.

- Можна подумати, ти щось знаєш про гольф.

Дейкон сміється і плескає брата по грудях.

- Б'юся об заклад, Тейт керує м'ячиками на найвищому рівні.

- Відійдіть убік, хлопчики. Покажу, як це робиться. П'ятсот доларів на годину за майбутні уроки. - вихоплюю ключку з рук Декстера і роблю тренувальний замах.

Спідниця натягується на щиколотках, тому я піднімаю її до колін.

- І безумовно вміє поводитися з чимось твердим і довгим, - додає Декстер з усмішкою.

Дейкон хитає головою, але я сміюся - звикла до лайна, спілкуючись із чоловіками.

Вибудовую замах і влучаю точно в сітку. Віртуальний м'яч для гольфу ширяє в повітрі на екрані телевізора прямо по фарватеру. Я кручу ключку в руках, потім кидаю її

на підлогу біля ніг братів Коллінз.

Обидва стоять із широко відкритими ротами.

- Можете далі чесати язиками, хлопці.

- А давайте відправимо Тейт зіграти кілька партій із братами Бренсон? - лунає голос Декера, який стоїть у дверях.

Мій живіт стискається, немов пружина, і мурашки біжать по шкірі від його голосу. Я озираюся, і Декер, притулившись до одвірка, спостерігає за мною. На ньому сірі штани з білою сорочкою. Краватка ослаблена, а волосся розпатлане, ніби Коллінз провів по ним пальцями.

Мої щоки поколює, коли він дивиться на мене зверху вниз.

- Не хотілося б втратити клієнтів, коли я надеру їм дупу. - прямуючи до виходу, відповідаю я.

Декер трохи зміщується, щоб я могла пройти. Він слідує за мною, і йому не видно задоволеної посмішки на моєму обличчі. У тому, що він іде за мною, є щось, що ставить

все на свої місця.

- Ти б дозволила їм перемогти, солоденька.

Я обертаюся. Ласкавий вираз, що злетів з його язика, діє мені на нерви, і, судячи з блиску в очах, Декер про це знає.

- Ніколи не дозволяла нікому перемагати ні в житті, ні в залі суду.

- Ти б дозволила їм перемогти, якби я попросив, - усміхається він. - Чув, ти шукала мене.

- Хотіла, щоб ти глянув на документи, перш ніж я відправлю їх Вестону. Він уже злиться. У мене таке відчуття, що ти мене уникаєш. Не хочеш сказати, чому?

- О, Тейт. - Декер буквально знущається наді мною своїм тоном. - Я просто був зайнятий, розумієш? Керував юридичною фірмою. Вибач, що був відсутній тут останні кілька тижнів і не водив тебе за ручку.

- Думаю, ми обидва розуміємо, що водити довелося б тебе.

- Шкода, що ти не права.

Ми звертаємо за риг, де ніхто нас не бачить, і Декер бере мене за руку, ліниво потираючи кісточки моїх пальців. Я відразу ж уявляю, як його пальці пестять мене в іншому місці. Жар розливається в грудях і зосереджується між ніг при думці про те, що

Декер проведе мене в кабінет і зробить усі ті брудні речі, про які я мрію.

- Де звіт, над яким ти працюєш?

- На моєму столі, - я посміхаюся і похитую стегнами, прямуючи до столу за документами. Беру папку і простягаю Декеру.

- Поверну в понеділок уранці.

- Добре.

Він пронизує мене поглядом, і ми влаштовуємо міні-змагання в гляделках, перш ніж Декер, нарешті, моргає. Я ж попереджала, що ніколи не здаюся.

Він затримується в дверях і, нарешті, запитує:

- Чим займаєшся цими вихідними?

- Вечеряю з другом.

Те, як тремтить його підборіддя при думці про те, що це може бути чоловік,

викликає в мене трепет задоволення. Мені не слід гратися з ним, але я нічого не можу із собою вдіяти. Нізачо не зізнаюся, що зустрічаюся з Алексіс - заміжною матір'ю

двох дітей.

* * *

- О мій Боже, подивися на себе, дівчинко! - вигукує Алексіс, коли я підходжу до неї у вестибюлі готелю. - Скільки минуло? П'ять років?

Я примружуюся.

- Швидше, сім. Досі не вірю, що ти вийшла заміж і народила дітей. У нас взагалі-то був план.

Її усмішка стає ширшою.

- Плани змінюються. Одного разу і ти зустрінеш свого Такера.

- Цей чоловік єдиний у своєму роді. Якби я не любила тебе так сильно, то, можливо, спробувала б його вкрати.

Алексіс обвиває руками мою шию, притягуючи мене для міцних обіймів.

- Ой. Ти мене задушиш.

Вона випускає мене зі своєї мертвої хватки.

- Пробач. Я просто така щаслива, що ти в місті. Як довго ти тут пробудеш?

- Поки я тут потрібна, не поїду.

- Ну, тоді сподіваюся, що надовго. У будь-якому разі, Такер сьогодні ввечері сидить з дівчатами, і я подумала, може, спочатку поїдемо в клуб? Вип'ємо й перекусимо перед

початком шоу.

- Звучить ідеально.

Ми беремо таксі і їдемо в містечко під назвою "Ледача Птиця". Воно розташоване на цокольному поверсі готелю "Хокстон".

Мені цікаво, чим у ці вихідні займається Декер, крім роботи над моїм звітом.

Ми прийшли занадто рано для живої музики, але це добре, адже пізніше на нас чекає

"Вестсайдська історія" в оперному театрі "Сівік". Тут не надто багатолюдно, і атмосфера невимушена і доброзичлива. Алексіс замовляє нам кілька келихів "Блекторна" - домашнього напою, приготованого з ірландського віскі. Він солодовий, але п'ється м'яко.

Ми з Алексіс виростили разом, але після школи роз'їхалися, хто куди. Я стала вивчати юриспруденцію, а вона отримала ступінь викладача. Подруга заправляє своє коротко

стрижене волосся кольору стиглої полуниці за вухо і потягує напій.

- Викладай усе. Робота, стосунки.

- Насправді розповідати особливо нічого.

- Будь ласка. Останні п'ять років я провела весь вільний час із дітьми. Мені потрібно поспілкуватися з дорослими.

- Ну, я працюю в одній із найпрестижніших юридичних фірм у країні. Це робота моєї мрії. У мене приголомшлива квартира в Далласі. Я щаслива.

- І... досі незаміжня? Розкажи найпікантніші подробиці.

- Ага. Самотня і не готова заводити стосунки. - я лїниво оглядаю зал, відзначаючи декор. На стїні висить стара пожежна карта міста.

- Чому ні? Ти ж просто знахідка!

Я швидко ковтаю свій напій.

- Мені не потрібен чоловік, щоб бути щасливою. У мене є Боб.

- Хто він такий?

Я не можу перестати сміятися.

- Хлопець на батарейках.

Її брови злітають вгору.

- Оу.

- Хіба ти не...

- Боже, ні. Такера схопив би удар. Він став би заздрити конкурентам.

Я фиркаю і змінюю тему.

- Розкажи мені про дівчаток.

- Мегс, Меггі - моя старша. Вона шибеник. Чимось нагадує тебе. Любить спорт і з нетерпінням чекає поїздки у футбольний табір влітку. І ще Белла. Вона була недоношеною і досі маленька для свого віку, але в неї найнестерпніший характер. Малятко завжди співає і виставляє себе на посміховисько.

- Тоді вона вся в тебе. - посміхаюся я.

- Точно. - сміється Алексіс. - Зводить з розуму батька.

- Не уявляю, як жити з вами двома.

- Весело. - Ми ще трохи поговорили про її рішення повернутися на роботу, адже обидві

доньки тепер навчаються в школі. - А що все-таки з приводу тебе? Мені здається, рано чи пізно ти станеш розсудливою і теж обзаведешся сім'єю.

- Можливо. Але я люблю свою роботу. Справи, заради яких я приїхала сюди - мій великий шанс стати партнером у фірмі. Життя гарне таким, яким воно є. Я багато працюю. У мене немає часу на стосунки.

- Ти зустрінеш свого містера Ідеального. Я впевнена.

- Містер Ідеальна Рука. - показую Алексіс пальці, і вона регоче. Хитаю головою і замовляю ще один напій. Наразі навіть думати не хочу про те, щоб з кимось зустрічатися.

ГЛАВА 10

ДЕКЕР

Дивлюся на час у правому кутку екрана комп'ютера, і розумію, що мав уже давно поїхати додому, але я затримую повернення звіту Тейт. Вестон вимагає раз на два тижні надавати відомості про поточний стан справ. Я обіцяв підготувати документи до сьогоднішнього ранку, але не встиг їх прочитати. Думав, Тейт буде в люті через це, але я був занадто зайнятий, щоб перетинатися з нею. Робочий ранок почався із зустрічі з одним із найбільших клієнтів. Коул Міллер володіє франшизою фітнес-центрів і спа-салонів вартістю в мільярд доларів, і минулими вихідними там стався інцидент.

Співробітник сфотографував одного з відвідувачів і розмістив фото в соціальних мережах.

Під картинкою написали зневажливі коментарі, і жертва звернулася до адвоката. Я провів більшу частину дня, вивчаючи умови членства та угоду, чекаючи, поки мені привезуть копію поліса страхування відповідальності.

Усе це - справжня буря лайна. Міллер вибачився від імені компанії, але люди жадають крові. Соцмережі киплять, повідомлення було видалено, але навколо плавають скріншоти. Моя команда розсилає попередження людям, які пишуть невтішні коментарі про спортзал. Це вже стає неприємним. У Коула репутація скандаліста і гравця, він - колишній боєць ММА, і ЗМІ обожають протягувати його ім'я через стічну

канаву кожного журналу пліток і сайту.

Прекрасно розумію, що відчуває цей хлопець; мені доводилося відчувати на собі гнів жовтої преси.

Піднявши слухавку, набираю домашній номер. Моллі відповідає після третього гудка.

- Резиденція Коллінза.

Я проводжу рукою по обличчю.

- Моллі, я закінчую справи і приїду протягом години. Вона не дуже засмучена? - не очікував, що застрягну на роботі допізна і пропущу сьогоднішню вечерю.

Тон Моллі пом'якшується.

- Ні, все гаразд.

Стримую стогін і дивлюся на горизонт Чикаго. На вежі Вілліса загоряються вогні. Я би хотів, щоб усе було по-іншому.

- Скажи їй, що я кохаю її і приїду, щойно зможу.

- Так і зроблю. У духовці на вас чекає вечеря.

Я міцніше стискаю телефонну слухавку.

- Дякую, Моллі.

Закінчую розмову. Почуття провини гризе мене, але з деякими речами нічого не поробиш - не можна перебувати у двох місцях одночасно.

Більше не потрібно поспішати, я ще раз переглядаю звіт і збираюся віднести його в кабінет Тейт, щоб вона відправила його Вестону вранці.

Сую папку під пахву, беру портфель і замикаю кабінет на ніч. Киваю Джину, одному з наших офіцерів безпеки.

- На добраніч, містер Коллінз. - Джин гасить світло на поверсі.

- Усі розійшлися?

- По-моєму так. - він заходить у ліфт і притримує двері. - Вам униз?

- Поки що ні. Потрібно занести документи.

Двері ліфта зачиняються, і я продовжую шлях до кабінету Тейт. Помічаю м'яке

світіння жовтого світла на підлозі. Якби я був боягузом, то залишив би папку на столі Квінн, щоб вона передала її вранці Тейт, але ж я не слабак. Не можна уникати дівчину просто тому, що вона приваблива.

Злегка стукаю кісточками пальців по важких дверях і чекаю, коли Тейт відчинить. Від звуку її підборів, що стукають по підлозі, моє серцебиття частішає.

Двері відчиняються, і очі Тейт розширюються, коли вона бачить мене.

- Не заперечуєш, якщо я увійду? - роблю крок уперед, не обтяжуючи себе очікуванням

дозволу.

Вона відступає, збільшуючи відстань між нами.

- Адже це твоя фірма.

Сьогодні вона має набагато вищий вигляд, і я не можу не звернути увагу на її туфлі.

Вони зі зміїної шкіри, і Тейт у них до біса сексуальна. Кидаю папку на її стіл, а свій портфель на один зі стільців.

- Щ-що ти робиш?

- Хочу закінчити звіт. Я тут уже зробив кілька нотаток, а завтра буду зайнятий. У мене запланована важлива зустріч.

- У цьому немає необхідності. Я сама все зроблю. На майбутнє, якщо обіцяєш

віддати

звіт вранці, то я сподіваюся побачити його вчасно.

- Серйозно?

Тейт не відповідає, буквально киплячи від роздратування.

Я забавляюся, погладжуючи підборіддя.

- Не потрібно намагатися мене об'їздити, солоденька.

- Послухай мене, солоденький, - вона робить кілька кроків до мене, і в її очах спалахує лютя. Не знаю, боятися мені чи заводитися. Тейт втирає руки в боки. -

Якщо

буду тебе об'їжджати, ти, чорт забирай, напевно це відчуєш.

Я стискаю зуби. Думка про те, як вона об'їжджає мене, займає центральне місце в моїй свідомості: на Тейт немає нічого, крім туфель на шпильках, її волосся спадає

по

спині, поки вона підстрибує на моїх стегнах і третється об мій член. Картина завершується тим, як її губи у формі бантика складаються в ідеальне "О", коли вона кінчає.

- Це обіцянка? - мій погляд ковзає по її тілу, вивчаючи. На Тейт жовта спідниця кольору

яскравого сонця, під якою видно розкішні засмагли стегна. Два верхні ґудзики блузки розстебнуті, і у вирізі проглядає темне мереживо. З кожним вдихом, який робить Тейт, її груди розширюються і стискаються, і я не знаю, скільки ще зможу

винести.

Перетинаю кабінет за три великі кроки. Обхопивши обличчя Тейт долонями, я дивлюся їй у очі, готовий у них потонути. Спокусливі червоні губи прочиняються, і мене огортає дихання зі смаком мокко. Тейт льне до мене, і мій твердий член торкається її

живота. Я вдихаю аромат її парфумів і все, про що думаю - як заволодіти її ротом, доки в темних закутках моєї свідомості не звучить голос Вестона, який наказує тримати себе в руках, інакше я ризикую облагатися сильніше, ніж кінчити собі в штани. Я подумки проклинаю Вестона Гантера за те, що він відправив сюди Тейт Рейнольдс катувати мене.

Якщо

Опускаючи руки, відстороняюся, пульс стукає у вухах.

- Нам не можна, - кидаюся до дверей, не озираючись, і роблю глибокий вдих. Я сходжу з розуму, чорт забирай.

З цією жінкою неможливо перебувати поруч.

ГЛАВА 11

ТЕЙТ

Скидаю туфлі і мені все одно, куди вони приземляться. Розстібаю блискавку ззаду на

спідниці, і та падає на підлогу біля моїх ніг, поки я квапливо знімаю блузку.

Чортів Декер Коллінз.

Я зараз настільки збуджена, що нічого не бачу. Обіцяла собі, що ніколи не дозволю чоловікові вивести мене з рівноваги, але саме це і сталося. Серцебиття досі дзвенить у вухах після того лайна, яке Коллінз влаштував у моєму кабінеті. Ким він себе уявив?

- Думаєш, у тебе вистачить розуму грати зі мною в ці ігри, Деккер Коллінз? - запитую я, ні до кого конкретно не звертаючись і борючись зі своєю блузкою, перш ніж,

нарешті, стягую її через голову.

До біса його. Потрібно позбутися цього стримуваного розчарування. Я напружена до межі, і мені необхідний оргазм, як алкоголіку випивка. Самовдоволений, довбаний придурок. Його обличчя спалахує в моїй голові, і тепло розливається по венах.

Знімаю

бюстгальтер і розкриваюся віялом на ліжку. Пальці рухаються самі по собі й пестять соски, а я уявляю, що це Декер ліниво обводить їх колами язиком.

Роблю глибокий вдих.

Усе всередині перевертається. Перекотившись на край ліжка, я нахиляюся до валізи і впадаю в безумство в пошуках єдиної речі, яка може полегшити стрес. Боб. Щойно він опиняється в моїх обіймах, світ знову стає нормальним. Ніхто не задовольнить мене краще, ніж я сама.

Стягую трусики донизу і перекочуюся на спину. Образи Декера просочуються в мою пам'ять, але цього недостатньо. Кладу свій телефон на тумбочку і відкриваю фотографію Коллінза в інтернеті. Картинці кілька років, на ній він волонтер у якійсь бейсбольній благодійній команді. Стоїть з оголеним торсом і бризкає водою в рот, а темна доріжка волосся, що піднімається зі штанів, викликає в мене трепет.

Ось

чому я вибрала цю фотографію. Я дивлюся на Декера в сірих спортивних штанах, що низько сидять на стегнах і демонструють V-лінію, яка, немов стріла, вказує прямо на його член.

Ковзаю вібратором між стегон у м'якому темпі. Проводжу улюбленою іграшкою по гладкими складочками, фантазуючи, що це Декер торкається до мене. Хочу відчутти, як він щетиною дряпає мої стегна, коли лиже язиком саме в потрібному місці. Я практично відчуваю його аромат, пильніше вдивляючись у фотографію і насолоджуючись думками про його м'язисте тіло, що притискається до мого. Розсовую ноги ширше і вільною рукою пещу груди. З моїх губ зривається стогін.

Я ось-ось кінчу.

Рухаючи стегнами вгору і вниз, я кружляю по клітору. Абсолютний рай. Оргазм наростає, а потім безглуздий екран раптом гасне через дзвінок із невідомого номера.

Та щоб тебе!

Хапаю телефон із тумбочки після того, як усі думки про оргазм розсіюються.

Проводжу великим пальцем по екрану і кричу:

- Що?

- Тейт?

Та ну нахрін. Не може бути.

Притискаю телефон до грудей і вся тремчу від звуку чоловічого голосу. Декер, матір його, Коллінз. Нинішнє прокляття мого існування. Напевно, він телефонує зі свого домашнього телефону. Я навіть нічого відповісти не можу, бо захекалася і напружена.

- Чим ти там зайнята?

Після кількох глибоких вдихів мені нарешті вдається взяти себе в руки.

- Не твоя справа, - кажу я трохи різкіше, ніж мала намір, але Декер зводить мене з розуму.

- Передзвони, коли звільнишся.

Його командний голос щось робить зі мною. Цей чоловік примудряється запалювати мою кров усіма можливими способами. Бажання гуде в кожній клітинці тіла.

Не роздумуючи, я випалюю:

- Не смій вішати слухавку. - не бачу Декера, але впевнена, що він посміхається на іншому кінці дроту.

- У тебе склалося враження, що я зобов'язаний виконувати твої накази?

- Так.

Знову вмикаю вібратор, знаючи, що Декер його чує, але мені все одно. Тіло тимчасово

захопило владу над розумом.

- Що, чорт візьми, це за звук? Електрична зубна щітка?

- Це вібратор. Я ж не на роботі, де ти мене заводиш, а потім зіскакуєш. У мене взагалі-то є потреби.

На мить запанувала приголомшена тиша. Уявляю, як він сидить в абсолютному шоці, що посилає черговий імпульс до клітора. Потім я фантазую, як Декер обробляє інформацію, і його член стає твердим у штанях. Це заводить мене більше, ніж будь-що в житті.

- Господи Ісусе. - після кількох швидких ударів серця Декер знижує голос, ніби хтось може його почути, і додає, - Тейт... нам не можна.

- Не будь маленькою сучкою. Ти сам почав, солоденький, і тепер ти це закінчиш.

- Зараз невідповідний час, - його голос зривається на стогін, і моя кицька

стискається

від цього звуку.

- У нас уже давно все невідповідне. Я за дві секунди від того, щоб піти в найближчий бар і знайти кого-небудь, хто зможе вирішити проблему, якщо ти не в стані. - видихаю я, увімкнувши вищий рівень інтенсивності на Бобі.

- Чорт забирай, ти це зробиш. - гримить Декер із динаміка телефону.

- І як же ти тоді вчиниш?

- Хочеш скінчити, солоденька? - він видихає останнє слово.

Я посміхаюся.

- Що ти зараз робиш, Декер? - закриваю очі, щоб уявити кожну довбану деталь, яку він скаже.

- Я у своєму домашньому кабінеті, сиджу в кріслі з розстебнутими штанами.

Обхопив

член рукою і уявляю, яким великим він би виглядав, якби перебував у твоїх маленьких долоньках.

Зрозуміло, в його фантазіях я догоджаю йому. Не можу судити Декера за це занадто суворо. Мої фантазії абсолютно такі самі, тільки в них ми помінялися ролями.

- Мм-м. - я впиваюся зубами в нижню губу. - Скажи, що б ти зробив зі мною

сьогодні в офісі, якби не втік, як слабак?

- Я б притиснув тебе до вікна і задер твою спідницю на дупу.

- Мм-м, продовжуй.

- Знаєш що? До біса твій маленький сценарій. Давай я буду ставити питання, Тейт. - його голос такий до біса владний, що, найімовірніше, я закінчу ще до того, як Декер мене про що-небудь запитає.

- Окей.

- Відчуваєш, як я покусую мочку твого вуха і спускаюся до шиї, відсуваючи трусики в сторону?

Срань Господня.

Мені подобається, до чого це веде, але Декер продовжує, перш ніж я встигаю що-небудь відповісти.

- Відчуваєш, як я штовхаю палець у твою тугу маленьку кицьку?

- Так. - насилу видихаю я, і мені цікаво, чи чує він мене взагалі.

У трубці лунає легкий стогін, який відповідає на моє запитання.

Заплющую очі, зосереджуючись лише на його голосі та вібраціях Боба, ковзаючи іграшкою між ніг, уявляючи дотики Дерека... його рот... і товстий член.

- Відчуваєш, як я торкаюся великим пальцем твого клітора, а середнім входжу глибоко

всередину тебе?

- Боже, Декер...

- Так, Тейт, я знаю все, чого ти хочеш. Ти хочеш, щоб я лизав твою кицьку, дряпав твої стегна щетиною, поки ти обхоплюєш ногами мою голову і кінчаєш мені в рот.

Я вмираю. Оргазм підступає звідусіль, і я роблю все можливе, щоб стримати його.

- Щойно ти скінчиш мені прямо на обличчя, я перегну тебе через стіл, відшльопаю по

дупі, стисну в кулак твоє волосся і змушу благати трахнути тебе.

Поняття не маю, скільки ще зможу це винести. Ловлю себе на тому, що зменшую інтенсивність вібрації на Бобі, просто щоб продовжити насолоду.

- Я до біса твердий, Тейт. Ти й гадки не маєш, що зі мною робиш. Останні кілька тижнів я думав тільки про те, щоб спробувати на смак твій рот і так відтрахати тебе, щоб ти відчувала мене всередині себе через тижні.

- Не зупиняйся... Продовжуй говорити...

- Мені подобається твоє зухвале спілкування. Хочу трахати тебе, поки ти, нарешті, мені не підкоришся.

Від його слів тремтіння пробігає в мене по спині до кінчиків пальців ніг. Його голос - найсексуальніший звук у світі.

- Ще...

- Кляті підбори, які ти одягла сьогодні... Хочу, щоб ти була тільки в них і стояла на колінах, благаючи дати тобі в рот. Хочу, щоб та червона помада, яку ти так любиш, була розмазана по всьому обличчю, коли ти приймеш мене глибоко в горло.

Хочу, щоб ти давилася моїм членом, поки я триматиму тебе за волосся і кінчатиму в чарівний маленький ротик.

- Ще. Ще... - хочу подивитися, як далеко Декер зайде.

- Знаєш, що я зроблю, Тейт? Завтра вранці насамперед прослизну в твій кабінет і залізу під стіл. Ти не дізнаєшся про це, поки я не обхоплю твої стегна руками і не засуну язик у твою гарячу кицьку. Поки ти друкуєш на своєму комп'ютері, буду трахати тебе ротом без зупинки. Ти не скінчиш, поки я не дозволю, а в останню секунду я увійду в тебе, щоб відчути, як ти стискаєш мій член.

Схлиплюю, повністю втрачаючи контроль через брудні розмови. Оргазм стрясає все

тіло, очі закриваються, а ноги б'ються на простирадлах. Я високо піднімаю стегна, і кожен м'яз мого тіла зводить судомою при думці про Декера Коллінза під моїм столом.

Я вже знаю, що він сказав це лайно навмисне, але мені плювати. Це все, про що я стану думати завтра, і, ймовірно, зовсім не буду здатна зосередитися на роботі.

- Скінчила?

- Мм-м.

- Прекрасно. - вимовляє Дерек зі стогоном. - Я теж близько.

Я посміхаюся, повністю наситившись... ну, майже.

- Наскільки?

- Дуже близько. Бляя... - його голос напружений, і це найгарячіше, що я коли-небудь чула в житті.

- Упевнена, ти до біса сексуальний, коли пестиш свій член. Якби я була поруч, то провела б би язиком по стовбуру і лизнула кінчик, просто щоб спробувати, - з легкістю уявляю Декера, який затишно влаштувався у своєму шкіряному кріслі і готовий кінчити. - Я така мокра для тебе, Декер. Ти навіть не уявляєш наскільки.

- Не зупиняйся. Продовжуй.

А потім я чую шльопаючі звуки, що посилають чергову хвилю тремтіння по тілу, і мурашки біжать по шкірі. Стогну і соваюся на ліжку, думаючи про те, як Декер дрочить,

фантазуючи про мене.

Посміхаюся від цієї думки і кажу:

- Дякую за оргазм, тепер мені набагато краще. - кладу слухавку і сміюся в подушку.

Декер передзвонює, але я відправляю його на голосову пошту.

Одного разу він зрозуміє: я завжди виграю.

Завжди.

ГЛАВА 12

ТЕЙТ

Я не бачила Декера відтоді, як зранку увійшла в будівлю. Частина мене хоче обдарувати його самовдоволенням поглядом, а інша частина злегка принижена тим, що я зробила минулої ночі.

Утім, це до справи не стосується. Сталося дещо ще.

Один із моїх найбільших клієнтів в Остіні надіслав мені електронною поштою позов, який був поданий проти них. Фірма займається технологічним стартапом і розробила додаток для особистих фінансів із власним алгоритмом, що допомагає людям керувати своїми портфелями акцій. Незадоволений співробітник фірми був звільнений шість місяців тому і перейшов на роботу в іншу технічну компанію в Чикаго, передавши алгоритм своєму новому роботодавцю.

На довершення всього ця компанія в Чикаго подає в суд на мого клієнта за крадіжку їхньої інтелектуальної власності.

Найкраща частина - Донован Коллінз підписав цю клятву хрінь.

Прямую до його кабінету. Донован, відкинувшись на спинку великого офісного крісла, з виразом задоволення на обличчі притискає телефон до вуха.

Я двічі стукаю кісточками пальців по скляних дверях.

Він жестом запрошує мене увійти.

- Я передзвоню. - Донован вішає слухавку. - Чим можу допомогти, міс Рейнольдс? Помічаю натяк на самовдоволення, коли він вимовляє моє ім'я. Зрозуміло, Донован не знає, що люди, з якими він збирається судитися, є клієнтами "Хантер Груп", інакше він не був би настільки дурний, щоб подати цей позов.

Я роблю два великі кроки і кидаю скріплений набір юридичних документів на його стіл.

- Ти в курсі про позов, поданий минулого тижня?

Він нахилиється і усміхається, дивлячись на папери.

- Звичайно. Адаже на документах моє ім'я.

- Потрібно його відкликати.

Донован сміється найбільш фальшивим сміхом, який я коли-небудь чула.

- Гарна думка.

- Я не жартую. Відклик позов.

Він примружується.

- Ні за що. Це один із моїх найбільших клієнтів. І взагалі, навіщо мені це робити?

- Тому що "BankIt" є клієнтом "Хантер Груп", а це явний конфлікт інтересів. Ми не можемо закінчити злиття, коли наші клієнти судяться один з одним. Донован відкидається на спинку стільця.

- Що ж, можливо, вам слід поговорити з "BankIt" і попросити їх залагодити справу, щоб ми могли рухатися далі.

От засранець.

- Мій клієнт не стане залагоджувати подібну легковажну нісенітницю. Ваші хлопці викупили алгоритм у незадоволеного співробітника, але чи є у вас яйця, щоб повернути це лайно з судом?

- Якби ви потрудилися прочитати позов, ви б знали, що у нас є записи...

Я обриваю Донована, перш ніж він встигає закінчити.

- Мені плювати, які докази ви зібрали, щоб зліпити справу. Я знаю цих хлопців особисто. Я привела їх у фірму. Вони генії, набагато розумніші за нас із тобою. І працювали над алгоритмом протягом багатьох років. Це їхнє дітище.

- Тоді, думаю, доведеться подивитися, що відбуватиметься в суді. - Донован встає, ніби нараду закінчено.

Я крокую прямо до нього.

- Припини. У мене немає часу розбиратися з подібним лайном. Я знаю, що ти спеціально це робиш.

- А що я роблю?

- Ти хочеш отримати Декера і зупинити злиття.

- Я роблю це, тому що вірю в закони вільного ринку.

Хитаю головою. Важко не розсміятися над тим, як безглуздо він звучить.

- Подаси до суду, і я надеру тобі дупу так, що ти відчуєш мої Джиммі Чу в своєму чортовому горлі. І не тому, що я краща за тебе, якою і є. А тому, що твоя справа не має жодних переваг. Вона до біса смішна.

Донован усміхається.

- Подивимося.

Я розвертаюся на підборах і виходжу з його кабінету.

Кляті брати Коллінз.

ГЛАВА 13

ДЕКЕР

- Де, чорт забирай, моя кава? - ставлю запитання порожньому кабінету, коли приходжу в офіс, а моєї звичної чашки на столі немає. - І де, чорт забирай, Квінн?

Переглядаю розклад і нові електронні листи. Проводжу рукою по волоссю і обхоплюю долонею шию ззаду, намагаючись позбутися спазму. Я ні хріна не спав минулої ночі після того маленького трюку, який викинула Тейт. Ця жінка абсолютно застала мене зненацька. Я подзвонив їй попередити, що залишив свій портфель у її кабінеті. І не був готовий до нічного сексу по телефону, що послідував за цим.

Чорт, у житті так не заводився.

Я ніколи не зустрічав такої душі, як Тейт. Жінка, яка повністю бере на себе відповідальність. Прямо каже, що, чорт забирай, вона має на увазі, і бере все, що хоче. Минулої ночі я був слабкий, не слід було піддаватися спокусі. Мені знадобився весь самоконтроль, щоб не вирушити до неї в готель і не витрусити з неї вибачення. Я прямую в кімнату відпочинку, щоб випити клятву каву, все ще гадаючи, куди, чорт візьми, поділася моя секретарка. Знаю, що вона не відпрошувалася і ніколи не спізнюється. На зворотному шляху до свого кабінету я проходжу повз Тейт. Вона розмовляє з Брендю, помічницею Декстера з правових питань. Вона посміхається мені і підморгує.

Моя кров вмить закипає від думки, що Тейт взяла наді мною гору. Від її недбалого ставлення волоссю на потилиці стає дибки.

Намагаюся не звертати на неї уваги й обпікаю губи кавою. Квінн виходить з ліфта, несучи сумочку і димлячу склянку кави з модної пекарні вниз по вулиці. Я починаю питати, чому вона приносить мені те, що я не питиму, коли вона раптом простягає напій Тейт.

Мати вашу.

Мало того, що Тейт морочить мені голову, так ще й змушує мого помічника виконувати її доручення. Насупившись, я віддаляюся до свого кабінету. Підходжу до столу і розумію, що в мене немає клятого портфеля. Він досі в кабінеті Тейт. Подувши на каву, я роблю ще один ковток. Мені знадобиться кофеїн, щоб пережити це лайнове ранкове шоу. Усе йде не за моїм планом і проникає під шкіру. Я повинен був закінчити

роботу минулого вечора, щоб хоч трохи полегшити накопичене розчарування, але був занадто роздратований, чорт забирай.

Донован стукає, і я запрошую його увійти.

Він зачиняє за собою двері.

- Вислухай мене.

- Добре, - я сідаю, і він підсуває стілець. Він звучить серйозно, а Донован із тих, хто говорить те, що думає.

- Це злиття - помилка. Фірма має бути нашою. А ти привів свого приятеля по коледжу, і його колега розгулює тут так, наче заправляє цим чортівим місцем.

Вона лізе в мої справи і змушує твою помічницю готувати сніданок. Я щойно почув, як вона віддавала накази Бренді, змінюючи розклад Декстера. Якого хріна, брате?

Кров приливає до мого обличчя. Одна справа, коли я злюся на Тейт, але я не потерплю

цього від брата.

- Ти серйозно витрачаєш мій час на цю нісенітницю? Я очікував від тебе більшого.

- Я намагався утриматися, з поваги, але це злиття - помилка.

- Давай без нотацій, - встаю зі стільця і виходжу з кабінету.

Прямую в єдине місце, де відчуваю, що можу подихати й прочистити голову. Де можу сховатися від усіх.

Виходжу на дах, і там вона. Її волосся розпущене, кучері майорять на вітрі, дикі і неприборкані, як і вона сама. Тейт Рейнольдс - чортова сила, з якою потрібно рахуватися, і вона це знає. Я спокійно стою і спостерігаю, як вона дивиться на озеро. Починаю розвертатися. У мене зараз немає сил сперечатися з нею, але я передумав після першого кроку.

Ні, це моє місце. Моя клята фірма. Принаймні, доти, доки папери не будуть підписані.

Відчувши моє наближення, Тейт обертається, пристрасним поглядом пропалюючи дірку в моїх грудях.

Не цього разу. Я витримую її погляд.

- Це моє місце. Як ти його знайшла?

- Квінн показала мені його в перший робочий день. Але ж ти вже великий хлопчик.

Хіба батьки не вчили тебе ділитися?

Сідаю в один із шезлонгів. Махаю їй рукою, запрошуючи приєднатися.

Тейт сідає на інший і відкидається назад.

Я теж відкидаюся і заплющую очі, на нас падає сонячне світло.

- У мене три брати. Доводиться ділитися все своє життя.

Відчуваю на собі її погляд і дивлюся в її бік.

- Усім? - Тейт усміхається, натякаючи, що ми говоримо про неї.

- Майже всім. - ясно висловлюю свою точку зору, хоча впевнений, що Декстер і

Дейкон

в минулому використовували трійничок щодо жінок. Але це не в моєму стилі.

- Я їм не дуже подобаюся.

- Це не ти їм не подобаєшся. Ну, в усякому разі, близнюкам. Я чув, ти розлютила Донована. - нахилиюся, бо розмова перейшла на серйозний тон.

- Він поводить як ідіот, але я з ним впораюся.

- Не сумніваюся. - зітхаю я. - Вони не люблять змін. Звикли робити все, що хочуть, і, можливо, в цьому і є частина проблеми. Ти їх лякаєш. І я бачив твою

роботу в

"Хантер Груп".

- Ти читав про мене?

- Яким би я був адвокатом, якби цього не зробив? Ти не єдина, хто знає, як проводити розслідування. - кидаю їй грайливу посмішку. Чим більше ми розмовляємо, тим краще я почуваюся, і напруга спадає.

- Я не шкодую про минулий вечір. Ти сам цього хотів.

Засунувши рукав, я перевіряю час і розумію, що мені пора вниз.

- Я б із задоволенням залишився тут і розповів усі причини, через які ти помиляєшся, але в мене призначена зустріч. Пообідаємо в п'ятницю?

- Залежить від... обід для бізнесу чи для задоволення?

- Задоволення. - вилітає перш, ніж я встигаю подумати.

- Я недостатньо хороша, щоб запросити мене на вечерю?

Тейт не поступається ні на дюйм, думаю, це мені подобається в ній найбільше. Я оближую губи, обдумуючи відповідь.

- У мене є особисті обов'язки вечорами.

- Чорт забирай, Декер. Тільки не кажи, що в тебе є дівчина. - Тейт встає з шезлонга і повертається до мене. Схрещує руки на грудях і відводить погляд.

- У мене немає дівчини. Я просто не завжди вільний вечорами, і це не обговорюється.

Просто скажи "так".

- Добре. Я пообідаю з тобою в п'ятницю.

- Чудово. Я надішлю адресу після зустрічі. Мені потрібно забрати портфель з твого офісу. Я залишив його там.

- Я вже відправила його назад з Квінн. Я б не стала весь час ганяти твого секретаря, якби ти знайшов мені мого.

- Подивлюся, що можна придумати. - з цими словами я встаю і йду.

У мене побачення з Тейт Рейнольдс. Що збуджує і водночас лякає до чортиків.

ГЛАВА 14

ТЕЙТ

Повірити не можу, що погодилася пообідати з Декером. Я пообіцяла собі після тієї ночі, що більше не буду розвивати свої почуття, але він здавався таким щирим, коли ми

були на даху, що я не могла сказати "ні". Знаю, що майже не вписуюся в офісний дрес-код у сексуальній червоній сукні та на підборах, які одягла, але сьогодні п'ятниця.

Розумію, що шукала привід вдягнути її, але хочеться мати чарівний вигляд. Щоб цей чоловік виїв собі серце. У мене є відповідний жакет, але до обіду я його зніму.

Я граю з вогнем, і є ймовірність, що можу обпектись, але я збираюся продовжити наше обіднє побачення. Ми просто дві людини, які разом обідають, не більше того.

Але, боже милостивий, що робить зі мною його голос.

Минулого вечора я думала про Декера, коли пестила себе в душі.

Беру губну помаду і засовую тюбик назад у клатч.

Декер стукає в мій кабінет.

- Ти готова? Я замовив столик.

- Готова.

Змінюю статус на електронній пошті на "пішла", щоб нас не турбували на побаченні нові повідомлення, що надходять на телефон.

Не можу не помітити лютий погляд Донована, коли ми виходимо з офісу. Я

обдаровую його посмішкою і продовжую йти. Потрібно розповісти Декеру про кепський

стан справ, але не хочеться псувати побачення. Розповім найближчим часом, але не сьогодні.

Йду за Декером у ліфт, і в ту мить, коли двері зачиняються, все повітря виходить з моїх легенів. Між нами пробігає електричний струм, якийсь магнетизм.

Декер дивиться вперед, коли ми зупиняємося на іншому поверсі. Ліфт починає заповнюватися, підштовхуючи мене настільки близько до Коллінза, що я відчуваю аромат його туалетної води. Я притискаюся до нього, не в силах відсторонитися.

Поїздка на ліфті довго не закінчується. Мені потрібна деяка фізична дистанція від цього чоловіка.

Ми, нарешті, переступаємо поріг ліфта, і я зітхаю з полегшенням. Зловивши таксі й швидко проїхавшись центром міста, ми опиняємося в місці під назвою "NoMe".

Господиня саджає нас біля вікна з видом на Мічиган-авеню. Декер одягнений у темно-синій Том Форд у парі з блакитною сорочкою. Блакитні очі виділяються на тлі засмаглої шкіри і темного волосся.

Він замовляє для нас їжу, поки я освіжаюся в дамській кімнаті. Можна багато чого розповісти про чоловіка по тому, як він вас годує. Ресторан чудовий, і їжа пахне приголомшливо, коли я повертаюся до столу. Декер встає і відсуває для мене стілець, немов справжній джентльмен. Приємно бачити чоловіка з північного міста з хорошими манерами.

Я потягну воду, і нам приносять салати "Цезар".

- Навіть не запитаєш, що я тобі замовив?

- Ні. Я хочу сюрприз.

- Здивувала.

Я перестаю наколювати салат на виделку.

- Чому це?

- Думав, ти любиш контролювати ситуацію.

- Будь-яку жінку можна зробити покірною за правильних обставин. -

засовую їжу в рот, і білий соус стікає з куточка моїх губ.

Декер дивиться прямо мені на рот, його погляд затримується на соусі. Я прикладаю серветку до обличчя, розуміючи, що цей образ робить із ним після нашої телефонної розмови того вечора.

- Упс. Яка я неакуратна.

Він прочищає горло і робить ковток води.

- Ти ходяче зло. Ти це знаєш?

- Мені говорили.

- Ти вже трохи знаєш про мене. Розкажи про себе.

- Хм. Ну, я виросла в маленькому сільському техаському містечку. Коли я не надираю

дупи в залі суду, то вожу своїх племінників на риболовлю.

Його очі блукають по моєму вбранню, аж до тufель.

- Я все ще не вірю, що ти рибалиш.

- Я виграла юніорський турнір із ловлі окунів два роки поспіль.

Декер скептично дивиться і запихає в рот ще кілька шматочків салату.

- Це правда. У мене навіть є іменна рибна табличка, що співає.

- Ні слова більше. Вона співає "Take Me to the River"?

- Сподобався серіал "Клан Сопрано"? - усміхаюся я.

- Є таке. Я часто дивився його дорогою на виїзні ігри з бейсболу.

- А я думала, що ти був надто зайнятий, намагаючись склеїти прихильниць, які обожнюють тебе.

- І це теж.

Офіціант прибирає наші тарілки з салатом і замінює їх стейками.

Я нарізаю соковите м'ясо середнього просмаження. Мій тато завжди казав, що справжній чоловік знає, як слід готувати стейк, а якщо не знає, то потрібно бігти від нього в гори.

- Тепер я вражена.

- Чомусь подумав, що ти не з тих, хто любить суп і салат.

- Правильно, - підтверджую я з повним ротом м'яса.

- Скільки років твоїм племінникам?

- Максимум сім, Брекстону десять, а Камдену тринадцять, і він схиблений на дівчатах.

- Більшість хлопчиків такі.

- А ти? У тебе немає дівчини... ти кажеш, що не зустрічаєшся, але це ж побачення.

- Я не можу видати всі свої секрети, - посміхається Декер, ухиляючись від запитання про своє особисте життя.

Хочу підштовхнути його далі для отримання більш детальної інформації, але він все ще

ще закритий. Він щось приховує. Поняття не маю що, але це викликає в моєму мозку

всілякі попереджувальні сигнали. Сподіваюся, у нього немає шафи, повної божевільних подружок або колишніх приятелів по сексу. Він міг би бути Домінантом і брати участь у БДСМ-сценах, але я цього не відчуваю. Він альфа, але є дещо, чого я не можу зрозуміти. Це мене бісить. Доведеться витратити більше часу на те, щоб промацати ґрунт.

Наша трапеза проходить швидко, і коли ми повертаємося на роботу, Декер вказує мені на різні будівлі. Вежа Віллліса, Вежа Трампа... - це лише деякі з них.

Я посміхаюся йому, коли ми зупиняємося біля офісної будівлі.

- Я добре провела час. - насправді я маю на увазі те, що сказала. Це було дійсно здорово.

- Може, як-небудь повторимо?

- Із задоволенням, - рухаюся, щоб попрямувати до свого кабінету, коли Декер хапає мене за руку, зупиняючи.

Він швидко розвертає мене, і в мене паморочиться голова, ніби я на каруселі. Він дивиться на мої губи, і я відкриваю їх, гадаючи, чи збирається Декер нарешті поцілувати мене. Варто було б відштовхнути його і повернутися до роботи, але я не можу. Через один простий факт: незважаючи на те, наскільки це неправильно і в які неприємності я можу потрапити - я хочу, щоб Декер Коллінз поцілував мене. Прямо тут, перед офісною будівлею, незалежно від того, хто за нами спостерігає, я хочу, щоб він притиснувся своїми губами до моїх і поцілував мене так, щоб у мене оніміли пальці на руках і ногах.

Однак я не з тих дівчат, які сидять склавши руки і чекають, коли чоловіки зроблять перший крок.

- Декер, якщо ти збираєшся поцілувати мене - просто зроби це.

Його посмішка стає ширшою, і він хрипло видихає:

- До біса все, - він обхоплює моє обличчя руками і міцно притискається губами до моїх. Його язик на смак наче вино, коли він проникає в мій рот, облизуючи й кружляючи.

Нарешті, я відстороняюся, задихаючись.

Він стискає мої пальці й тягне мене геть від будівлі. Вільною рукою підкликає нам таксі.

Мої брови сходяться разом.

- Що ти робиш?

- Нахрін роботу. Почекає.

Мій пульс частішає, а серце калатає об грудну клітку.

Я сідаю в таксі. Збудження розливається по венах.

Коллінз везе мене до себе додому?

ГЛАВА 15

ТЕЙТ

Таксі зупиняється біля стадіону "Ріглі Філд".

Не те, що я очікувала, звісно, але Декер виглядає задоволеним, як маленький хлопчик у кондитерській. Ми вилазимо з таксі, і він суне водієві кілька купюр. При вході вручає свої абонементи і проводить мене в ложу. Я влаштовуюся на кріслі вболівальника і скидаю підбори, підтискаючи ноги під себе.

Піднівши мої кісточки пальців до своїх губ, Декер торкається їх ніжним поцілунком.

Це інтимна і мила дія, яка пробуджує якусь надію на те, що він, нарешті відкривається мені. Можливо, в ньому справді є щось більше, ніж просто самовпевнений засранець, який має чудовий вигляд у костюмі.

Опустивши мою руку, Декер каже:

- Я люблю свою сім'ю і закон. Це єдине, з чим можна порівняти любов до бейсболу. - схоже, він ретельно підбирає слова.

Стіна між нами все ще стоїть, але я знесу її. У мене таке відчуття, що я вже на півдорозі.

- Бейсболу?

Декер киває.

- Я прокрадаюся сюди за кожної нагоди, - його обличчя світлішає, коли він дивиться на поле внизу. Ці місця, мабуть, обійшлися йому в цілий статок. Ми всього за кілька метрів від ложі власника. Я не дуже розуміюся на бейсболі, мої брати більше захоплювалися полюванням і футболом у Техасі. А сама я грала у футбол.

- Ти хотів тут грати?

- Це була мрія. Я виріс, спостерігаючи за "Cubs". Андре Доусон, Райн Сандберг,

Марк

Грейс... - у Декера такий відсторонений погляд, дивно, чому він пішов із бейсболу, якщо йому це так подобалося. Усе, що я знаю - він мав закінчити кар'єру на полі, на яке

яке ми дивимося.

- Що змусило тебе відмовитися від мрії?

Він робить паузу і робить глибокий вдих, збираючись із думками.

- Життя. У мене було все, що потрібно, але я знав, що не зможу грати вічно і колись муситиму подорослішати. Термін придатності бейсболіста не дуже великий. Ти завжди на відстані однієї травми від того, щоб усе втратити.

Його відповідь - нісенітниця собача, але я не сперечаюся з цього приводу. Ніхто легко не відмовляється від мрії. Ми базикаємо, і, тим не менш, я отримую задоволення. Не збираюся псувати все непотрібною суперечкою.

Декер дістає телефон і відправляє повідомлення Квінн, що ми не повернемося в офіс. Не знаю, що вона подумає, але мені насправді начхати.

Просто зараз усе ідеально. Цей день із Декером - несподіваний, але щасливий сюрприз. Він зовсім не такий, як я думала, коли вперше зустрілася з ним на тротуарі.

Коллінз самовпевнений, але я поступово відкриваю в ньому щось миле. Вестон запевнив, що Декер чудовий хлопець. Може, я була неправа, засудивши його так скоро.

Знову одягаю тфлі і, вибачившись, вирушаю до вбиральні. Коли я повертаюся, Коллінз уже базикає з іншими чоловіками в костюмах.

- Тейт, - Декер жестом підкликає мене і простягає кухоль пива. - Це Майкі Салліван і Хорас Мартінес. Вони клієнти фірми і хороші друзі.

- Приємно познайомитися, - простягаю вільну руку.

- Тейт тимчасово працює у фірмі. Вона з Далласа.

- Сподіваюся, ти залишиш її в себе. Я був би не проти зустрітися з такою красунею в залі суду.

Декер власницьки обіймає мене за стегно, але йому вдається зберегти жартівливий тон.

- Обережно, Майкі, вона смертельно жалить.

- Я б помер щасливим. - цей чоловік привабливий, але те, як він дивиться на мене голодним, як вовк, поглядом нічого не значить для мене, адже я тут із

Декером.

Усередині я закочую очі, але зовні приклеюю посмішку учасниці конкурсу краси і борюся з бажанням поставити його на місце. Останнє, чого я хочу - розлютити одного з клієнтів Декера, коли ми чудово проводимо час.

- Вибачте мене, хлопчики. Але я прийшла сюди подивитися на дупи в обтягуючих бейсбольних штанах.

Декер відпускає моє стегно, і я підходжу до краю ложі, щоб спостерігати за грою, подалі від чоловіків і їхньої ймовірної жінконенависницької розмови. Я знаю, про що розмовляють чоловіки в костюмах, і зазвичай краще просто піти.

Чую розмову позаду мене.

- Чорт, ти не жартував. Здається, я вже закоханий у твою подругу.

- Ставай у чергу. Весь офіс закоханий у неї.

Усі, крім твоїх братів.

- Ти все ще винен мені випивку після того, як я навчив тебе грати в гольф, - каже один з чоловіків Декеру.

- Ти обіцяв мені матч-реванш, але на моїх умовах.

Чоловік сміється.

- Я нізащо не вийду з тобою на бейсбольне поле.

Нарешті Декер каже:

- Попрошу свого помічника зателефонувати тобі, і купити випивку. Мені пора повертатися.

Вони прощаються, і за мить сильна рука Декера обіймає мене за плечі. Він шепоче мені у вухо:

- Насолоджуєшся грою?

Я роблю ковток старого несвіжого пива. Думаю про себе, що тільки фанати "Cubs" можуть насолоджуватися подібним пійлом, але є щось спокусливе в несвіжому пиві

й

бейсбольному матчі.

- Мм-м.

Пальці Декера власницьки впиваються в моє плече. Це сексуально. Мені подобається

бачити його в своїй стихії. Він лютий адвокат, але саме тут його серце. Декеру місце на цьому полі.

- Срань господня, це хто, Хосе Балінджер?

- Не знав, що ти фанатка, - Декер відкидається назад зі здивованим виразом на обличчі. - Думав, ти не захоплюєшся бейсболом.

- Я - ні. - роблю ще один ковток пива. - Це все мій племінник.

- Б'юся об заклад, ти була б найкращою тіткою у світі, якби принесла йому м'яч з автографом.

- Замовкни, - я шльопаю його по грудях, мало не розплескавши пиво.

Декер сміється і простягає руку.

- Давай же, уже майже сьомий період.

- Не маю ні найменшого уявлення, про що ти, але гаразд.

Ми викидаємо наші порожні склянки, і Декер бере мою руку в свою. Коли ми спускаємося до лавки запасних, його великий палець гладить внутрішню сторону мого

за'ястя, і кожен маленький дотик наближає мене до спокуси. Його руки чарівні, і навіть дотик його пальців посиляє електричне тремтіння по шкірі. Декер відпускає мою руку, нахиляється над лавкою гравців і кричить:

- Гей, Джоджо!

Гравець, від якого Камден шаленіє, обертається і посміхається Декеру. Він біжить підтюпцем, і я не можу змиритися з тим фактом, що бейсболіст, якого обожаю мій племінник, підходить саме до нас.

- Привіт, Коллінзе. Що сталося?

- Це моя подруга, Тейт. Як думаєш, можна роздобути м'яч, підписаний усіма гравцями для її племінника?

- Без проблем.

- Дякую. Подзвони мені, і я заберу його.

Я приголомшена. Не знаю, чому я поведжуся так нерозумно і вражена, але це так.

- Ось так просто, так?

- Ми разом грали в коледжі.

Цікаво, чи сумує Декер з цього приводу, але він не виглядає сумним.

- Він би дав м'яч просто зараз, але не дозволяється нічого підписувати під час гри.

Прописано в правилах. Але я передам його тобі, щоб ти відвезла його своєму племіннику.

- Це просто... дякую. - моє обличчя, напевно, пунцове. Камден збожеволіє.

Декер приносить нам пару хот-догів, і ми п'ємо ще пиво, поки дивимося решту частину гри. Ми вже готуємося покинути стадіон, коли я згадую, що так і не

ввімкнула

свій телефон. Щойно я вмикаю його, він спалахує сповіщеннями, і приходить дзвінок від Вестона.

- Мені потрібно відповісти, - відходжу вбік і відповідаю на дзвінок. - Привіт.

- Де ти, чорт забирай, перебуваєш? Я намагався додзвонитися до тебе весь день!

- Ем... Я на грі.

- Бейсболі? - схоже, Вестон дуже розлютився. - Я, блядь, плачу тобі не за те, щоб ти ходила на ігри з Декером!

Стискаю кулак і роблю глибокий вдих, а Декер здивовано підкидає брови. Я молюся, щоб він не почув, як Вестон розмовляє зі мною по телефону.

- Вестон. Ми на тиждень випереджаємо графік.

- Мені плювати!

Декер виразно чує ці слова, вони буквально гримлять у динаміці.

- Дай мені поговорити з ним, - Декер тягнеться до мобільного, але я відступаю, щоб

він

не міг чути.

- Мені потрібно про дещо поговорити з тобою в понеділок.

- О, позов про банкрутство? Так, хотілося б почути про це від адвоката,

відповідального

за розгляд конфлікту інтересів!

Лайно!

- Я розберуся.

- До біса на це сподіваюся! - він вішає слухавку.

Мені слід було б сприйняти слова Вестона, який штовхає мою дупу, як знак покласти кінець флірту, що назріває з Декером, але я цього не роблю. Навпаки, я рішуче

налаштована побачити, до чого він призведе. Я завжди чиню правильно і ніколи не буваю егоїсткою, але сьогодні впевнена, що буду думати тільки про свої інтереси.

Декер стоїть переді мною.

- Не звертай на нього уваги.

- Я працюю з Вестоном уже багато років. Все в порядку. Я з ним впораюся. - моя груди здіймаються, і Декер притягує мене ближче.

- Знаю. - його губи притискаються до моїх, і в мене перехоплює подих. Ми цілуємося, а весь інший світ тане. У його обіймах я забуваю, навіщо приїхала в Чикаго, і зосереджуюся на тому, щоб поцілувати його у відповідь. Поки наші язики танцюють, його член твердне біля мого живота.

Декер відсторонюється.

- Давай поїдемо звідси.

Він тягне мене до таксі, і я почуваюся сп'янілою цим чоловіком. Щойно я сідаю на сидіння, він опиняється поруч і повідомляє водієві адресу мого готелю.

- Чому до мене?

Декер нахиляється ближче і прибирає моє волосся з вуха.

- Тому що, солоденька, я збираюся зняти цю червону сукню і зробити все, що обіцяв по телефону минулої ночі.

Моє серце калатає в грудях, а Декер рухає рукою до верхньої частини мого стегна.

Він

облизує мочку мого вуха, потім цілує шию.

Декер пестить моє підборіддя, великим пальцем потираючи мої губи. Я всмоктую його

палець між губ, знаючи, як це на нього подіє, малюючи образ, про який він марив, де я

опускалася перед ним на коліна. Якби ми зараз були самі, я б розстегнула блискавку на його штанях і влаштувала попередній перегляд.

Ковзнувши пальцями далі моїм стегном, він дражнить вершинку в розвилці моїх ніг.

- Я знаю, що твоя кицька волога для мене. - його голос - чистий гравій.

Ми обидва знаємо, що ось-ось перейдемо межу, за яку не зможемо повернутися.

Підйом на ліфті готелю виявляється болісним. Усе, чого я хочу - залишитися з Декером наодинці, щоб він скоріше виконав обіцянку. Я вже відчуваю вологу на своїх

стегнах. Декер стоїть позаду, притискаючись до центру моєї дупи ерекцією.

Ми підходимо до дверей номера, і він штовхає мене до них, перш ніж я встигаю їх відчинити.

- Його потрібно швидше зняти, - він смикає бретельку моєї сукні, і я киваю у відповідь. -

Де твій ключ?

Риюся в сумочці в пошуках пластикової картки, розчарована кожною секундою, що відокремлює фантазію від реальності. Замок відмикається, двері відчиняються, і я починаю скидати туплі, коли Декер раптом хитає головою.

- Підбори залиш, а ось сукню ми знімемо. - він рухається, щоб розстегнути блискавку

на моїй сукні, коли двері за нами зачиняються.

Одяг падає до ніг, залишаючи мене в червоному мереживному ліфчику без бретелей і

трусиках у тон.

- Чорт забирай, - те, як Декер дивиться на моє тіло, збуджує мене так, як я й уявити собі не могла.

Він починає розстібати сорочку.

Я підходжу до нього і хапаю подушку з дивана. Потім кидаю її на підлогу.

- Сядь. На диван. Зараз же. - посміхаюся я і встаю колінами на подушку.

Декер усміхається мені своїми блакитними очима, голодними від бажання. Він робить те, що я йому наказую, але все одно примудряється виглядати владним і контролюючим. Він опускається на диван і розсовує ноги.

Я розстібаю блискавку на його штанях, пристрасно бажуючи притиснутися до нього ротом і почути, як він стогне. Обхоплюю його товсту довжину поверх боксерів і плескаю віями, граючи з ним, проводячи пальцями по члену. Його очі впиваються в мої.

Головка члена просовується крізь розріз боксерів, і я цілую її кінчик.

Декер стогне і стискає моє волосся в кулак, ніжно потягуючи його.

- Візьми його в рот, Тейт.

Я висовую язик і кружляю ним навколо голівки, дражню його, розтягуючи процес неквапливими погладженнями і поцілунками. Декер міцніше стискає моє волосся, так

сильно, що кісточки його пальців впиваються в шкіру голови, і я посміхаюся про себе,

насолоджуючись ефектом, який на нього справляю.

Я здаюся і звільняю його від боксерів, щоб побачити, який він товстий.

Якраз у той момент, коли я збираюся взяти його до рота, дзвонить його чортів мобільний телефон.

Зітхання зривається з привідкритих губ Декера, коли він у розпачі відкидає голову на подушки.

Я падаю на коліна, поки він дістає з кишені "вбивцю настрою".

Один погляд на екран, і вся його поведінка змінюється.

- Вибач. Я повинен відповісти.

- Декер Коллінз. - він на мить прислухається, і його обличчя блідне. Злітає з дивана так швидко, що мало не налітає прямо на мене. - Зараз приїду.

Його руки працюють зі швидкістю світла, він люто засовує все назад у штани, потім застібає їх.

- Вибач. До смерті не хочеться тебе залишати, але доведеться. Сімейний нещасний випадок.

- Я розумію, - рухаюся, щоб схопити свою сукню. - Я можу поїхати з тобою. - притискаю тонкий матеріал до грудей.

- Ні! - перериває він різкіше, ніж будь-коли.

Здригаюся від несподіваного тону його голосу.

Декер проводить пальцями по волосся і переривчасто зітхає, потім простягає мені руку.

- Я просто... Пробач, Тейт. Не хотів, щоб так вийшло. Тобі не можна...

Я роблю все можливе, щоб зберегти самовладання. Ніколи не чула, щоб він так зі мною розмовляв. Одна справа, коли він поводить як придурок або саркастичний.

Зараз було щось більше. Було щиро. Я навіть не підберу відповідного слова. Це був не гнів. А просто тон, який передбачав, що це взагалі не обговорюється. Що б там не було, воно проникло в груди і позбавило мене дару мови.

- Я зателефоную, щойно зможу. - двері зачиняються з відходом Декера, і я не впевнена, як ставитися до того, що щойно сталося.

ГЛАВА 16

ТЕЙТ

Минуло кілька днів, а я нічого не чула від Декера. Я спробувала написати йому, щоб переконатися, що з ним усе гаразд, але так і не отримала відповіді. Я щосили намагалася не сприймати це на свій рахунок, але в нас було чудове побачення, і все йшло ідеально. Вважала, що воно до чогось призведе, але, можливо, я просто була захоплена моментом. Уже більше десятої, а Коллінза весь ранок не було в офісі. Не знаю, чи справді щось сталося, чи він уникає мене.

Є одна річ, у якій я впевнена: більше не докладатиму зусиль для завоювання чоловіка, у якого явно не все гаразд. Я збрехала своєму босові й почувуюся лайно через це. Сказала Вестону, що ми були на грі з потенційними клієнтами, коли, нарешті, передзвонила йому. Це не було повною брехнею. Там були клієнти. Але я ризикнула своєю дупою, і заради чого? Кількох поцілунків у засос і сексу по телефону?

Ледь не ламаю кулькову ручку навпіл.

Гуде лінія. Це Квінн.

- Хотіла повідомити, що містер Коллінз приїхав.

- Дякую.

Обідаю у своєму кабінеті, даючи Декеру можливість прийти до мене, але він досі не з'явився. Я зла і ображена. Погане для нього поєднання. Напевно, я його зовсім неправильно зрозуміла. Мені набридло чекати, і я кажу собі "до біса все", вимикаю комп'ютер і з важливим виглядом іду коридором.

Входжу до кабінету Декера і дивлюся на нього згори донизу, впершись руками в стегна. Він відривається від якихось паперів, відкриває рот і тут же закриває його. Я тупаю ногою, коли мій гнів досягає точки кипіння.

- Ну і?

- Тейт... нам не можна. І ми зараз не будемо про це розмовляти.

- Чорт забирай, не будемо.

- Тихіше. - Декер встає і проходить повз мене, щоб закрити двері.

У ту секунду, коли вони зачиняються, я розвертаюся і кидаюся на нього.

- Що це було взагалі? Куди ти пропав? Навіть не відправив мені ввічливе "о, привіт, я живий, не хвилюйся"! Обіцяв же подзвонити. - я схрещую руки на грудях.

- Ти хвилювалася? - його погляд трохи пом'якшується при моїх словах.

Це несподівана реакція, але я нахмурю брови.

- Насправді мені потрібно обговорити з тобою деякі справи, але це до справи не стосується. Знаю, що ти відчуваєш те саме, тому припини валяти дурня.

- Не роби цього прямо зараз. Не тисни, будь ласка. - Декер притуляється до дверей.

- Цього разу тобі легко не відбутися, Коллінз. Скажи. Що. Тобі. Від. Мене. Потрібно?

- Чудово. Хочеш знати? - він робить крок до мене з диким поглядом. Це якимось гаряче і первісно.

Мій пульс частішає, а дихання стає поверхневим.

- Ні, але я ніби як зла на тебе і ображена. Саме тому хотіла б усе з'ясувати.

- Невже? - Декер замикає двері і закриває жалюзі.

Киваю, відчайдушно бажаючи, щоб він зробив крок. Він так близько, і сексуальна напруга, що виходить від нього, зашкалює. Господи, коли цей чоловік починає розмірковувати, мої ноги перетворюються на желе, а мозок на кашу.

Він перетинає кімнату і притискає мене до своїх грудей, що здіймаються. Більше між нами не вимовляється жодного слова. Його губи жорстко притискаються до моїх, і гру закінчено.

Усе зникає: кабінет, мої думки, судовий процес щодо "BankIt". Губи Декера на моїх - і

я ніяк не можу зупинити його, навіть якби захотіла.

Схопивши мою спідницю, він задирає її мені на стегна. Підштовхує мене спиною до столу і стягує трусики до щиколоток. Відчуття поколювання виходить від клітора, проходить по тілу і загрожує вирватися крізь кінцівки.

Я скидаю трусики і сідаю на край столу. Декер падає на коліна і заривається обличчям між моїми стегнами, облизує і смокчує скрізь, крім тих місць, де я потребую його найбільше. Він дразнить мене, облизує краї кицьки, але не торкаючись її. Кожне нервово закінчення в тілі спрацьовує одночасно, і я вже на порозі найбільшого оргазму в житті.

Вчіпляюся в край столу, коли Декер щетиною третью об внутрішню поверхню стегна.

Запустивши пальці в його темне волосся, я смикаю його голову, направляючи рот до центру. Декер просовує в мене два пальці, я закидаю голову і, чорт забирай, ледь не втрачаю самовладання прямо на столі. Декер володіє моїм тілом. Я абсолютно розгублена.

Його рот обробляє клітор, тоді як пальці здійснюють поступальні рухи всередині мене, швидко потрапляючи в усі потрібні місця поспіль. Я - бомба уповільненої дії, коли Декер пестить мене чудовими ударами язика, які наближають мене до краю оргазмічного блаженства. Я знову закидаю голову, важко дихаючи.

Декер

працює з моєю кицькою краще, ніж будь-хто інший. Це вже точно, чорт забирай.

М'язи скорочуються, а ноги стискаються навколо його голови. Я в двох секундах від того, щоб кінчити йому прямо в рот.

Коллінз відсторонюється, і я намагаюся притягнути його за волосся назад. Марно. Мої

кінцівки вже перетворилися на калюжі, а чоловік занадто сильний.

Декер усміхається.

- О ні, солоденька. Першого разу, ти скінчиш на моєму члені.

Цього разу я не так сильно ненавиджу, коли він називає мене "солодкою".

Насправді, це досить гаряче.

- Невже?

Задумливий погляд Декера свердлить мене. Він розстібає ремінь і штани.

- Сто відсотків.

Я не з тих, хто підкоряється наказам в житті або в спальні, але, чорт забирай, якщо я не піду за Декером Коллінзом з краю обриву прямо зараз. Він такий напружений і владний. Вени здуваються на його шиї, і я не можу не помітити, з якою поспіхом він розстібає штани, ніби не зможе жити, якщо не опиниться всередині мене

якогого швидше. У розстебнутій сорочці видніється тіло грецького бога. Вени зміяються по передпліччях, а штани й боксери падають на підлогу.

Член погойдується переді мною, перш ніж Декер стискає його в руці. Боже милостивий, він ще товстіший, ніж я пам'ятала з готельного номера.

Обхоплюю Декера ногами і притягую ближче до себе.

Він дивиться на мою кицьку і водить голівкою члена взад і вперед по клітору.

Коллінз посміхається, знаючи, що повністю контролює ситуацію, і шльопає голівкою по клітору.

- Чорт, Декер! - я міцніше вчіпляюся в край столу.

- Мені подобається, як ти вимовляєш моє ім'я, коли прагнеш, щоб я був усередині тебе.

О. Мій. Бог.

Декер оглядає кабінет, і я задаюся питанням, якого хріна він зволікає.

- Ти приймаєш протизаплідні?

Я рішуче киваю. Втомилася чекати.

- Чудово. Я нещодавно перевірявся. Я чистий. Можу показати тобі...

- Заткнися і трахни мене.

Його губи згинаються в диявольській усмішці. Він обхоплює рукою одну з моїх ніг і тримає мене розкритою, поки вводить кінчик члена в моє лоно.

- Чорт, - єдине слово, яке зривається з його прекрасних губ, коли він заповнює кицьку. Його очі злегка закочуються до стелі, потім погляд знову падає на мене. Декер нахилиється і кладе іншу руку мені на потилицю.

Чиста одержимість відображається на його обличчі, коли він нагріває мене до мільйона

градусів одним лише поглядом.

- Ця кицька моя.

Ось і все, Тейт.

Є щось у тому, як його пальці впиваються в мою шкіру, у тому, як він дивиться на мене, в тому, як він рухається - Декер Коллінз володіє мною, і до біса добре це знає. Я намагаюся придумати щось саркастичне, зухвале, що розлютить його і змусить відправити мене туди, де я ніколи раніше не була, але всі думки в моїй голові

зникають,

коли він входить і виходить з мене.

Його стегна шльопаються об мою дупу, і я видаю стогін. Декер затискає мені рот рукою, і я кусаю його за палець, коли він знову входить у мене. Це не повинно було бути настільки сексуальним. Мені просто потрібен був перепочинок від сильного відчуття його члена, що наповнює мене до країв. Він твердий як скеля і розтягує мене зсередини найкращим із можливих способів.

- Бля*ь, яка ти вузька.

Боже, його брудний рот знову зводить мене з розуму. Якщо Декер хоча б пальцем торкнеться мого клітора, я спалахну.

Я повинна що-небудь зробити. Потрібно відволіктися від того, що відбувається, або я просто втрачу свідомість. Що за трюк проробляють хлопці, щоб протриматися довше? Думають про автомобільні двигуни або свою бабусю? Замість цього тіло інстинктивно намагається розлютити Декера Коллінза, щоб він штовхався в мене ще різкіше.

- Заткнися і трахни мене, Коллінзе. Ти занадто багато базикаєш.

Хитра усмішка розповзається по його самовдоволеному обличчю, і він хапає мене за стегна, утримуючи на місці. Декер дивиться вниз, туди, де ми з'єднані, і розсовує мене ще ширше, щоб спостерігати, як член входить і виходить з мене.

Не знаю чому, але тут до біса спекотно. Моє серцебиття зашкалює, і всі нервові напруги в моєму тілі посилюються в тисячу разів.

Ми вдвох рухаємося разом у досконалій гармонії. Його стегна прискорюються, а шльопаючі звуки вологої плоті об плоть луною розносяться по кабінету.

Наші губи зливаються воєдино, язика сплітаються, а потім Декер притискається своїм

чолом до мого, так що наші обличчя перебувають у кількох дюймах одне від одного. Я відчуваю його утруднене дихання на своїх губах і чую кожне тихе бурчання, яке він вимовляє.

- Відчуваєш смак своєї кицьки у мене на губах, Тейт?

Господи, що за чоловік!

- Чорт забирай, Декер! - все, що я в змозі відповісти. Мій мозок перейшов ту межу,

коли я могла вести змістовну розмову. І те, як Коллінз вимовив моє ім'я наприкінці свого запитання, посилає очікуваний оргазм вперед і в центр моєї свідомості.

Я впиваюся нігтями в передпліччя Декера, ніби тримаюся щосили.

- Я майже.

- Я теж. - хрипить він у відповідь, набираючи швидкість. Моя голова розгойдується взад-вперед, і все розпливається від сили ударів його стегон, що врізаються в мене.

Підбори впиваються у верхню частину його дупи, пронизуючи його з кожним поштовхом. Декер прискорює темп, і я простягаю руку між нами, щоб помацати клітор. Все моє тіло здригається в ту секунду, коли мій палець торкається чутливого пучка нервів, і оргазм прокочується по мені величезними, неконтрольованими хвилями. Мої стегна тремтять, і я задихаюся. Руки тягнуться вперед, хапаючись за все, за що можна вхопитися. Перед очима феєрверк розпливчастих зірок, і у венах не залишається нічого, крім чистої насолоди.

Нарешті, моя кицька стискається на члені Декера.

Це викликає в нього гучний стогін.

Якраз у той момент, коли я думаю, що оргазм стихає, і розум повертається в нормальний стан, Декер голосно хрипить. Первісно і грубо, як печерна людина.

Він засовує свій член так глибоко, що дістає до місць, де ніколи не був жоден чоловік.

- Бля*ь... Тейт... - його член смикається всередині мене, і він кінчає.

Я пильно дивлюся йому в обличчя, намагаючись зафіксувати кожну реакцію у своїй довготривалій пам'яті. Кожен стогін, кожну зморшку, яка утворюється, коли скорочуються м'язи його тіла. Гарячі струмені наповнюють кицьку, витікають з боків члена і стікають по внутрішній стороні моїх стегон.

Декер судорожно здригається ще кілька разів, повністю спустошуючись, потім по його

обличчям повільно розпливається задоволена посмішка. Я уявляю безглузду, погану посмішку, яка, мабуть, красується на моєму обличчі. Ніколи не зізнаюся Декеру Коллінзу, але це, безумовно, був найкращий секс у моєму житті. Навіть не секс, а досвід.

Я навіть близько так не кінчала, навіть удома з Бобом.

Ніжно поцілувавши мене в губи, Декер виймає з мене член, і я відразу ж втрачаю з ним

зв'язок. Крихітні крапельки поту скочуються з його чола, коли він відсторонюється.

Декер дивиться на мене так м'яко і мило, наче щось відчуває до мене, ніби став іншою людиною на кілька коротких секунд.

Мені це подобається.

Ми знову цілуємося, а потім я закидаю голову, щоб зазирнути йому в очі.

Декер допомагає мені піднятися на ноги і веде до своєї вбиральні. Бере губку і витирає

сперму з внутрішньої сторони моїх стегон, потім виходить, щоб дати мені хвилину усамітнення.

Я поправляю волосся і промокаю шкіру серветкою, стираючи з обличчя розмазану помаду. Мої губи розпухли від поцілунків, але, крім цього, немає жодних ознак того, що мене щойно що як слід трахнули.

Я виходжу з вбиральні, і Декер усміхається, поправляючи стіл і переставляючи папки. Я

підходжу до нього і цілую його в щоку, задаючись питанням, куди це нас тепер приведе.

Перш ніж я встигаю запитати, лунає стукіт у двері.

Я вже виходжу, тому відчиняю їх, а Декер підходить до мене ззаду, поклавши руку на поперек.

Двері відчиняються, і перед нами з'являється жінка. Я ніяково посміхаюся їй, і вона кидає на мене гострий погляд. Я озираюся на Декера, але він дивиться на неї в повному збентеженні, написаному на його обличчі. Потім воно переходить у змішане роздратування і здивування. Він явно знає її, але вона не схожа на адвоката. Вона навіть не виглядає так, ніби їй місце в цій будівлі.

На ній джинси, футболка і кросівки, волосся зібране у хвіст. Її руки складені на грудях, і вона просто стоїть, немов на розборці в старому західному фільмі.

Чорт, це його дівчина. Або дружина.

- Моніка? - Декер вимовляє ім'я так, немов не бачив її багато років, і вони щойно що зіткнулися в торговому центрі.

Вона нас чула? Хто, чорт забирай, ця леді?

ГЛАВА 17

ДЕКЕР

Цього, бля*ь, не може бути. Весь світ проти мене.

Голова ось-ось вибухне. Я пильно дивлюся на жінку, яка змінила моє життя чотирнадцять років тому. Зараз вона має не надто інакший вигляд, ніж тоді. Великі зелені очі та рожеві губи - зовсім як у Дженні.

Насилу ковтаю, коли тілом проносяться мільйон різних емоцій - гнів знаходить місце в грудях. Я стримую багато чого з того, що хочу сказати, і погоджуюся з очевидним.

- Якого хріна ти тут робиш?

- Наша дочка була в лікарні, і ти не спромігся мені про це сказати? Чому не подзвонив?

Тейт різко обертається, на її обличчі читаються біль і розгубленість.

- Дочка? Ви одружені?

Я стискаю зуби і примружуюся, дивлячись на Моніку. Кладу руку на плече Тейт, задаючись питанням, як вибратися з ситуації, що склалася. Тейт не схожа на людину,

яка сидітиме склавши руки, доки я не розповім їй усі факти. Вона, ймовірно, хоче штовхнути мене по яйцях, і, може, навіть зробити дещо гірше, щоб заподіяти максимального болю. Намагаюся пояснити їй поглядом, що мені шкода, і що всьому

є

раціональне пояснення.

- Я поясню пізніше. Обіцяю. - жестом вказую на Моніку. - Прямо зараз мені потрібно поговорити з нею. Вибач, будь ласка.

Тейт блідне. Почуваюся повним придурком, але вона має зрозуміти. Моніка обдаровує Тейт самовдоволеною посмішкою і неквапливо проходить повз неї в мій кабінет.

Тейт стоїть із приголомшеним виразом обличчя, чекаючи пояснень, які я не в змозі змозі дати їй у цей момент. Я кидаю на неї свій найкращий вибачливий погляд ще раз і проводжу пальцем по її щоці, потім зачиняю двері.

Повертаюся і зустрічаюся з ненависною усмішкою Моніки.

- Трахаєшся із секретаркою у своєму кабінеті?

Я застережливо піднімаю вказівний палець і люто дивлюся прямо на жінку.

- Закрий рота. Це не твоя клята справа, і вона не секретарка. Навіщо прийшла?

Крокую до мінібару і наливаю склянку віскі. Потрібно чимось притупити біль у грудях від

того, як Тейт дивилася на мене, поки я зачиняв двері. Чому життя постійно знущається

наді мною? Чому не дати мені хоча б пари хвилин, щоб я насолодився тим фактом, що

відтрахав Тейт, і вона кінчила мені на член? У моєму кабінеті, не менше.

Це фантазія кожного чоловіка, а Моніка приходить без попередження і все псує.

Я роблю великий ковток віскі й заплющую очі, тепла рідина провалюється в горло. Знову відкриваю очі, сподіваючись, що Моніки тут немає, і це якийсь збочений сон, але без шансів.

- Минуло чотирнадцять років, - усміхаюся я, хитаючи головою. - І ось ти з'явилася.

Поводишся, ніби маєш право вриватися до мого офісу і вимагати інформацію про дитину, яку навіть не знаєш. Забирайся на хрін.

Моніка переступає з ноги на ногу і випинає стегно, немов має право поводитися себе зухвало в моєму клятому офісі.

- Так не розмовляють із матір'ю своєї дитини!

Я з гуркотом ставлю склянку на стіл, роблю два швидких кроки до неї, але раптом схоплююся. Я ніколи не піднімав руку на жінку, але зараз близький до цього, як ніколи.

- Ти їй не мати. Не годуй мене цією нісенітницею. Мати справу з маніпулюючими придурками, що маніпулюють, звичайна для мене справа. Тож ти не в своїй лізі. - роблю паузу і глибокий вдих, щосили намагаючись заспокоїтися і зберегти адекватність.

- Послухай, я взяв відповідальність за дитину на себе. Ти вибрала гроші.

Моніка починає щось говорити, і я перериваю її, вирішивши, що найкращий спосіб вивести її з кабінету - просто якомога швидше повідомити їй факти, навіть якщо вона не заслуговує їх знати. Мені потрібно порозумітися з Тейт, а, наскільки я її знаю, вона вже може сидіти в літаку, що прямує в Даллас.

- Ми думали, що в неї апендицит, але діагноз не підтвердився. Тебе ніколи раніше не цікавило її здоров'я, тож ти тут не тому. Тоді чому? Потрібні гроші?

Скільки? - роблю два кроки за свій стіл і відкриваю шухляду в пошуках чекової книжки. Я знаю, як вести подібну гру.

- Вау, Декер. Ти й справді так про мене думаєш? - Моніка шмигає носом і витирає крокодилячі сльози.

Я не куплюся на її лайно. Може, я був трохи різкий спочатку через ситуацію з Тейт. Але в будь-якому разі потрібно окреслити деякі межі, інакше Моніка подумає, що може

з'являтися, коли їй заманеться, а я такого не винесу.

- Я приїхала в надії побачити її. Хочу стати частиною її життя. Знаю, що зробила помилку, але ти не полегшив мені завдання. Я ні про що таке не просила. Я не була готова, на відміну від тебе.

Я усміхаюся.

- Це смішно, Моніка. Тобто, я був готовий, на твою думку? Я був у жаху! Весь світ був у руках. Моя мрія лежала просто на долоні! Все, що потрібно було зробити - простягнути руку, але ти пішла. - роблю паузу, тому що, як би мені не хотілося витрусити лайно з Моніки просто зараз, я поведжуся занадто грубо. Тоді вона була чесна в усьому, і ми уклали угоду. По правді кажучи, Моніка зробила мені послугу. Але це все одно не виправдовує її появу без попередження.

Вона відводить погляд і переривчасто схлипує.

- Просто скажи, що тобі потрібно, і перестань грати в ігри. Тобі тримати мене за яйця ще чотири роки, поки Дженні не виповниться вісімнадцять. Скільки це буде коштувати? Я в курсі, що ти не хочеш мати нічого спільного з дочкою. Вона хороша дівчинка і відмінно з усім справляється. Якщо тобі потрібні фотографії, я надішлю їх електронною поштою. Але тобі заборонено з'являтися в нашому житті. Просто скажи, скільки, - я в змозі зосередитися лише на бажанні, щоб Моніка забралася до чортової матері, і я міг

піти до Тейт і все пояснити. Я зовсім інакше уявляв собі, як повідомлю їй, що я батько-одинак, який просто намагається знайти баланс між управлінням юридичною фірмою і сім'єю.

Моніка розправляє плечі й піднімає підборіддя.

- Я... хочу переїхати в Сан-Дієго. Я з деким зустрічаюся.

Тягнуся за ручкою.

- Готово. Це все? У мене справи.

- Ось так просто? Просто даси гроші, і все?
Ставлю порожню склянку на стіл і підходжу до Моніки.

- Я люблю Дженні понад усе на світі, і зроблю все можливе, щоб вона перебувала в безпеці і якомога ближче до мене. Не потрібно використовувати це як як важіль. Ми уклали угоду, і я планую її дотримуватися. Ти погодилася народити Дженні. А я погодився виховувати її і подбати про будь-які твої фінансові потреби. Але тобі не дозволено входити в наше життя. Вона - моя дитина. Моя! - тикаю вказівним пальцем собі в груди.

Моніка не має на неї жодних прав. Вона не була поруч щодня, щоб переконатися, що малюк щасливе і здорове. З нею був я. Я до біса хороший батько, і Моніка це знає. І якби я справді вважав, що вона хоче бути частиною життя Дженні, це можна було б обговорити. Я б дав Дженні прийняти рішення самій. Вона вже достатньо доросла. Але ця несподівана нісенітниця неприйнятна.

Моніка закриває обличчя руками, а потім дивиться на мене з сумом в очах.

- Невже я настільки жадлива? Ти думаєш, я заподіяла б їй біль?

Я дивлюся на неї у відповідь. Не хочу засмучуватися через неї, але в якомусь сенсі все одно засмучуюся, тому що Моніка - єдина, хто все проґавила. Дженні, чорт забирай, найкраща дитина. Вона просто... ідеальна. Наша донька добра й турботлива. Вона мила і розумна. До біса розумна.

Всупереч думці Моніки, я не ненавиджу її так сильно, як хотів би. Я пом'якшую свій тон і кладу руку їй на плече.

Вона дивиться на мене, її сльози навіть схожі на справжні.

- Ти не жадлива. Можливо, злегка егоїстична, - посміхаюся, намагаючись згладити напругу. - Ти не була готова до дитини, і я ніколи не зможу повністю відплатити тобі за те, що ти зробила. Я завжди буду вдячний більше, ніж ти можеш собі уявити.

Без Моніки в мене не було б Дженні. Все просто. Я перед нею в боргу.

Моніка нахилиє голову вбік, підходить до книжкової шафи і бере фотографію Дженні.

- У неї твоя посмішка. Мої очі. Коли вона піде в старшу школу, тримай вухо гостро. Я божеволіла від хлопчиків. Якщо вона хоч чимось схожа на мене... - Моніка замовкає, бачачи, як темніє мій погляд. Дженні зовсім на неї не схожа.

- Так, - вона ставить рамку назад, почувавшись не в своїй тарілці.

Прямую до дверей і притримую їх відчиненими, сподіваючись, що жінка зрозуміє натяк.

- Якщо тобі потрібні гроші, просто зателефонуй і попроси. Не потрібно прикидатися. Просто будь тією, хто ти є. Але тримайся від нас подалі...

Моніка бреде до дверей, на мій погляд, недостатньо швидко, але робить успіхи.

- Я не хотіла, щоб усе вийшло так. Я лише...

- Знаю. - слабко посміхаюся їй. - Коли плануєш переїхати?

- Через тиждень.

Потираю підборіддя і кидаю погляд у коридор, явно натякаючи, що їй час іти.

- У тебе є мій номер. Просто зателефонуй. Я знайду гроші. Але не з'являйся без попередження і не влаштовуй сцен. Будуть великі проблеми, якщо подібне повториться.

- Гарзд. Спасибі, Декер.

- Нема за що.

Моніка нарешті йде, як я сподіваюся, востаннє. Я мав на увазі саме те, що сказав, я б заплатив будь-яку суму, щоб ця жінка до нас не наближалася. Дженні не потрібне подібне лайно в житті. Наливаю собі ще випити, і мені в очі впадає щось чорне під столом. Нахиляюся і хапаю чорний обривок мережива. Трусики Тейт.

Бля*ь.

Ховаю їх у кишеню. Нам потрібно поговорити. Беру телефон і дзвоню їй у кабінет, але ніхто не відповідає. Недобре. Може, вона на даху. Це перше місце, яке я вирішую перевірити. Коли добираюся туди, її ніде немає. Немає ні в кабінеті, ні в кафе. Я ловлю Квінн, що виходить із підсобки. Її обличчя почервоніло, але я не обтяжую себе питанням, з якої причини.

- Ти не бачила Тейт?

- Ой. Ем, вона пішла раніше. Сказала, що погано почувається. Думаю, вона повернулася у свій готель. Хоча, вона про це не говорила. Просто в мене склалося таке враження.

- Дякую, - повертаюся до свого кабінету, беру ключі та мобільний.

ГЛАВА 18

ТЕЙТ

Витріщаюся на двері кабінету Декера після того, як вони зачиняються в мене перед носом, і втрачаю дар мови. Досі відчуваю дотик його пальця до щоки. Дотик губ до шиї і відчуття заповненості всередині.

Виявляється, у нього є дружина чи дівчина. І безумовно є донька.

Як же я цього не передбачала?

Попереджувальні знаки прослизали, але я була так охоплена потягом, що не змогла їх ясно розгледіти. А, може, просто не хотіла. Я бачила фотографію дівчини в його кабінеті, але на ній був зображений уже підліток. Той факт, що Декер був зайнятий по вечорами і вихідними, видав його з головою.

Я була дурна. Не помічала нічого, крім його чудових блакитних очей і того, як Коллінз змушував серце битися швидше, просто дивлячись на мене або підходячи ближче.

У мене паморочиться голова. Знімаю плентаюся до свого офісу, почувуючись абсолютно беззахисною. Люди займаються своєю роботою, як зазвичай, але мій параноїдальний розум пробігає марафон, оцінюючи кожен погляд чи жест як зазіхання на мою совість.

Добираюся до свого кабінету і беру сумочку. Не можу тут зараз перебувати. Хто знає, може, та жінка влаштує сцену. Вона ясно зрозуміла, чим ми займалися, коли увійшла в офіс Декера. Запах сексу буквально витав у повітрі.

Квінн зупиняє мене, перш ніж я підходжу до ліфта. Вона заспокійливо, поматеринськи кладе руку мені на передпліччя. Напевно, вона проробляє це з усіма, змушуючи співробітників ворушитися швидше. А, може, щиро турбується про мене.

- З тобою все гаразд? Виглядаєш не дуже.

- Мені потрібно піти. Ти не могла б... - я навіть не в змозі закінчити речення і вимовити ім'я Коллінза.

Квінн перериває мене.

- Звичайно. Не переживай.

Упевнена, вона в курсі всього. Секретар завжди знає більше, ніж будь-хто думає. Це частина їхньої роботи: передбачати майбутні потреби і стежити за тим, щоб завдання

виконувалися своєчасно. Квінн тут найкмітливіша, тому доводиться стримувати збентеження, яке я відчуваю кожною клітинкою свого тіла, намагаючись покинути будівлю якомога швидше.

Я киваю їй і входжу в ліфт, відчуваючи, як усе рухається немов у сповільненій зйомці.

Шия липка від поту, шлунок стискається. На мене накочує нудота, і до горла підступає

жовч. Декер Коллінз обдурив мене, але йому не взяти наді мною гору. Жодному чоловікові не вдавалося цього раніше, і йому не стати першим. Мені просто потрібно зібратися з думками і зосередитися. Витратити день, що залишився, на те, щоб зібрати себе воєдино, і тоді злиття пройде гладко, а я повернуся в Даллас надирати дупи дорослим дядькам у залах суду.

Безцільно бреду до готелю і дорогою заходжу в бар, щоб випити. Навіть не знаю назви

цього закладу, але, схоже, я не єдина, у кого був жахливий день. Кидаю погляд на чоловіка, що сидить на барному стільці поруч зі мною. Він вчепився у волосся і звисив голову над порожньою склянкою. На стійці лежить обручка і стопка документів про розлучення.

Хреново йому.

- Що я можу вам запропонувати? - цікавиться бармен у чорній майці з рушником на плечі. Великі накачані біцепси хлопця вкриті татуюваннями.

- Що-небудь міцніше, і налий цьому хлопцеві ще. - вказую великим пальцем на чоловіка в депресії.

Бармен підморгує мені.

- Зрозумів.

Чоловік поруч зі мною піднімає погляд, коли його напій чарівним чином поповнюється.

- Я не...

- Пригощаю, - беру склянку з льодом, яку бармен ставить переді мною, і піднімаю тост за наші поразки. Може, завтрашній день покращить життя. Вкрай

малоймовірно,

звісно, але важливо залишатися позитивною.

- Дякую, - його очі червоні від сліз. Бідолаха. Хтось його добряче пошарпав. Мені дуже добре знайоме це почуття.

Перекидаю в себе бурштиновий лікер і кидаю сотню на стійку.

- Залиш собі чайові й налий цьому хлопцеві ще кілька порцій.

Час повертатися в готель, але, якщо Декер шукає мене, він з'явиться там, а я не хочу

бачити його самовдоволену фізіономію. Мені потрібно думати на три кроки вперед нього, щоб повернути самовладання. Я все ще відчуваю його всередині себе, і від цього не стає легше.

Не допомагає позбутися почуття безпорадності, яке я пообіцяла собі ніколи більше не відчувати, і від якого буду захищатися до останнього подиху. Зараз усе ще гірше.

Чесно кажучи, не пам'ятаю, чи відчувала я коли-небудь подібні почуття до іншого чоловіка, і це божевілля. Ми навіть не дуже добре знаємо одне одного. Це очевидно, з огляду на те, що у Декера є дочка і, можливо, навіть дружина або дівчина.

Дістаю свій телефон і дзвоню Алексіс.

- Привіт. Чим ви з дівчатками займаєтеся? - чую, як вони верещать на задньому плані

плані, і посміхаюся.

- Та нічим особливо, а що?

Я кручу свою склянку, слухаючи, як кубики льоду дзвякають об скло.

- Можна приїхати?

- Звісно. Зараз скину адресу по смс.

- Тоді до зустрічі.

Я киваю бармену, потім повертаюся до чоловіка з документами про розлучення.

Опускаю погляд, потім знову дивлюся на бідолаху.

- З подібної ситуації немає виходу, потрібно рухатися тільки вперед.

Він піднімає свою склянку і дивиться розуміючим поглядом, коли я виходжу з бару.

Ловлю таксі і називаю водієві адресу.

Алексіс живе у двоповерховому цегляному будинку в тихому районі. У неї навіть є білий паркан зі штахетника, що доповнює ідеальний приміський пейзаж. Я їй чимось заздрю. У неї збулася американська мрія - люблячий чоловік, який дивиться тільки на неї, двоє прекрасних дітей, гарний будинок.

А що є в мене?

Готельний номер, роботи більше, ніж я витримую, і придурок, який морочить мені голову. Кажуть, порівняння - це злодій радості, що, можливо, правда. Я йду по

під'їзною доріжкою й усміхаюся крейдяним класикам, намальованим на тротуарі, що веде до парадного ґанку.

Навіть не встигаю натиснути на дзвінок, як Алексіс відчиняє яскраво-червоні двері й затягує мене всередину. Дівчата грають посеред вітальні. На одній рожева спідниця-пачка, на іншій спортивні шорти.

- Дівчатка, - сердито звертається до них Алексіс, щоб привернути їхню увагу, поки ті перетягують канат у відеогрі. - Перервіться на п'ять секунд і привітайтеся з моєю подругою Тейт.

Діти дивляться на мене знизу вгору. Обидві швидко кажуть мені "привіт", а потім повертаються до своєї справи.

Алексіс заковчує очі.

- Заведи дітей, казали мені. Буде весело. - вона посміхається, і я сміюся. - Ходімо на кухню. У мене є винишко.

- Ідеально.

Сідаю за барну стійку, поки подруга дістає келихи.

Вона наповнює їх, підсуває один ближче до мене і пильно дивиться.

- Що? - роблю ковток і прикидаюся скромняшкою.

- Колись уже. Що сталося?

- Нічого, - знизую плечима я. - Не можна чи що, просто захотіти побачитися? -

щосили

усіх сил намагаюся посміхнутися, але не виходить. Навіть близько.

- Нісенітниця собача. Може, ми й не бачилися давненько, але я все ще твоя подруга і можу відчути, коли в тебе щось не так.

Облизую губи і роблю ще ковток. Мені реально потрібно пригальмувати, інакше закінчу

тим, що нап'юся. З моєю удачею, подзвонить Вестон, і я невиразно з ним поговорю - мені не вдається придумати більш ідеального закінчення цього безглузлого дня.

- Тейт! - прикрикує на мене Алексіс, немов на дитину, що нашкодила.

- Гаразд. Чоловік, з яким я зустрічалася, виявився не тим, за кого я його приймала.

- Що він зробив? У мене в гаражі лежать дві лопати і пластиковий брезент.

Поховаємо його на задньому дворі й посадимо квіти на могилі!

Я сміюся. На Алексіс завжди можна розраховувати. Скільки б часу не минуло з нашої останньої зустрічі, ми розуміємо одне одного з півслова.

- Декер не був чесним зі мною, і це вкусило нас обох за дупу. Я прямо запитала, чи є у нього стосунки, і він відповів "ні". Здогадувалася, що він щось приховував, але не

могла зрозуміти, що саме... Не звертала уваги на всі попереджувальні знаки та червоні прапори і впустила його у своє серце... А, виявляється, у нього є дитина і, можливо, дружина чи дівчина. Яка зайшла в його кабінет одразу після того, як ми... - озираюся переконатися, що дівчаток немає поруч і вони мене не чують. - Ну, використовуй свою уяву, - допиваю залишки вина.

Алексіс дивиться в кут стелі, спокійно розмірковуючи про найнезручніший день у моєму

житті.

- Відстійно, - їй потрібно ще кілька секунд, щоб зібратися з думками. - Ти впевнена, що вони досі разом? Він якось пояснив?

- Ні. Декер практично вигнав мене з кабінету і зачинив двері перед носом. О що тут говорити? - я скриплю зубами і радію, що келих із вином порожній, адже тепер

можна випити ще один.

Алексіс довго витріщається на мене, і мені стає ніяково. Не можу сказати, розмірковує

вона чи засмучена.

- Він тобі подобається?

Я зітхаю і відкидаюся на спинку стільця.

- Здається, так.

- Тоді вам ще багато чого належить обговорити. Ти дала йому шанс усе пояснити?

Мені не подобається, до чого це веде, і моє обличчя червоніє. Я відповідаю крізь зуби:

- Ні. Я вийшла з офісу і вирушила до тебе.

- О боже, так ви ще й працюєте разом? - Алексіс по-материнськи хитає головою, ніби хоче нас обох насварити.

Як я могла так сильно облажатися? Як могла бути такою дурною?

- Ага. Принаймні, доти, доки не повернуся в Даллас. Що має статися скоріше раніше, ніж пізніше. Не слід було ним захоплюватися.

- Напевно, ти маєш рацію. Ситуація здається складною, - подруга простягає руку і стискає мою.

- Щось дівчатка притихли, - вказую головою в бік вітальні, намагаючись чимось відволікти Алексіс від нагальної проблеми. Думаю, роблю це більше для того, щоб самій відволіктися від почуттів і думок, що проносяться в голові. Ми обидві прислухаємося.

Алексіс виходить із кухні й заглядає до них.

- Гра, напевно, втомила їх. Вони сплять.

Я встаю, не бажаючи зловживати гостинністю.

- Мені теж пора. Хоч насолодишся тишею.

- Нісенітниця. Залишся на вечерю. Упевнена, Такер буде радий тебе бачити.

Я хитаю головою.

- Наступного разу, - обіцяю я й обіймаю її.

Коли я прямую до дверей, Алексіс зупиняє мене.

- Не сприймай те, що я збираюся сказати, за поблажливість.

Я відступаю і дивлюся їй в очі.

- Добре.

- Думаю, тобі варто дати йому шанс усе пояснити. Принаймні, поговоріть п'ять хвилин. Може, це просто непорозуміння, а ваші почуття і все, що відбувається, лише посилюють проблему, перетворюючи її на більш серйозну, ніж вона є насправді. Я говорю зараз як твій друг і сторонній спостерігач.

- Подумаю над твоєю порадою, - киваю я.

Обов'язково подумаю. Є тільки одна проблема - не знаю, чи хочу я дати Декеру шанс, тому що частина мене просто хоче побачити його, доторкнутися. І боюся, я повірю усьому, що він мені скаже, навіть якщо це неправда.

ГЛАВА 19

ТЕЙТ

Таксі висаджує мене біля готелю. Я втомилася. Швейцар усміхається мені, але в мене немає сил запропонувати йому що-небудь у відповідь. Сьогодні був пекельний день. Я прямую до ліфтів, коли помічаю його.

*Та ти, бля*ь, знущаєшся!*

Декер Коллінз розвалився в одному з крісел кремового кольору з високою спинкою, крутячи у руках свій мобільний телефон. Він мене не бачить, а я хочу, щоб так і залишалося. Іду в ногу з одним із посильних, що штовхає візок із багажем, молячись, щоб мені вдалося прослизнути непоміченою.

Тупо озираюся в бік Декера, натикаюся на крижаний блакитний погляд і моментально червонію.

- Тейт! - він підхоплюється і кидається до мене, коли я входжу в ліфт. Я хитаю головою,

двері починають зачинятися, але в останню секунду Коллінз протискується всередину.

- Просто вислухай!

- Я не збираюся нічого з тобою обговорювати в ліфті, - шиплю в його бік і витріщаюся

у стелю. Не хочу дивитися на Декера, інакше він якимось чином завоює мене, я впевнена, а цього не можна допустити.

Так, він заслуговує на пояснення, але пізніше, коли я заспокоюся і зможу раціонально

обміркувати всю ситуацію.

Ми прибуваємо на мій поверх, і я виходжу, сподіваючись, що зможу потрапити у свій номер без Декера. Але чоловік слідує за мною по п'ятах.

Частина мене внутрішньо посміхається тому, який він наполегливий, але саме це й лякає.

Коллінз має здатність впливати на мене так, що я перестаю впізнавати себе в дзеркалі і починаю поводитися немов легковажна дівчинка-підліток, закохана в кватербека.

Я внутрішньо стогну і відчиняю двері. Немає сенсу боротися з ним. Декер сповнений рішучості поговорити зі мною, а мій розум - одна велика мішанина обірваних дротів і нейронів, що відмовляють.

Коллінз заходить слідом за мною. Його волосся розпатлане, і вигляд він має кепський. Це добре.

Скидаю туфлі й кладу сумочку на стілець.

- Ти подивишся на мене? Чорт, Тейт. Дай мені пояснити! - він тягнеться до моєї руки, стоячи за спиною.

Я не бачу, як він це робить, але просто відчуваю. Немає пояснення тому, як люди так швидко синхронізуються з думками і діями одне одного, але я відчуваю зв'язок із Декером, і не можу піддатися йому. Просто не можу.

Розвертаюся і відсмикую руку, щоб уникнути його дотику.

Дотику, який змусить мене розтанути в його обіймах, ніби нічого й не було.

- Мені нічого сказати. Ти мав рацію. Нам не слід було заводити стосунки. Поглянь на нас. - махаю рукою між нами. - Я приїхала в Чикаго не за цим лайном.

Він робить крок назад і піднімає обидві руки.

- Я маю тобі дещо пояснити.

- Будь ласка, не треба. Не потрібно ніяких реплік або брехні. Ти мені нічого не винен, Декер. Так, у нас був секс, і було здорово. Але на цьому все і закінчиться. Ніяких

зобов'язань.

Його обличчя злегка витягується. Але не в сенсі розчарування.

- Я хочу розповісти тобі все, Тейт.

- Декер, - зітхаю я.

Він дивиться на мене блакитним благальним поглядом, і я не знаю, що робити. Чому він не може просто дати мені день або два на обдумування? Що відбувається з чоловіками, чому вони перестали розуміти натяки?

Я роблю все можливе, щоб уникнути його погляду, але це неможливо і болісно, тому що я хочу його, незважаючи ні на що. Хочу, щоб Декер обійняв мене. Щоб утішив і

сказав усе, що я хочу почути. Щоб усе стало краще.

Абсолютно ненавиджу себе за те, що відчуваю просто зараз. Ніби моє серце лежить на

обробній дошці, і я щойно запропонувала встромити в нього ніж.

Декер бере мене за руку.

Відвертаюся і витріщаюся на стіну, знаючи, що повинна відсмикнути руку, але я не відсмикую, і це з'їдає мене зсередини.

- Я не брехав тобі. Я ні з ким не зустрічаюся. - він зітхає і дивиться прямо на мене, немов відчуваючи моє занепокоєння. - Я не хотів тебе образити. - Декер відпускає мою руку і задкує до дверей. Не очікувала, що він так відреагує. Думала, він скаже і зробить усе, що в його силах, щоб знову забратися мені в голову. - Вибач. Я лише хочу, щоб ти знала - все не так, як здається, прошу в тебе шансу порозумітися. Більше нічого.

Киваю, ніби кажучи "дякую", і "ти можеш іти".

- Цього тижня мій розклад забитий розбірками з тренажерним залом. І я розумію, що тобі знадобиться кілька днів, щоб усе обміркувати. Але в суботу ввечері приїжджай до мене додому на вечерю. Я приготую що-небудь, і тоді поговоримо.

Будь ласка.

- Не думаю... - роблю крок назад, намагаючись уникнути його благального погляду.

Декер хмурить брови, дивлячись на мене.

- Перестань так багато думати і просто відповідай "так". Сьома вечора. Субота.

Скажи, що прийдеш.

- Якщо я погоджуся, ти залишиш мене в спокої?

Декер киває.

- Не буду дошкуляти тобі весь тиждень, якщо тільки по роботі.

- Чудово. Я приїду. Але ти викладеш мені правду. Я це заслужила - лічильник лайна зашкалює. Якщо відчуваю натяк на брехню, то відразу поїду.

- Добре, - Декер знову киває.

- А тепер іди геть. Мені потрібно побути самій.

- Дякую. Ти не пошкодуєш. - він повертає ручку, штовхає двері й виходить із номера.

Коли двері зачиняються, я притуляюся спиною до стіни. Мені потрібно розповісти Декеру про позов "BankIt", але я не можу змусити себе зробити це прямо зараз. Інакше внесу ще більшу напруженість у ситуацію. Ніби весь світ обрушився на мене. Як цьому чоловікові вдається змусити мене почуватися такою безпорадною? Легені стискаються,

коли я видихаю, немов затримувала дихання весь час, поки Декер говорив зі мною.

Він

просто такий напружений, чудовий, сильний і водночас милий... Через кілька миттєвостей дихання приходить у норму.

Ніколи не почувалася так, і справді сподіваюся, що мій мозок оклигає до суботньої вечері. Поняття не маю, чи зможу пережити ще щось подібне.

ГЛАВА 20

ДЕКЕР

- Що ми тут робимо? Ти ж ніколи не ходиш по магазинах у вихідні, - Дженні піднімає брови, дивлячись на мене.

Не можу втриматися від усмішки щоразу, коли дивлюся на неї. Вона красива, розумна,

кумедна і така, якою я хочу її бачити, і навіть більше. Вона дійсно ідеальна дочка, що полегшує мені завдання з її виховання. Усе могло бути в мільйон разів гірше. Але ми ж команда. Так було завжди, і щодня я чекаю, коли в Дженні з'явиться зухвала жилка, і ми розбіжимося.

Хапаю візок і відкриваю список покупок на телефоні. Кидаю на доньку погляд, у якому читається жаль. Так триває вже близько шести тижнів, я працюю як проклятий. Щойно злиття відбудеться, все буде інакше, і я щовечора буду приходитиму додому на вечерю.

- Я ж казав. Хочу приготувати вечерю і запросити дівчину.

Дженні посміхається від вуха до вуха.

- О-о, ді-івчину? - розтягує вона співуче. Донька дивиться на мене такими ж зеленими очима, як у її матері. Це раптом повертає думки до того моменту в кабінеті.

Найневідповідніший час в історії Всесвіту.

Відтоді я нічого не чув про Моніку, але впевнений, вона скоро з'явиться з простягнутою

рукою. З радістю випишу їй чортів чек і відправлю її туди, куди вона збирається. Я стежив за нею протягом багатьох років. Переконався, що вона тримається на відстані від Дженні.

Моніка - це... ну, загалом, Моніка. До її честі, здебільшого вона ніколи не прикидалася тим, ким не була. Її маленький вчинок в офісі був абсолютно не в її характері, і мені цікаво, що його викликало.

Найімовірніше, вона поводить так, лише коли просить грошей. Вона ніколи просто не

прийде і не попросить - завжди одна й та сама пісня і танець. Може, це захисний механізм, і їй соромно?

Хоча її поява справді справила на мене враження. Слава Богу, Моніка не приїхала до нас додому - єдиний промінь радості, який я можу витягти з цього досвіду.

Дженні демонстративно прочищає горло, щоб привернути мою увагу.

- Отже, тату, це твоя дівчина?

- Можливо, - усміхаюся я, думаючи про Тейт.

Я тримав слово і дотримувався дистанції весь тиждень. Це було до біса важко, а Тейт

кожен божий день виглядала охрініти як сексуально. Щоразу, сідаючи за свій стіл, я думав лише про те, як трахнув її на ньому. Про те, як мої стегна притискалися до її дупи, і те, як вона стискала мій член, коли кінчала.

У мене не було часу спілкуватися з нею цього тижня, навіть якби вона дала мені шанс. Фірма, що представляє інтереси жертви у справі про соціальні мережі, зіграла жорстко, але думаю, що ми зможемо врегулювати проблему без суду.

Дженні бере мене під руку, і ми повільно просуваємося між стелажми магазину.

- Отже, що будеш готувати?

- М'ясний рулет за рецептом бабусі.

Погляд Дженні спрямовується на мене.

- Ти взагалі знаєш, як він робиться? Може, просто попросимо Моллі?

Я беру коробку з яйцями і кладу їх у верхню частину візка, згадуючи час, коли Дженні була маленькою і сиділа на тому ж місці, звисивши свої пухкі маленькі ніжки через отвори. Здається, це було ціле життя тому. Я знизую плечима.

- Тейт особлива.

Дженні вивільняє свою руку з моєї і розвертається, зупиняючи нас. Її обличчя світлішає.

- Тобто все-таки вона твоя дівчина?

Не зрозумію, чи подобається мені, наскільки вона схвильована цим. Іноді мені здається, що я поспішив запросити Тейт у гості, вирішивши познайомити її з моїм маленьким світом із двох людей. Але водночас я усвідомлюю, що це найкращий спосіб пояснити моє життя. Щоб вона побачила справжнього мене, а не манірного придурка Декера Коллінза, який ходить по офісу, висуваючи людям нездійсненні вимоги.

- Ні. Можливо. Я не знаю. До чого всі ці запитання? Відчуваю себе, немов на допиті.

- Просто цікаво. Ти ніколи раніше не говорив про жінок. - донька кидає погляд в один із проходів. - Взагалі ні про яких, якщо вже на те пішло.

Я грайливо плескаю її по плечу.

- Допоможи зі списком і перестань поводитися так по-дівчачому.

Дженні сміється.

- Тату, я дівчинка, знаєш. І перебуваю в періоді дорослішання, коли всі захоплюються

романами і підлітковими серцеїдами, тому, під час вечері, я вирішу, схвалюю вас двох чи ні.

Дивлюся на доньку так, наче вона прибулець із космосу, гадки не маючи, про що, чорт забирай візьми, вона говорить.

- Іди краще пошукай банку панірувальних сухарів.

Дженні тікає шукати сухарі. Хоча б переживу решту закупівель без ще одного допиту.

* * *

Починаю метушитися по кухні з каструлями і сковорідками, намагаючись зрозуміти, куди Моллі все ховає. Таке відчуття, що всю кухню було перебудовано за останні півтора місяці, і я поняття не маю, де що знаходиться. Мене гризе те, що я став таким далеким.

Ніби не знаю власного дому. Ніби Дженні та Моллі можуть обійтися без мене.

Знаю, що одного дня Дженні залишиться сама й житиме сама по собі. Але цей день далеко-далеко. Обіцяю собі, що все повернеться на круги своя, щойно злиття буде завершено.

Зараз Моллі готує постійно. А раніше я сам стояв біля плити щовечора.

Починаю різати цибулю і мариную м'ясо.

Дженні сидить за столом і робить уроки - працює над рефератом з англійської мови.

- Як ти з нею познайомився?

Я перестаю нарізати цибулю і піднімаю погляд на доньку.

- На роботі.

Збризкую руки рослинною олією, щоб м'ясо не прилипало до пальців, і починаю все змішувати.

- Вона теж адвокат?

Я підходжу і дивлюся на порожній екран ноутбука Дженні, що відкритий поруч із її підручником.

- Хіба тобі не потрібно писати реферат?
- Відповідай на запитання, тату. Перестань ухилятися.
Мене піддають допиту у власному будинку! Я ігнорую її, ставлю таймер на духовці і поміщаю всередину деко з м'ясним рулетом. Потім приступаю до чищення картоплі.
- Якщо не збираєшся нічого писати, може, допоможеш із кукурудзою?
- Не питання. У мене все одно творча криза. - Дженні прибирає свої підручники і приєднується до мене біля раковини, щоб почистити кукурудзу.
Мій погляд метається туди-сюди між нашими руками. Ідеально. Я так за цим сумую. Ми разом готуємо вечерю. Зазвичай я не перетворююся на хлюпика, ну, взагалі-то ніколи. Але щось у цей момент, коли я думаю про той час, який пропустив із дочкою останнім часом, мене раптово вражає.
- Я сумую за тобою. Останнім часом багато роботи. Але я хочу більшого, ніж просто повернутися додому і встигнути побажати добраніч.
Дженні дивиться на мене і посміхається.
- Я знаю, що ти був би вдома за першої ж нагоди. І чудово, що ти став із з кимось зустрічатися. Ти заслуговуєш на те, щоб радіти і бути щасливим. Я хвилююся, що тобі самотньо.
Я киваю, намагаючись тримати емоції під контролем.
- Усе гаразд. Саме тому злиття таке важливе. Воно дасть мені більше часу на тебе.
- Тобі теж потрібне особисте життя. Коли я поїду в коледж, то не хочу, щоб ти сидів тут жалюгідний і зовсім один.
Я сміюся.
- Не турбуйся про свого старого. Зі мною все буде гаразд, поки ти щаслива. Це єдине, що має для мене значення.
- І ще справити враження на цю дівчину Тейт. - Дженні усміхається. - Вона гарненька?
- Так, любя. Вона гарненька. Сама побачиш. - хитаю головою і роблю глибокий вдих. Тейт - маленька вогняна куля. Вона інша. Не можу пригадати, щоб коли-небудь відчував подібне до жінки.
- Скільки їй років?
- Іди накривай на стіл.
Я кидаю погляд на годинник. Чорт, 18:45. Тейт приїде до того, як усе буде готово.
- Гаразд. - Дженні заочує очі, але посміхається.
Вона розставляє тарілки й озирається на мене.
- Може, у тебе буде час і для мене, і для особистого життя, щойно злиття завершиться.
- Такий план, але ти завжди на першому місці. - вмикаю воду в раковині й мию брудний посуд, щоб не довелося розбиратися з ним пізніше. Так зазвичай робила моя мама, коли готувала. Вона казала, що ніхто не хоче засинати і прокидатися з брудною кухнею. Думаю, їй би сподобалася Тейт. Мої батьки поїхали до Флориди кілька років тому. Зливаю воду з картоплі, і Дженні дістає міксер. Їй завжди подобалося допомагати мені на кухні, ще з тих пір, коли вона була маленькою дівчинкою.
- Це так мило, тату. Я сумувала за твоїм куховарством. Моллі чудова і все таке, але ніщо не зрівняється з твоїми стравами.
Посміхаюся їй, але почуття провини знову гризе мене.
Через кілька років Дженні поїде в коледж, і я не хочу, щоб її шкільні роки пройшли повз мене. Мені починає здаватися, що я моргнув, і дочка за ніч перетворилася з

немовляти на дівчину. Абсолютно точно не можна зіпсувати злиття фірм.

Ловлю себе на тому, що думаю про дещо інше.

Я хочу, щоб Дженні сподобалася Тейт. Поняття не маю, що робитиму, якщо вони двоє не порозуміються.

Стукіт у парадні двері лунає якраз у той момент, коли закипає.

- Я відчиню, - Дженні посміхається і хапає мене за плечі, немов хоче

підбадьорити. - Не нервуй так, чемпіоне.

Я сміюся. Завжди називав її так, коли вона була маленькою, і прізвисько прижилося.

Оглядаю кухню і молюся, щоб усе пройшло добре. Якщо цього не станеться, то не знаю, як переживу подібне.

ГЛАВА 21

ТЕЙТ

Усю поїздку на таксі до Декера моя нога не перестає трястися. Коллінз залишився вірним своїй обіцянці й дав мені час подумати про все. Досі не знаю, чого очікувати сьогодні ввечері. Я просто руїна. Чи побачу я його дитину? Ніколи раніше не була в стосунках з батьком-одинаком.

Для мене це не порушення правил, скоріше, у мене немає досвіду в подібних речах. Стискаю пляшку вина в руці, коли таксі підкочує до зупинки біля сучасного привабливого двоповерхового будинку з цегли пісочного кольору.

Розплачуюся з водієм і починаю підніматися викладеною каменем доріжкою.

Видихаю і проводжу рукою по своїй чорній сукні з запахом, сподіваючись, що не перестаралася. Тихенько стукаю і на хвилину подумую злякатися і втекти, коли двері раптом відчиняються. Висока дівчинка-підліток стоїть переді мною з усмішкою, яка

на

сто відсотків збігається з посмішкою її батька.

- Привіт. Ви напевно Тейт. Я Дженні. Тато на кухні, - вона простягає мені свою руку.

- О, привіт, так. Тейт. Це я. - подумки лаю себе за те, що виглядаю незграбною ідіоткою.

- Давайте, - вона тягнеться за вином. - Я візьму.

- Емм... Гаразд.

Невже я щойно віддала алкоголь неповнолітній доньці Декера?

- Проходьте, я проведу, - вона жестом запрошує мене всередину, і я оглядаюся по по сторонах. У фойє стоїть невеликий столик, розташований під овальним дзеркалом. На ньому рамка для фотографій із колажем зі шкільних фотографій Дженні. Чудовий запах вдаряє мені в ніс - я впізнаю обсмажену цибулю і часник. Ми проходимо вітальню-їдальню.

Тут є подвійні сходи, які ведуть на другий поверх із балконом, з якого відкривається вид на перший поверх. За балконом знаходиться кабінет і ванна кімната.

Ми заходимо на кухню, і я хихикаю, дивлячись на фартух Декера. Чоловік метушливо метається по кухні. Боже, він виглядає таким... іншим. Домашнім. Готує вечерю, бігає, перевіряючи, щоб усе було ідеально - він ще привабливіший, ніж раніше, якщо це взагалі можливо.

- Ти приїхала? - у його тоні відчувається здивування.

- Ти готуєш? - підходжу, щоб привітати його, і смаю за зав'язки його фартуха. - І наводиш порядок?

- Тато весь час готує, - нетерпляче заявляє Дженні. - Він чудовий кухар. - вона посміхається мені, потім дивиться на Декера.

Він кидає на неї погляд, який я можу класифікувати тільки як погляд батька.

Дженні розуміє натяк і прямує в одну з кімнат.

- Піду перевірю свою, мм-м, домашню роботу. - вона піднімається сходами.

Або вона поводить мило і дає нам хвилинку побути наодинці, або Декер використав

якесь закодоване повідомлення, щоб відправити її геть.

Роблю крок у бік кухонного острівця й оглядаю страву, яку він готує.

- Не думав, що я приїду?

Декер нахилиється, спершись ліктями об стійку.

- Були сумніви, але я радий, що ти тут. Просто хотів, щоб ти глянула на мене справжнього. Я не завжди така людина, яку ти бачиш в офісі.

Я киваю.

- То це і є справжній ти?

- Так. Моє життя не таке гламурне, як ти думаєш.

Ще не знаю, чи готова я до серйозної розмови, тому змінюю тему.

- Що готуєш?

Декер злегка відступає від столу.

- Найкращий м'ясний рулет у світі.

Я морщу ніс.

- Ненавиджу м'ясний рулет.

- Серйозно?

- Ні, звісно. Насправді я ніколи його не куштувала.

- Ти ніколи не куштувала м'ясний рулет? - Дженні з'являється з-за моєї спини і стає поруч зі мною. Вона переодяглася в сарафан, а волосся зібрала в низький

кінський хвіст.

Дівчина висока і струнка, вся в батька.

- Ні. Що в ньому?

- М'ясо, - одночасно відповідають вони.

Декер дивиться на мене кілька довгих миттєвостей, потім піднімає брову.

- Ти реально ніколи його не їла?

- Зрозуміло, я їла м'ясний рулет. Я дівчина з півдня. Не сміши мене.

Ми регочемо і сідаємо за стіл. Декер на чолі, Дженні праворуч від нього, а я ліворуч.

Вони обидва втупилися на мене, з нетерпінням чекаючи, коли я відкушу шматочок найкращого у світі м'ясного рулету. Пахне просто фантастично. Не хотілося б нищити їхній дух, якщо страва не виправдає галасу. Я до біса нервую через те, як вони обидва нахилиються до мене, перш ніж я збираюся спробувати м'ясо. Не найкраща ситуація у світі, коли дві людини витріщаються на твій рот. Чорт, а що, якщо мені не сподобається? Раптом страва така жаклива на смак, що я випльону її або заткну рот рукою? Але нічого подібного не відбувається.

М'ясо соковите і приправлене цибулею. Я, нарешті, закінчую жувати і ковтаю.

Дженні киває, ніби хоче, щоб я довше насолодилася смаком.

- Рецепт моєї мами, - оголошує Декер.

Я дивлюся на них обох, щосили намагаючись зберегти незворушний вираз обличчя.

З якоїсь причини мені стає дуже весело. Вони виглядають так, немов одночасно схопляться зі своїх стільців і струснуть мене, вимагаючи моєї думки.

Нарешті я посміхаюся по-справжньому широко.

- Боже мій, це шикарно.

Вони обидва повертаються і посміхаються один одному зухвалими посмішками.

- Я ж казав, - каже Декер.

- Це я говорила, - сперечається Дженні.

Я не можу втриматися від усмішки. Це справді... мило. Дженні - справжня милашка, а Декер виглядає щасливішим, ніж я його коли-небудь бачила. Кілька хвилин ми їмо в затишній тиші.

Перш ніж стає ніяково, я піднімаю погляд на Дженні.

- Дженні, у якому ти класі?

- У восьмому.

- Є улюблений предмет?

- Математика.

- Мій теж.

Ми ще трохи обговорюємо її оцінки. А коли все з'їдаємо, Дженні допомагає батькові

прибрати зі столу. Я намагаюся теж узяти участь, але вони обидва наполягають, що я гість і нічого не повинна чіпати.

- Ще є десерт, - Дженні приносить коробку кексів із закладу під назвою "Цукрове блаженство".

Я знімаю обгортку і відкушую ванільний торт із шоколадною глазур'ю.

- Ух ти! Як смачно!

Декер наливає своїй доньці склянку молока і пропонує мені каву.

- Я вгадала, так? Тато хотів купити пиріг, але я сказала, що кекси - це шлях до серця дівчини.

Той факт, що Дженні хоче, щоб її батько справив на мене враження кексами, зігріває моє серце. Ми сидимо і ще трохи базікаємо за десертом. Через кілька

хвилин

Дженні обіймає Декера і підморгує йому - їй здається, що я цього не бачу - а потім, вибачившись, йде в спальню. Ми з Декером переміщаємося на терасу, щоб поговорити

про наболіле.

Цієї розмови я дуже боялася.

Декер наливає каву з графіна, який приніс із кухні.

Я дражню його, намагаючись трохи підняти настрій.

- Хто знав, що хтивий бізнесмен з офісу насправді мила переодягнена домогосподарка?

Він сміється, і ми милуємося видом на озеро Мічиган. Не буду брехати, все абсолютно

чудово. Погода прекрасна. Важко повірити, що ми пройшли шлях від такого незручного,

напруженого моменту в його кабінеті до теперішнього, і все це за кілька днів.

- Вибач, що не сказав тобі раніше. Коли справа стосується Дженні, я роблю все можливе, щоб тримати її подалі від сторонніх очей. Хочеться, щоб вона виросла якомога більш нормальною, а моє минуле і мої зв'язки... - Декер на мить замовкає. - Усе ускладнюють.

Я дивлюся на нього, радіючи, що приїхала сюди сьогодні ввечері. Дженні - мила дитина. Проте, я досі відчуваю внутрішній дискомфорт. Занадто багато інформації відразу, і потрібно не поспішати. У мене є робота, яку необхідно виконати, і в Декера теж.

Озираюся переконатися, що Дженні нас не підслуховує.

- Та жінка в офісі... Моніка? Яке місце вона посідає у твоєму житті?

Декер здригається при звуці її імені, і його обличчя зморщується, ніби він щойно понюхав пляшку оцту.

- Вона вже давно зникла з поля зору. Дженні її не знає, і Моніка насправді теж не хоче її знати, вона просто... це складно.

Я ставлю свою каву на стіл.

- Ти запросив мене, щоб про все розповісти, Декер, і я приїхала. Тому відповідай, що в цьому такого складного.

Він зітхає.

- Я познайомився з Монікою в коледжі, на піку своєї бейсбольної кар'єри. Ми навіть не зустрічалися всерйоз. Це не було зв'язком на одну ніч, але й не було стосунками.

Просто інтрижка. Усе йшло своєю чергою, поки вона не сказала, що вагітна. Я навіть не

був упевнений, чи моя це дитина, але вона присягнулася, що в неї більше нікого не було. Іноді вона може бути маніпулятором, але не брехухою. Моніка не була готова до дитини і насилу повідомила цю новину. Я теж не був готовий, але не знаю...

Я махнула рукою, чекаючи продовження.

- Думка про дитину, про цю крихітну людинку... Моніка говорила про переривання вагітності. Вона знала, наскільки важливою для мене була бейсбольна кар'єра.

Мене

зафрахтували в першому раунді й запропонували мільйони доларів. Усе мало стати простіше простого для нас обох. Я розумів, що бути молодим батьком буде нелегко, але попросив Моніку залишити дитину. Вона була приголомшена і виголосила промову на кшталт "моє тіло, моє рішення". Я пояснив їй, що справа не в якихось політичних чи духовних переконаннях. У мене просто було передчуття. Я сказав, що якщо вона зробить це для мене, якщо народить, то я подбаю про те, що Моніка не буде ні в чому потребувати, поки дитині не виповниться 18 років, навіть якщо їй не доведеться стати частиною життя малюка.

- Насправді, ця умова була частиною угоди. Моніці не дозволялося бачити дитину або наближатися до неї. Коли народилася Дженні, Моніка відмовилася від своїх

батьківських прав, і ми все узаконили. Я покінчив зі своїми бейсбольними мріями і став батьком-одинаком. Незалежно від того, наскільки ти хороший, ти завжди проводиш кілька років у нижчій лізі і подорожуєш на автобусі та літаку. Я б нізащо не дозволив немовляті пройти через це. Тому змінив курс і зайнявся юриспруденцією.

Ті

роки були важкими, але корисними. Моя сім'я дуже допомагала, поки я навчався в юридичній школі.

Усе це звучить шалено. Я не можу собі уявити, що в принципі продала б свою дитину.

- Отже, вона просто віддала тобі Дженні? В обмін на щомісячну зарплату?

- Я обіцяв допомогти їй матеріально, якщо вона не заважатиме. Моніка погодилася.

- Вау, - я втрачаю дар мови. Ніколи по-справжньому не думала про те, щоб завести сім'ю, але не змогла б кинути свого малюка. Насправді я не в тому становищі, щоб судити - ніколи не переживала нічого подібного. Якщо обидві сторони були відверті й чесні у своїх потребах і бажаннях, то це звучало майже як здорова угода.

- Так, - Декер потирає підборіддя. - Я б ні за що на світі не змінив свого рішення. Ця дівчинка - моє життя. - Декер секунду крутить у руках чашку, потім ставить її на стіл. Його тліючий погляд зупиняється на мені. - Ти мені дуже подобаєшся, Тейт. Але в той же час Дженні для мене найважливіша зараз і залишиться такою доти, доки не стане достатньо дорослою, щоб вийти у світ.

Я киваю.

- Розумію. Чесно кажучи, думаю, це чудово, що ти так захоплений і піклуєшся про свою дитину. Не багато хто пішов би на таке. Чи були в тебе проблеми з жінками в минулому? Я маю на увазі їхні стосунки з Дженні.

- Ні. - Декер відповідає на запитання негайно, без натяку на будь-які сумніви.

- Справді? Ніколи?

Він на мить замовкає, мабуть, обмірковуючи, що сказати далі.

- Хочу де в чому зізнатися.

- Слухаю.

- Ти єдина жінка, з якою я зустрічався і яку познайомив із Дженні.

І запросив до нас у гості, якщо вже на те пішло.

Моє серце завмирає. У мене таке відчуття, що очі ось-ось вилізуть з орбіт. Дженні

скільки, чотирнадцять? І Декер ніколи не зустрічався з іншою жінкою і не приводив її в будинок, щоб познайомити з Дженні?

Коллінз ніколи не виглядав настільки серйозним.

- Я надзвичайно обережний, коли справа стосується дочки. Моніка ніколи з нею не зустрічалася. Я все ще привертаю увагу ЗМІ через сферу послуг і бейсбольне минулого. Не хочу, щоб інша жінка приходила сюди, знайомилася, а потім йшла і розбивала їй серце. Ти перша, і, чесно кажучи, мені страшно.

Почувши його зізнання, я встаю зі стільця і сідаю Декеру на коліна. Обіймаю його за ший, і наші губи зливаються воедино.

Він на секунду відсторонює мене, не зводячи з мене очей.

- Злиття має відбутися. Тоді все вийде, Тейт, я серйозно.

- Так і буде, - шепочу я, цілуючи його в ший.

Декер дивиться мені в очі.

- Ні, ти не розумієш. У мене залишилося чотири роки з дочкою, перш ніж вона вступить до коледжу. Якщо злиття відбудеться, я зможу щодня йти з офісу до п'яті. Зможу готувати вечері, ходити на її шкільні заходи, бути нормальним батьком.

Якщо воно провалиться, я буду вічно наводити порядок в офісі - у нас нові клієнти, які продовжують підписуватися, їх так багато, що за всіма не встигнути. Я вже працюю

по сімдесят годин на тиждень. Це злиття - мій квиток у нормальне життя з дочкою.

Мені ніколи не повернути цих років назад.

Я гладжу його по щоці. Не знаю, занадто це інтимно чи ні, але мені здається, що це правильно. Його любов до доньки нагадує мені мого власного батька. Вони двоє такі різні і водночас такі схожі. Мій батько навчив мене стріляти з рушниці, ловити рибу і їздити верхи на конях, але загальне батьківське почуття залишилося колишнім. Я

пам'ятаю, яким особливим був цей зв'язок для мене, і хочу, щоб у Декера був такий самий зв'язок із Дженні. Він безцінний.

- Декер, злиття відбудеться. Ніхто нічого не зіпсує, крім нас самих.

- Це і лякає.

Розумію, що він оголює переді мною свою душу прямо зараз, коли в цьому немає необхідності. Ставки для Декера небувало високі.

- Ми нічого не зіпсуємо.

Декер притискає мене до себе, а потім цілує так пристрасно, що в мене паморочиться голова.

Я трохи відсторонююся, пильно вдивляючись у його очі, запитуючи себе, чи реально те, що відбувається, чи Коллінз занадто гарний, щоб бути правдою. Він розумний, успішний, талановитий... привів мене до себе додому, приготував їжу і познайомив зі своєю дочкою.

Я дивлюся на нього мить і піднімаю брову.

- У тебе ж немає інших секретів?

- У мене є третій сосок, - посміхається він.

Я грайливо ляскаю його по грудях і сміюся.

- Ні. Я не знаю. - Декер стискає мою дупу, і я лежу до нього, погладжуючи його ерекцію, яка з'явилася під час нашого поцілунку.

- Я побувала на твоїй кухні і їла твою куховарство. - киваю головою в бік будинку. - Зараз саме час показати мені спальню.

Декер хапає мене за дупу обома руками і встає, несучи мене в кімнату. Його погляд стає темним і пустотливим.

- О, мені ще багато чого потрібно тобі показати.

ГЛАВА 22

ДЕКЕР

Тейт обхоплює ногами мій торс, а руками шию, і я несу її через задні двері по коридором у свою спальню. Я не хвилююся за Дженні. Вона нагорі й спить з увімкненим телевізором. А ми внизу, у протилежному кінці будинку. Єдине, про що я думаю - як швидше роздягнути Тейт, спробувати кожен її дюйм на смак і змусити скінчити стільки разів, щоб вона втратила свідомість.

Коли ми добираємося до моєї спальні, Тейт зісковзує з мого тіла і приземляється на ноги. Складні бретельки її чорної сукні не втримають мене від того, щоб взяти бажане. Я жадав її весь довбаний тиждень, що передував цій вечері. Сяйво місяця пробивається крізь жалюзі. Я вмикаю свій плейлист на низьку гучність у рандомному порядку. Тейт сідає на край ліжка і диявольськи посміхається, розстібаючи ремінці тифель. Сьогодні ввечері я хочу, щоб вона була повністю оголена,

щоб нас ніщо не розділяло. Ні одяг, нічого. Хочу, щоб вона була оголена і з важко дихала, благаючи мене зупинитися, дати їй секунду перепочинку, коли буде відчувати оргазм за оргазмом. Її тифлі падають на дерев'яну підлогу, а її тремтять, коли Тейт дивиться на мене, немов кішка, готова погратися зі своєю улюбленою іграшкою.

Я посміхаюся їй. Може, вона й звикла бути хижачкою, але зараз Тейт Рейнольдс - моя здобич. Я збираюся пожирати кожен дюйм її тіла, поки вона не почне благувати зупинитися. Я король, і це мій замок.

Знявши сорочку через голову, я жбурляю її через усю кімнату, і вона падає на підлогу. Тягнуся до ременя, але Тейт зупиняє мене.

- Дай я, - її нафарбовані червоним нігті ковзають по моїх грудях, обводячи контури м'язів.

Тейт притискається до мого живота губами, і розстібає пряжку ременя. Я пещу її обличчя пальцями, спускаючись по шиї до бретельок її сукні, які перехрещуються на грудях і спині.

- Там є блискавка, - Тейт розстібає ґудзик на моїх штанах і стягує їх з стегон. Мій член твердий як камінь і відстовбурчує боксери.

Тейт проводить пальцем по члену поверх матеріалу, мені доводиться зробити глибокий

вдих і на мить втупитися в стелю, щоб зібратися з думками.

Знімаю боксери і роблю все можливе, щоб витягнути її з цієї проклятої сукні. Щойно вона розстібається, я стягую вбрання з дупи й стегон Тейт і кидаю через голову. Наші губи зустрічаються, і ми разом падаємо на матрац. Сьогодні ввечері я неквапливо познайомлюся з кожним квадратним сантиметром її тіла. Буду поклонятися Тейт, немов богині, якою вона і є.

Її тіло зливається з моїм, ніби відсутній шматочок головоломки. Я цілую її ніжно і повільно, відчуваючи смак кави і шоколаду на її губах і запах кориці у волоссі. Вона - рай, трохи небес і пекла. Тейт - це все, що я бажав у жінці. Я все життя чекав зустрічі з

кимось на кшталт неї. Тепер вона в моєму ліжку. З того моменту, як ми вперше зустрілися, це все, чого я хотів.

Я заберу її тіло і серце. Після сьогоднішнього вечора вона буде моєю, і будь-хто, хто скаже інакше, стане моїм ворогом.

Її язик ковзає по моїх губах, а потім проникає в рот. Стягую бретельки її ліфчика вниз по руках і ривком опускаю мереживні чашечки, оголюючи вже тверді й напружені рожеві соски. І коли проводжу по одному з них вказівним пальцем,

Тейт здригається від відчуття.

Прекрасно.

Її груди ідеального розміру, якраз достатньо, щоб заповнити обидві долоні. Я цілую Тейт у шию, потім залишаю сліди з укусів і засосів на грудях, які можна буде приховати під одягом в офісі. Взявши один із сосків у рот, я глибоко його всмоктую, а потім прикушую, перекочуючи інший подушечками пальців. Продовжую повторювати цей рух, насолоджуючись тим, як Тейт віддає мені контроль, повністю відкриваючись. М'яке муркотіння зривається з її губ, сигналізуючи схвалення. Захоплюю сосок зубами, спостерігаючи за обличчям Тейт, щоб зафіксувати кожну реакцію на те, що їй подобається, а що ні. Переключаюся на інші груди й повторюю свої дії, ковзаючи вільною рукою між її стегон.

Чорт, вона така мокра, що між ніг буквально тече.

Я, не поспішаючи, прокладаю поцілунками шлях донизу животом, і пробую на смак кожен дюйм шкіри, не прибираючи рук з жіночих грудей.

Дивлюся на Тейт знизу вгору. Вона пильно дивиться на мене медово-карими очима.

- Ці чортові штуки мені заважають, - гарчу я і кусаю її за стегна в мереживних стрінгах. Ноги Тейт стискаються навколо моєї голови від раптового вторгнення тієї між її стегон. Доводиться з силою розсунути її коліна обома руками.

Тейт стогне піді мною, судорожно видихає, але встигає сказати:

- Тоді зніми їх, мати твою, - вона розтягує останній склад, ніби не контролює своє тіло, але схвалює мої наміри.

Дражню її солодкий центр ротом, цілуючи поверх трусиків, потім проводжу язиком по всій довжині кицьки, від низу до верху. Відчуваю запах її збудження, і мій член жадає опинитися всередині неї.

Зубами стягую стрінги з одного стегна, потім повторюю рух з іншого боку.

Мій план полягає в тому, щоб стягнути трусики з ніг Тейт руками і прибрати з дороги, але як тільки тільки помічаю блискучу рожеву кицьку - стаю схожим на дику тварину.

Я пірнаю в неї ротом, знову розсовуючи жіночі ноги, помістивши руки на внутрішню поверхню стегон. Стрінги натягуються і видають звук, що рветься.

- Господи, Декер! - Тейт важко дихає, вимовляючи моє ім'я. Таке відчуття, що вона кінчить мені на обличчя, якщо я продовжуватиму в тому ж дусі.

Кицька Тейт солодка, немов мед і ваніль. Лінивими колами пещу язиком клітор, потім кусаю ніжну внутрішню частину стегна досить сильно, щоб залишити синяк.

Тейт тягнеться і запускає руки в моє волосся, нігтями впиваючись у шкіру голови.

Внутрішні боки передпліч стискають цицьки разом, і на секунду мені здається, що я зараз кінчу прямо на простирадло. Потрібна секунда, щоб прийти до тями.

Тугі стрінги все ще є перешкодою, яку потрібно прибрати, якщо я збираюся вилізати Тейт як слід. Чіпляю пальцями тонкі мережива, і стягую їх з її ніг і ступень.

На мить зависаю над нею - гладкі складки блищать, благаючи про мій язик і член. Дивлюся Тейт прямо в очі й кажу:

- Коли завтра будеш одягатися, подивися на мітку, яку я залишу просто тут. - проводжу пальцем по м'якій шкірі її стегна. - Вона нагадає, кому належить твоя кицька.

- Твою ж ма...

Тейт навіть не встигає закінчити речення, як мій рот опиняється на ній. Я окреслюю язиком велике коло на ніжній шкірі, перш ніж її прикусити. Тейт звивається усім тілом і видає крик, що розноситься кімнатою. Я покриваю поцілунками залишений слід, обводячи пальцем клітор. Незабаром вона вже притискається стегнами до мого обличчя, намагаючись повернути мій рот до її лона.

Охоплюю обома руками коліна Тейт і підтягую їх до її плечей, від чого кицька розкривається, і в мене з'являється можливість пірнути в неї просто зверху.

- Тримай ноги ось так.

Вона негайно виконує наказ, навіть не замислюючись. Чудово. Хочу, щоб вона завжди так реагувала на мої команди.

Опускаю голову і смокчу клітор губами, перекочуючи, покусуючи, кружляючи по ньому

язиком. У мене є ця здатність із Тейт - відчувати все, що відчуває вона. Це схоже на вібрацію, що проходить по її тілу на частоті, на яку я налаштований.

Продовжуючи пестити язиком її клітор, я вводжу два пальці в кицьку, потім загинаю кінчики вгору, щоб зустрітися з таємним містечком глибоко всередині, яке зводить

Тейт

з розуму.

- Я зараз кінчу, Декер.

Після такого зізнання змочую великий палець соками її збудження і притискаю його до тугої маленької попки.

Тейт знову звивається, напружуючись усім тілом. Вона починає опускати ноги, і вільною рукою я знову притискаю їх до її плечей.

- Я сказав, тримай ноги, Тейт.

- Я зараз...

Швидко шльопаю її по дупі, намагаючись викликати трохи приємного болю, щоб стримати її оргазм. Схоже, це не дуже-то допомагає - Тейт згорнулася, немов пружина,

як скороварка, готова вибухнути.

Продовжую водити великим пальцем по її зморщеному колечку, одночасно облизуючи клітор, повільно збільшуючи інтенсивність. Якраз у той момент, коли думаю,

що Тейт більше не витримає, я піднімаю на неї погляд. Вона дивиться у відповідь, насилу фокусує на мені. Киваю їй, і вона розслабляється, щойно я зариваюся всім обличчям у її кицьку.

Її пальці на ногах згинаються, і Тейт опускає ступні на ліжку. Оргазм пронизує її тіло, від чого вона піднімає стегна, що звиваються, у повітря. Не забираю рот від її кицьки, не даючи Тейт ні секунди перепочинку. Усе її тіло тремтить і тремтить, вона стискає в кулак простирадла з єгипетської бавовни. Тейт така до біса гаряча, і від спостереження за її оргазмом, у мене вмикаються стародавні тваринні інстинкти, що відповідають за продовження роду. Еволюція перетворила нас на цивілізованих істот, але один погляд на Тейт - і мої стегна раптом починають таранити простирадла. Це неконтрольоване бажання трахнути її, увійти глибше, позначити як свою. Продовжую трахати простирадла на ліжку, пожираючи кицьку Тейт ротом прямо під час її оргазму.

- Чорт, Декер.

Мені подобається, як моє ім'я злітає з губ Тейт, коли вона його вимовляє.

Нарешті, через кілька секунд вона розслабляється, все ще тремтячи в екстазі. Я, нарешті відновлюю контроль над собою і продовжую водити язиком вгору і вниз по її щілини, а Тейт намагається відштовхнути мій рот від свого тіла. Вона важко дихає, не в силах відірвати голову від ліжка. Піднімаюся до її обличчя, залишаючи за собою сліди поцілунків.

Проводжу язиком по одному з її сосків, і Тейт здригається, мурашки біжать по її шкірі.

Посміхаюся, щойно добираюся до її губ.

- Сподобалося?

Тейт хитає головою, все ще важко дихаючи.

- Ти такий охрінено-...

- Прекрасний, дивовижний, неймовірний?

Вона обхоплює мене ззаду за шию, притягуючи для поцілунку, але раптом зупиняється.

- Зухвалий і самозакоханий - мій вибір слів.

Перш ніж встигаю відповісти, Тейт накидається на мої губи. Мій член твердий як камінь і притиснутий до її входу, наполовину розсунувши її щілину. Нічого так не хочу, як увійти в неї і трахнути настільки сильно, щоб вона тиждень не змогла ходити. Але не зараз. Я хочу підвести Тейт до краю чергового оргазму лише язиком і пальцями, і відтягувати насолоду знову і знову, поки вона не попросить мене дати їй кінчити. Вся справа в тому, що я хочу зробити їй приємність. Показати, що її бажання важливі для мене... що вона важлива для мене.

Опускаюся назад, і мій рот опиняється в кількох дюймах від її кицьки. Тейт дивиться на мене так, немов більше не витримає таких тортур. Ковзаючи пальцями по її теплими складочками, спостерігаю за її реакцією, насолоджуючись тим, як її рот відкривається, видаючи найеротичніші схлипи.

- Ти зводиш мене з розуму, - скиглить вона, вигинаючи стегна і запускаючи пальці в моє

волосся. - Твій язик наділений магичною силою? - вона грайливо смикає мене, і я знову

посмоктую її клітор. Її тіло пульсує від бажання. Не минає багато часу, як вона знову кінчає мені в рот, судорожно повторюючи моє ім'я.

Мій член до біса твердий, здається, я втрачу свідомість, якщо й далі буду стримуватися. Мені потрібно бути всередині неї. Пробираюся поцілунками вгору по її тілу, наші губи зустрічаються, і Тейт рукою вводить мене всередину. Мені потрібен весь мій самоконтроль, щоб не відтрахати її, залишаючи синці. Хочу, щоб цей секс був особливим та інтимним, а не нашвидкуруч, як в офісі.

Член ковзає всередину, і я закриваю очі від вологого тепла, що стискається навколо мене. Є щось особливе в тому, щоб перебувати всередині Тейт Рейнольдс. Таке складається відчуття, що я... вдома. Ніби все у світі правильно, саме так, як і має бути. Дивлюся їй в очі й прибираю волосся з її обличчя.

- Ти ідеальна, Тейт.

- Мм-м, - стогне вона мені в рот, вигинаючи спину, не в силах вимовити жодного слова. Наші тіла рухаються в тандемі, в чудовій грі "тяги-штовхай". Її стінки стискаються

навколо мене, коли я повільно і впевнено ковзаю всередину і назовні, поступово занурюючись глибше з кожним ніжним поштовхом.

Тейт тремтить від задоволення і скрикує. Усміхаюся їй і перевертаюся на спину.

- Сядь зверху, - шльопаю її по дупі, коли Тейт сідає верхи на мої стегна, і спостерігаю, як вона вводить мій член у себе і повільно опускається на нього.

- Бляяяя, - стогну я.

Тейт погойдує стегнами, рухаючись з боку в бік у томному темпі. Вона нахилиється поцілувати мене і ковзає грудьми по моїх грудях. Я хапаю її за волосся ззаду і обіймаю іншою рукою за талію, потім укладаю на себе, одночасно штовхаючись вгору. Вона стогне мені на вухо на знак схвалення, знову і знову погойдує мене.

Нарешті Тейт випрямляється, продовжуючи рухати стегнами.

- Боже мій, Декер, - її тіло починає тремтіти.

Великим пальцем кружляю по її клітору, поки вона розгойдується дедалі сильніше й швидше.

- Ось так, Тейт. Хочу побачити, як ти кінчаєш на мій член.

Через кілька секунд відчуваю, як її кицька стискається навколо мене. Не впевнений, скільки ще зможу протриматися, але це не має значення. У мене вся ніч попереду, щоб

зробити з Тейт усе, що захочу.

Штовхаюся довгими, жорсткими, солодкими поштовхами, насолоджуючись відчуттям. Тейт лягає на мене, і я заволодіваю її ротом. Вона впирається в мої плечі нігтями, переживаючи своє звільнення.

Щойно хвилі її задоволення вщухають, Тейт шепоче мені на вухо:

- Тепер твоя черга.

- Не хвилюйся, я кінчу в будь-яку секунду. - знову прослизав в її гарячу кицьку, беручи її якомога глибше.

- Посперечаємося, я зроблю так, що це станеться швидше?

- Хочеш мати контроль наді мною? - посміхаюся, граючи в її маленьку гру. Це досить кумедно, але Тейт знає, хто тут головний.

- Я змушу тебе кінчити за п'ять секунд або менше, Декер Коллінз.

Сміюся, що дається важко, адже гаряча кицька Тейт продовжує ковзати вгору і вниз по члену, і вся моя мета полягає в тому, щоб не програти.

- Приймаю парі.

Вона киває.

- Готовий?

- Завжди готовий, - негайно починаю думати про все, що могло б відвернути мене від

вибуху в найближчі п'ять секунд.

Тейт нахилиється до мого вуха.

- Я знаю, чого ти насправді хочеш, Декер.

- Чого ж?

- Хочеш трахнути мене, як маленьку брудну шльондру, і глибоко присунути в мою кицьку.

Перш ніж я розумію, що сталося, сперма спрямовується до голівки члена. Тейт починає рухатися на мені так швидко, як тільки може, шльопаючи дупою по моїх стегнах і впираючись пальцями в шкіру голови.

Я встигаю зробити лише два поштовхи, перш ніж кожен м'яз у тілі напружується, а яйця піднімаються до основи стовбура. Минає всього близько трьох секунд, і я більше не в сил стримуватися. Вхожу глибоко в Тейт, і гарячими струменями кінчаю в неї.

- Я ж казала.

Хитаю головою, дивлячись на неї.

- Ти зжувничала.

Вона сміється.

- Я просто точно знаю, чого ти хочеш. І ти знаєш, що мені потрібно. Ми такі... -

Тейт піднімає руку і з'єднує вказівний і середній пальці разом. - Не можу пояснити, - вона знизує плечима. - До речі, Декер?

- Так?

- Я ж попереджала, що завжди виграю, - підморгує вона.

Не можу втриматися від усмішки. Прибираю кілька вологих пасом волосся з її щік.

Тейт

зустрічається зі мною поглядом. Дивлюся на неї на сто відсотків серйозно.

- Ти мені реально дуже подобаєшся, - я, звісно, не можу поки що сказати, що кохаю її,

але чорт мене забирай, якщо цього не відчуваю. Поняття не маю, як і чому. Усе, що знаю - ніколи не відчував таких почуттів до іншої жінки, і хочу, щоб Тейт розуміла, що я серйозний. Вона усвідомлює, на що я натякаю, судячи з реакції на її обличчі.

- Що? - Тейт бореться з посмішкою, і її щоки злегка рожевіють. Відкотившись від мене,

вона видихає і озирається. - Ти просто захоплений моментом.

- Я б не привів тебе додому, якби було інакше. Я знаю, що кажу і що відчуваю.

Присуваюся ближче і притягну Тейт до себе. Вона кладе голову мені на груди. Моє серце прискорено б'ється, коли вона дивиться на мене. Але її погляд інший. Немов вона дивиться всередину мене і бачить всі мої хороші якості і всі недоліки. Вона дивиться так, немов знає, що я відчуваю, і її почуття схожі.

- Ми приречені, так?

- Чому ти так кажеш? - видаю легкий смішок і обводжу контур кола на її плечі.

Тейт підводиться на лікті й підпирає підборіддя рукою.

- Тому що ти мені теж дуже сильно подобаєшся.

Я нахилиюся і цілую її, бажаючи знову опинитися всередині Тейт, почувши слова, що злетіли з її язика.

- Тобі обов'язково повертатися в Даллас після злиття?

Очі Тейт спрямовуються до стелі, ніби вона обмірковує свою відповідь.

- Не знаю. Мені подобається в Чикаго. Не тільки тому, що тут ти. Саме місто прекрасне. Хоча вдома в мене теж сім'я. Брати і племінники.

- Ти завжди можеш їх відвідати або привезти до нас у гості.

- Вірно. - Тейт знову притискається до мене. - Я ще не в курсі, що Вестон запланував далі. Зараз ми повністю зосереджені на злитті. Впевнена, ми що-небудь придумаємо, щойно все закінчиться.

Її попка притискається до мого члена. Ковзнувши рукою по вигину жіночого стегна, я добираюся до її клітора і пещу його.

Тейт розсовує ширше ноги і дивиться прямо на мене.

- Минулого разу все було повільно й інтимно. Мені справді сподобалося.

- Але? - посміхаюся я.

- Настав час трахнути мене так, як тобі хочеться, Декер.

- Можеш пошкодувати про це, - мої очі звужуються.

Я попереджаю лише для того, щоб подивитися, як Тейт відреагує, і вона не розчарує. Її пульс на шиї частішає, і вона виглядає... схвильованою.

Приголомшливо.

Впиваюся пальцями в її стегна і різко перевертаю на живіт. Тейт видає легкий вереск, і я шльопаю її по дупі, залишаючи на ній рожевий відбиток долоні. Легенько проводжу по ньому пальцем, насолоджуючись відміткою.

Якраз у той момент, коли Тейт збирається зробити розумне зауваження, я підтягну її дупу до свого члена. Стискаю стовбур правою рукою, а лівою припечатую Тейт грудьми до ліжка.

- Саме в такій позі, солоденька.

- Який вимогливий.

Нахилиюся і хапаю її за волосся, піднімаючи її обличчя до стелі. Втикаюся в Тейт ззаду,

рухаючись жорстко і швидко. М'якості й ніжності зараз місця немає, йдеться про те, щоб показати їй, хто головний у спальні. Тейт хапає ротом повітря. Стегна врізаються в її дупу так сильно, що шльопаючі звуки луною разносяться по кімнаті.

Тейт намагається щось сказати, але нескладні слова закінчуються стогонами. Її тіло тремтить, і я знаю, що вона ось-ось кінчить знову. У мене точно така сама проблема - яйця стискаються і набухають. Дивлюся вниз на струнку жіночу фігурку у формі пісочного годинника, і Тейт сама насаджується в мене, коли я в неї штовхаюся.

- Ось так. Трахни мій член.

- Святе лайно, Декер... - насилу вимовляє вона.

Її тіло здригається від оргазму, що швидко накочується. Тейт стискається навколо мене,

і я більше не можу терпіти - її вузька, волога кицька скочує мене і доводить до краю.

Штовхаю Тейт плазом на ліжку і встромляюся в неї так глибоко, як тільки можливо.

Розслабляюся і знову входжу в неї, коли вона переживає оргазм.

* * *

Ми лежимо, намагаючись вирівняти дихання, і я цілую шию, плечі та спину Тейт.

- Декер?

- Так?

- Ненавиджу псувати настрій, але я повинна тобі дещо сказати. Тобі це не сподобається. - Її очі напівприкриті, ніби вона ось-ось знепритомніє.

- Стосується нас із тобою? - сідаю, і хвиля страху вдаряє мені в груди.

- Ні, роботи.

Я зітхаю з полегшенням, коли Тейт продовжує розповідати мені про позов Донована проти її клієнта.

Клятий Донован.

Мені потрібно переглянути всі документи, але я вже розумію, що він намагається перешкодити злиттю.

- Не хвилюйся. Я подбаю про це.

Покриваю шкіру Тейт поцілунками, поки дівчина не засинає. Вислизаю з ліжка і вмикаю вентилятор. У кімнаті спекотно, і я хочу, щоб Тейт було комфортно.

Дивлюся, як вона спить, до біса сподіваючись, що, коли злиття завершиться, я зможу

утримати її. Хочу, щоб вона стала моєю і не поверталася в Даллас, і я битимуся з Вестоном і моїми братами, якщо доведеться. Хочу, щоб вона була тільки зі мною.

Зараз.

Завжди.

Я мрію роздобути Тейт Рейнольдс на все життя.

ГЛАВА 23

ТЕЙТ

Прокидаюся у величезному ліжку Декера, але поруч нікого немає. Тіло болить, коли я

потягуюся. Мій одяг акуратно складено на стільці, а на подушці лежить записка.

"Тейт, Ніч була ідеальною. Я на кухні. Одягайся і приходь снідати."

Декер"

Для мене приготовлені картаті піжамні штани і біла футболка з V-подібним вирізом. Усе мого розміру.

Він купив піжаму, поки я спала?

Приймаю душ у бездоганній ванній кімнаті. З одного боку стоїть ванна на пазуристих лапах, до якої примикає душ із такою кількістю головок, що я сумніваюся, чи зможу розібратися, як користуватися цією чортовою штукою. Знаходжу чисті рушники в

шафці. Упевнена, що у Дженні нагорі є який-небудь дівчачий шампунь і мило, однак вирішую не уточнювати. Беру чорну пляшечку і нюхаю. Пахне Декером.

Голову мити я не збиралася, тому дістаю гумку зі свого клатча і зачісую волосся вгору, щоб

воно не намокло.

Дивлюся, як вода каскадом плетється на моє тіло, і помічаю сліди укусів на внутрішньому

стороні стегон. Згадую слова Декера, і шкіру починає поколювати.

"Коли завтра будеш одягатися, подивися на відмітину, яку я залишу просто тут. Вона нагадає, кому належить твоя кицька".

Чорт, він такий гарячий власник.

Після душу вдягаю піжаму і йду по дому.

Аромат бекону розноситься коридором, і в мене бурчить у животі. Декер добре потрудився наді мною минулої ночі. Мені трохи боляче, але все ж відчуття прекрасні. Заходжу на кухню і бачу, що Коллінз готує сніданок, знову одягнувши безглуздий фартух. Дженні сидить із книжкою за барною стійкою, їсть фрукти та йогурт.

- Доброго ранку, - вона посміхається мені.

Я, здається, злегка почервоніла. Сподіваюся, вона не проти, що я залишилася на ніч, але, думаю, вже надто пізно обурюватися. Хоча, судячи з її реакції, Дженні, схоже, анітрохи не заперечує. Вона щиро щаслива за батька.

- Сподіваюся, ти голодна. Тато готує стільки, що можна нагодувати всю округу.

Декер показує їй язика і підходить до мене з мискою, у якій помішує тісто для млинців. Наші губи зустрічаються в легкому поцілунку, і я відстороняюся, щоб посміхнутися йому.

- Випендрежник, - кидаю погляд на тарілки, що займають половину стійки. Перед нами стоять яйця, бекон, фрукти, йогурт, сосиски, ще й млинці плануються.

- Я не знав, чому ти віддаси перевагу. Тому зробив усього потроху. Я в курсі, що це перебір, - клянуся, Декер виглядає збентеженим, що просто чудово.

- Як мило. Дякую. Хоча я щільно не снідаю, - беру шматок бекону і наливаю собі кухоль кави.

- Я ж казала, тату.

Слухаю, як вони сперечаються, і, як не дивно, не почуваюся не в своїй тарілці.

Я насолоджуюся цією родиною, і в мене складається враження, що Дженні теж подобається моя присутність.

Продовжую потягувати каву і хрустити шматочком бекону. Помітила, що Декер

прекрасно готує бекон - той виходить хрустким.

Вони вдвох намагаються з усіх сил, щоб я почувалася бажаним гостем, і постійно запитують, чи не потрібно мені чогось іще. Після третього "ні" батько з дочкою розуміють натяк, що мені просто радісно спостерігати за ними в їхній стихії.

Декер закінчує пекти млинці й наповнює свою тарілку, коли раптом лунає дзвінок у двері.

- Я відкрию. Напевно, це Джозелін, - Дженні відштовхується від стійки.

- Її найкраща подружка, - Декер сідає на барний стілець.

- Подружка? - я сміюся над спробою Коллінза говорити підлітковою мовою.

- Ага.

- Усе, просто перестань, Декер, - кладу руку йому на передпліччя.

Він усміхається. Боже, першого дня, коли я увійшла в його кабінет, я навіть не думала, що почую, як він відпускає батьківські жарти. Усе це нереально.

- Тату, до тебе тут якась дама прийшла.

Декер стогне і впускає виделку. Піднімається зі стільця і завмирає. Його волосся стає

дибки, а обличчя стає вогненно-червоним.

Озираюся подивитися, що його так розлютило. Я лише одного разу бачила його таким

розлюченим, і це було в його офісі.

Зрозуміло, сьогодні причина та сама. Дженні заходить на кухню з Монікою, і я бачу всі

емоції на обличчі бідної дівчинки. Вона знає, що Моніка - її мати.

Я повинна хвилюватися за Дженні, але всі мої думки про те, що ця жінка руйнує кожен великий момент між Декером і мною.

- Якого хріна, Моніка? - тон Декера тихий, але вбивчий.

- Я намагалася додзвонитися, але ти не відповідав. Думаю, тепер розумію, чому.

Занадто зайнятий, граючи в домашнього хлопчика.

Знаю, що це не моя справа втручатися, але Дженні на межі сліз, а в Декера ось-ось лопне кровоносна судина. Відчуваю бажання стати на їхній захист, хоча наші

стосунки -

або що б це не було - нові.

- Забирайся геть, - слова зриваються з моїх губ перш, ніж я встигаю їх обдумати.

- Що? - Моніка витріщається на мене і на Декера.

- Не дивись на нього. Дивись на мене, - не розумію, що відбувається, але не можу перестати говорити. - Тобі не можна тут перебувати. Коли Декер звільниться, він тобі подзвонить, - підходжу до неї, і Моніка робить крок назад.

- Не вказуй мені, що робити.

- Пішла геть. Зараз же.

Дженні кидається до батька, і він обіймає її в обійми. Потім виводить через задні двері на терасу. Не впевнена, як він поставиться до того, що я втручаюся, але ця жінка

просто смішна.

- Він мені винен, - нижня губа Моніки тремтить.

- Він тобі винен? - сміюся я. - Ти маєш бути вдячна, що він виростив твою доньку і не подав до суду на твою дупу за аліменти. Він набагато добріший за мене, леді. Зрозуміло, він дістане гроші. Декер завжди тримає слово. Але якщо ти знову потурбуєш його або засмутиш Дженні, то матимеш справу зі мною. Усе ясно?

- Кришталево, - бурмоче Моніка. - Скажи йому, що я чекаю біля входу.

Я киваю, і вона розвертається на підборах, залишаючи мене саму на кухні. Двері на

терасу відчиняються, і Дженні збігає сходами до своєї спальні.

Декер пильно дивиться на мене, і вперше я не можу прочитати його почуття.

- Мм-м... Моніка чекає біля входу, поки ти випишеш їй чек.

Він киває.

- Із Дженні все гаразд?

- Так. Вона завжди знала про Моніку. - Декер зітхає. - Просто ніколи не зустрічалася з нею.

- Вибач, що втрутилася. Вирішила, що так у тебе з'явиться шанс відвести Дженні. І мені

дуже хотілося стати на ваш захист.

- Дякую. Ціную твої почуття.

Не розумію, злиться він, щасливий чи просто байдужий. Коллінз зберігає холоднокрівність набагато краще, ніж я думала. Може, справа в тому, що Дженні поруч. Наразі момент я захоплююся його стриманістю. Він стійкий, по-батьківськи. Думаю, це й означає бути хорошими батьками - не втрачати самовладання перед своїми дітьми, як би сильно не спокушала ситуація.

- Якщо хочеш, щоб я пішла, я зрозумію. Прекрасно усвідомлюю, що влізла не у свою справу.

Декер підходить ближче.

- Я дбаю про тебе, Тейт, і мені подобається, що ти своєю чергою дбаєш про нас із Дженні, - він нахилиється і швидко цілує мене.

- Хіба тобі не час до Моніки?

- Почекає, - Декер цілує мене міцніше. Минає кілька хвилин, і він зрештою зрештою йде розбиратися з Монікою.

ГЛАВА 24

ДЕКЕР

Повірити не можу, що в Моніки вистачило нахабства прийти сюди, знаючи, що Дженні,

ймовірно, вдома. Заходжу у вітальню і визираю з-за жалюзі. Моніка чекає в дверях. На

ній обтислі джинси й фіолетовий топ із занадто низьким вирізом, що демонструє груди, за які, я впевнений, заплатив. Якщо не я, то який-небудь інший придурок, який нічого не підозрює. Цікаво, чи має бідолаха, з яким вона познайомилася, хоч найменше уявлення про те, на що підписався. Озираючись назад, я повірити не можу, що ліг із нею в ліжку, але, коли ти молодий, то часто робиш дурниці.

Найгірше те, що Моніка непогана людина. Просто її так виховали. З того, що я зрозумів - її батьки обидва були такими. Завжди в пошуках подачки, ніколи ніде не працювали. Важко звинувачувати когось у тому, який він є, якщо ця людина ніколи не знала іншого життя.

На вулиці припаркований чорний седан із тонованим склом. Не бачу, чи є в ньому хтось чи ні. Моніка дивиться на вхідні двері, чекаючи, коли я вийду. Мені потрібно кілька хвилин, щоб узяти себе в руки. Якщо я вийду зараз, то наговорю зайвого.

На додачу до всього, незалежно від вчинків Моніки, вона все ще біологічна мати Дженні. Моя дочка - це частина її.

Радий, що Тейт втрутилася, щоб я якомога швидше витягнув Дженні з цієї ситуації.

Я в курсі, що надто опікаю її; Дженні ж уже чотирнадцять. Я намагався поводитися пристойно на роботі, коли Моніка туди заявила. Настав час зняти рукавички і покласти край цьому лайну. У нас була домовленість, і Моніка порушила її,

прийшовши

сюди.

Чесно кажучи, думав, що Дженні засмутиться сильніше. Усе, що вона запитала: "це і є моя мати?" Я міг би збрехати їй, але не став. Ми не брешемо одне одному. Я нічого від неї не приховую і не збираюся.

Дженні міцна дитина з розумною головою на плечах. Вона завжди знала, що її матері не буде на фотографіях. Я водив її до терапевта, коли вона була маленькою, щоб переконатися, що це не викличе жодних проблем. Проводжу рукою по волоссю і прямую до свого кабінет за чековою книжкою.

Моніка не заслуговує ні цента за свою поведінку, але я хочу, щоб вона пішла з нашого

життя назавжди. Не допущу, щоб вона діставала Дженні або заподіяла їй ще більше болю. Зробивши глибокий вдих, відчиняю двері. Моніка витирає очі, але мені плювати,

плакала вона чи ні. Я зробив усе можливе, щоб залишитися з нею в добрих стосунках

- перевів їй купу грошей, і ось як вона відплачує.

Знижую голос до шепоту, який звучить як шепіт-крик.

- Про що, чорт забирай, ти думала, з'явившись сюди? В. Мій. Дім!

- Вибач, Декер, я просто багато чого обдумала після нашої розмови днями.

Побачила

ту фотографію в твоєму кабінеті і задалася питанням, чи думає Дженні про мене, чи запитує. Це безглуздо, тепер я розумію. Просто... я її мама, і ми ніколи не зустрічалися. Хоча вона гарна і така ввічлива. Я не хотіла її засмучувати, клянуся!

- Яка ж ти егоїстка! Ти б краще задалася питанням, що з нею може трапитися, якщо ти з'явишся тут! І, чорт забирай, вона ж дитина! Зрозуміло, вона цікавилася

тобою, коли їй було п'ять років, але не зараз. Дженні в курсі, що ти ніколи не станеш частиною її життя. Такою була угода. Не можна сказати: "о, люба, минуло чотирнадцять років, але знаєш що, я твоя мама!". Я знаю тебе, і через місяць або, чорт

візьми, через тиждень ти вже будеш із черговим чоловіком, а Дженні перетвориться на

тьмянний спогад. Я цього не потерплю.

- Вона, напевно, думає, що я монстр.

- Припини, - хитаю головою і вказую пальцем. - Не влаштовуй цього лайна. Я занадто розлючений.

- Якого лайна?

- Психологічно маніпулювати, кажучи такі речі. Припустимо, я змалював тебе невтішним чином, і саме тому Дженні не хоче мати з тобою нічого спільного.

Але це неправда. Річ у тім, що ми мало говоримо про тебе. Однак ми звикли. І я ніколи

не говорив про тебе нічого поганого доньці. Насправді, навіть прикрасив з хорошого боку. Я не хочу, щоб вона думала, що її мати - погана людина. Навіщо мені так чинити? Вона - половина тебе, ти розумієш це, вірно?

Моніка здивовано дивиться на мене. Таке враження, ніби весь цей час вона вважала, що я переконував Дженні в її диявольській сутності.

Я зітхаю.

- Послухай, тобі не можна тут перебувати.

- Розумію. Я не подумала.

- Ти ніколи не думаєш.

- Та жінка, здається, дуже переживає за вас. Вона з твого офісу, я не помилилася?

- Не твоя справа, - відкриваю чекову книжку, але Моніка продовжує.

- Може, я й не мати року, але я все ще хвилююся за тебе і Дженні.

Я фиркаю.

- Гадаю, ми переходимо до тактики маніпулювання номер два, де ти прикидаєшся, що хвилюєшся за нас. Послухай, ти жінка, яка народила Дженні.

Нічого більше. Тож не приходь сюди, поведячись так праведно, ніби тобі коли-небудь було не наплювати на нас.

- Це неправда, - хмуриється Моніка.

- Усе, досить розмов. Скажи, скільки, щоб я підписав чек, і ми закінчимо.

Гроші даю востаннє, тож порахуй гарненько. Я не хочу тебе більше бачити. І не хочу нічого від тебе чути. Ми з Дженні померли для тебе. - сьогоднішній її трюк довів мене до крайності.

- І все? Просто відкупишся від мене?

- Така була угода чотирнадцять років тому. Я просто прискорюю її до одноразової виплати. Суму назви.

Вона дивиться на свої ноги і бурмоче:

- П'ятдесят.

У мене тьохкає щелепа, але я прикладаю чекову книжку до вхідних дверей, заповнюю

документ і вириваю його з книжки.

- Я даю тобі гроші, і ти обіцяєш, що ми закінчимо спілкування, або я дозволю Тейт із тобою розібратися. Вона один із найкращих юристів у країні, і їй нічого так не хочеться, як затягнути твою дупу в зал суду.

- Обіцяю. Я ж сказала, що їду з Чикаго.

- Приголомшливо.

Моніка бере чек і прямує до під'їзної доріжки, потім повертає назад. По її щоки скочується сльоза.

- Я ж не монстр, правда?

Хитаю головою. Найбільше на світі мені хочеться витрясти з неї все лайно, але я просто не можу бути жорстоким. Чи то через наше минуле, чи то тому, що бачу в ній Дженні.

- Ти не монстр, Моніка. Ти просто... - знову хитаю головою, підшукуючи слова. - У тебе не було найкращих прикладів у дитинстві. Я не звинувачую твоїх батьків за те, хто ти є, але виховання має значення. У тобі є багато хорошого. Я дійсно бажаю тобі всього

найкращого і сподіваюся, що ти знайдеш своє щастя. Але тільки не з нашою донькою.

Моніка погоджується.

- Ти чудовий батько, і був добрий до мене всі ці роки. Не можу сказати те ж саме про себе. Вибач.

Підходжу до неї і кладу руку їй на плече, бо не хочу, щоб вона думала, що я її ненавиджу. Я просто мрію, щоб вона зникла.

- Я прощаю тебе, добре?

Моніка киває, і сльози все сильніше течуть по її щоках.

- Якщо ти знову з'явишся в житті Дженні без дозволу, виникнуть серйозні проблеми. Може, коли вона подорослішає, то зв'яжеться з тобою. Залежить від неї.

- Гаразд.

- Хай щастить, Моніка.

Розвертаюся і йду до ґанку, не озираючись.

ГЛАВА 25

ТЕЙТ

Піднімаюся сходами і шукаю Дженні. Вона в кімнаті, лежить на темно-коричневому шкіряному дивані й гортає пультом кіноканали. Тихенько стукаю у двері.

- Можна?

Вона знизує плечима.

Я входжу і посміхаюся, коли вона вибирає "Сутінки".

- Ти за Едварда чи Джейкоба?

- Тобі подобаються "Сутінки"? - вона, здається, налаштована скептично.

Я падаю в крісло.

- Я від них без розуму. Прочитала всі книжки на два рази.

- Та ну, ні.

- Точно кажу!

Дженні сміється.

- Спочатку я була за Джейкоба, бо першим прочитала "Молодик", але вдруге я вже була за Едварда.

- Я за Розалі.

- Серйозно? - завмираю я.

- Белла мала вибрати сама. Її кохали двоє хлопців, правильні і неправильні з різних причин, але їй слід було відшити їх обох і залишитися з милим хлопчиною Майком.

- Розумна дівчинка.

Ми починаємо дивитися фільм хвилин через десять, коли до нас приєднується Декер.

- Ось ви де.

Він входить у кімнату і бере мене за руку.

- Ходімо зі мною.

- Ні за що. Ми з Дженні дивимося фільм. Можеш приєднатися.

Декер фиркає.

- Вибачте, але я не захоплююся вампірами, що світяться, і підлітковою тугою.

Знайдеш мене після.

- Знайду.

Він цілує мене в щоку, і Дженні посміхається нам.

- Якщо ти не зайнятий, то міг би приготувати нам перекусити. - усміхаюся я.

- І попити. - киває Дженні.

- Як щодо піци?

- Тільки якщо домашня, - погоджується Дженні.

- Тоді мені потрібно збігати в магазин.

Дженні дивиться на мене, потім ставить фільм на паузу.

- Якщо Тейт не проти, то давайте всі разом сходимо за покупками, а коли повернемося,

то приготуємо піцу. Ти навіть зможеш вибрати для нас усіх фільм, тату.

Тепле поколювання пробігає по моєму тілу. Дженні подобається проводити час зі мною, і вона хоче включити мене у свій особистий час із батьком. Я знаю, що Дженні - це його світ, але для мене дуже багато значить, що вони намагаються зробити мене його частиною.

Дивлюся на Декера, і він усміхається мені.

Я знизую плечима.

- Не питання, збираємося.

Ми втрюх вантажимося в машину, і Дженні сідає ззаду, як я і припускала.

Декер кладе руку мені на стегно і ніжно стискає.

У магазині Дженні штовхає візок із покупками, а ми з Декером йдемо за нею, тримаючись за руки. Відчуваю себе сентиментальною і трохи ностальгуючою. Пам'ятаю, як більшість мам моїх подруг завжди ходили за покупками поодиночі, але тільки не моя. Їй подобалося їздити по магазинах разом із татом, навіть якщо він хмурився більшу частину поїздки. Вони все робили разом - класична пара із серйозним, сварливим чоловіком, який час від часу відпускав сухий жарт, який усіх заводив. Я трохи сумую за домом.

- Так. Начинки. - Дженні бере соус, пепероні, перець, шинку і, нарешті, ананас. Я морщу ніс і кривлю рота від огиди.

- Тобі не подобається піца з ананасами? - зелені очі Дженні розширюються.

- Не фанатка, вибач.

- Усе окей, зробимо дві. Одну для мене й одну для вас. Татові теж не подобається піца з ананасами, але я все одно змушую його її їсти. Моніка й гадки не має, що вона проґавила. Дякую їй, що залишила для мене двері відкритими, і я змогла увійти в їхнє життя.

Вдома Декер знову одягає свій безглуздий фартух, але має в ньому до біса сексуальний вигляд. Жоден інший чоловік не напнув би синій фартух із вусами, на якому написано: "У мене питання. Є яловичина?"

Сміюся про себе щоразу, коли бачу цю безглузду штуку.

Дженні наспівує якусь пісню і танцює навколо нас, посипаючи начинку сиром.

Я мрію, щоб це стало моїм життям - проводити вихідні з ними двома, байдикувати, створювати спогади.

Декер ставить піцу в духовку і встановлює таймер.

- Що будемо дивитися, тату?

- Нехай Тейт вибере, - він усміхається мені, а в мене зводить нутроці.

- Ставиш мене в скрутне становище, милий. - я погладжую себе по підборіддя, намагаючись згадати що-небудь підходяще, що всім сподобається.

- Ніякого тиску, - Дженні показує мені язика.

- Ем. А ви дивилися "Парк юрського періоду"?

- Останній - ні. Пам'ятаєш, Дженні, у тебе був ярмарок у ті вихідні, коли він вийшов? Ти тоді подумала, що це гарна ідея - зробити на ярмарок домашнє желе,

але воно якимось чином застрягло в тебе у волоссі.

- О так, - сміється вона. - Це було жахливо.

Поки Дженні шукає фільм на Амазоні, я повертаюся на кухню, щоб допомогти Декеру

дістати піцу і взяти тарілки зі склянками.

Він обіймає мене ззаду за талію, коли я ставлю тарілки на стійку, і цілує мене в шию.

- Мені подобається те, що ти з нами. Це чудово.

- Мені теж подобається, - я повертаюся до нього обличчям.

Декер дивиться на мене так ніжно.

- Ти подобаєшся Дженні. Боявся, що буде навпаки.

- Я теж, - сміюся, і Декер цілує мене.

Він знижує голос, щоб Дженні не чула:

- Це все дивно, Тейт. Але, якщо бути чесним, мені страшно до чортиків. Тобі самій як?

- Декер... - я торкаюся його обличчя. - Для мене те, що відбувається, теж у новинку.

Я

ніколи раніше не зустрічалася з чоловіком, у якого є дитина.

- Поки що в тебе все виходить до біса здорово. - він стискає мою дупу, і я ллюся до нього. Наші губи на джойм зближуються, і я відкриваю рот, запрошуючи Декера поцілувати мене знову.

- Піца готова? Фільм ось-ось почнеться, - лунає голос Дженні з сусідньої кімнати.

Ми відриваємося одне від одного, і я прочищаю горло.

- Уже йдемо.

Декер підморгує мені.

- Продовжимо пізніше, - він опускає погляд на мої груди й дупу. Це нагадує мені, що він - гарячий чоловік, який залишив сліди укусів на моїх грудях і стегнах.

Декер Коллінз цілком може бути тим, хто мені потрібен у житті.

Ця думка одночасно лякає і збуджує мене.

Беру напої і несу їх у кімнату, ставлячи склянки на підставки.

- Ви там цілувалися чи що? - дражниться Дженні, а я червонію. - Боже мій, ну точно. - вона хихикає, і я хитаю головою.

Доводиться нагадувати собі, що колись і мені було чотирнадцять.

ГЛАВА 26

ДЕКЕР

Тейт із важливим виглядом входить у мій кабінет, несучи стопку папок.

Я вигинаю брови, дивлячись на неї.

- Це ще що, чорт забирай, таке?

- Вибачте, що прийшла до вас у кабінет. Потрібно провести розслідування великої справи. - вона жбурляє папки на мій стіл і замикає двері, опустивши жалюзі. - Боюся, доведеться попрацювати до обіду. - вона прямує до мене, поки я гортаю папки, заповнені чистим папером. Я починаю сміятися, але мій сміх затихає, коли сукня

Тейт

падає на підлогу.

Я хочу встати, але вона погрожує мені червоним нігтиком.

- Ні. Залишайтеся на місці, містер Коллінз. Я зв'язалася з вашою помічницею, і вона запевнила мене, що ви вільні до пів на другу. Протягом наступної години у вашому розкладі тільки я.

Тейт хапає мене за краватку і смикає вперед, просовуючи язик мені в рот. Я стаю твердим, як камінь, коли вона сідає на мене верхи в моєму ж кріслі. Жінка володіє мистецтвом зваблювання, це вже точно. Дивлюся їй прямо в очі й обдаровую її

своєю найкращою зухвалою посмішкою.

- У тобі зараз буду тільки я.

Жовтий бюстгальтер пуш-ап, який вона одягла, піднімає її цицьки. Соски просвічують крізь мереживний матеріал. Проводжу однією рукою по її грудях, а

іншою

обхоплюю пружну попку.

- І що я раніше без тебе робив? - гарчу, покусуючи її губи.

- Грав у лайняний гольф. - Тейт рухає стегнами, потираючись гарячою кицькою об

мій

ствол.

- Нариваєшся, - усміхаюся я.

- Ммм. Це обіцянка? Мені б не завадила парочка уроків з дисципліни.

- Чорт, я хочу бути всередині тебе.

- Рано. Я все контролюю. Я ж забронювала зустріч, пам'ятаєш? - її губи

згинаються в пустотливій усмішці. Тейт встає з мене й опускається на коліна. - Хочу

зняти це, містер Коллінз.

Чорт, я думаю лише про її губи на моєму члені, що розмазують по ньому цю червону, як

у повії, помаду.

- Мені подобається, коли ти називаєш мене містер Коллінз. Відчуваю себе могутнім.

- Добре. А тепер заткнися і дай мені посмоктати твій член, містер Коллінз. - Тейт розсовує мої ноги і розстібає ремінь. Мій член вивільняється, і вона облизує свої червоні губи. Потім знімає ліфчик і відкидає його вбік. Обхопивши мій член рукою, Тейт затискає мене прямо між своїх цицьок.

Бля*ь. Я знав, що вона вульгарна, але це виводить її на новий рівень. Потрібно незмірна стриманість, щоб не кінчити їй на груди.

Її рот опускається на член, і вона облизує його кінчик, водячи язиком круговими рухами по голівці, а потім вгору і вниз по стовбуру. Губи Тейт розтягуються ширше, глибоко приймаючи мене, поки вона пестить мої яйця, перекочуючи їх пальцями.

Я рухаю стегнами і хапаю її за волосся, беручи контроль на себе. Моя стриманість

зайшла дуже далеко. Я трахаю солодкий рот, просуваючись усе далі з кожним ударом, поки не досягаю задньої частини її горла, і Тейт не починає давитися. Сльози течуть з її очей, але вона не здається і смоче мене жорсткіше, притискаючись язиком і захоплюючи кожен дюйм.

- З тобою все гаразд?

Вона пильно дивиться на мене і заковтує ще глибше. Мені подобається, наскільки вона вперта.

Якраз у той момент, коли я збираюся скінчити, вона виймає член із рота і встає.

Підморгує, а потім нахилиється над моїм столом у позі типу Мерилін Монро і виляє переді мною дупою. Я піднімаюся зі стільця, мої штани спадають до щиколоток, і я прилаштовуюсь позаду Тейт.

Чисті аркуші паперу злітають зі столу, я проводжу пальцями по спині Тейт і притискаю її цицьками до дерева. Вона хапається за край, щоб не впасти.

Стягуючи її трусики зі стегон і широко розсуваючи ноги, я просовую палець у її мокру кицьку і підношу його до рота, щоб спробувати на смак. Від чого член у моїй руці стає

тільки твердішим. Не роздумуючи, я хапаю Тейт за волосся і шльопаю разок по дупі, просто щоб побачити відбиток своєї руки.

Вона видає схвальний вигук, а потім посміхається мені у відповідь.

Я обхоплюю її кицьку долонею.

- Це моє, мила. Ти належиш мені. Тільки мені.

- Боже, так. - Тейт стогне, важко дихаючи, коли я входжу в її гарячу кицьку, а мене пробирає тремтіння. Схопивши її за стегна, я входжу і виходжу з її тугого лона, завдаючи караючих удари, знову і знову наближаючи її до краю. Щоразу я зупиняюся рівно настільки, щоб залишити Тейт у підвішеному стані.

Штовхаюся щосили, навіть стіл зсувається на дюйм. Весь офіс може здогадатися, що

ми трахаємося, але мені все одно. Я лише знаю, що сильно закоханий.

По правді кажучи, ніколи не думав, що зустріну когось, хто змусить мене захотіти зв'язати себе зобов'язаннями, але з Тейт я мрію це спробувати. Вона того варта.

- Пограй зі своєю кицькою, поки я тебе трахаю.

- Чорт, твої вульгарні розмови роблять зі мною такі речі, Декер, - вона тягнеться прямо до клітора, і я відчуваю, як її пальці торкаються моїх яєць щоразу, коли я в неї врізаюся.

Мій член блищить від її соків, що заводять мене ще більше. Після ще кількох глибоких ударів я виходжу, вистрілюючи гарячою спермою. Мій оргазм, здається, ніколи не припиниться, поки я дивлюся на її дупу і накачую член рукою, відзначаючи шкіру Тейт своїм звільненням. З правом власності.

Наситившись, вона посміхається у відповідь, затамувавши подих.

Слова "я люблю тебе" крутяться на кінчику язика, але, боюся, ще зарано їх вимовляти. Тому я стримуюся, нахилиюся і цілую Тейт у спину.

- Давай-но приведемо тебе до ладу, - йду до своєї вбиральні, напіверегований член звисає між ніг. Беру кілька рушників і повертаюся, щоб витерти Тейт.

Вона все ще лежить на моєму столі, демонструючи вкриту спермою дупу. По моїй спині

котиться піт, і я не думаю, що коли-небудь був таким щасливим.

Дзвонить мій мобільний телефон, і на екрані висвічується ім'я доньки.

- Усе гаразд? - Дженні ніколи не дзвонить зі школи, якщо тільки це не надзвичайна ситуація.

- Так. Телефоную, щоб запитати, чи можу я переночувати в Джозелін сьогодні. Її мама

обіцяла, що відвезе нас у торговельний центр і допоможе вибрати вбрання для танцю батька і дочки. Але я хотіла запитати в тебе ще дещо.

- Валяй.

- Ти, мм, як думаєш, Тейт не буде проти, якщо я попрошу її зустрітися зі мною в торговому центрі?

Вау, не знаю, чи був я готовий до такого. Події дійсно розвиваються швидко. В той же час моє серце зігріває думка про те, що Дженні подумала про Тейт у такий момент.

- Мм-м, ні, чемпіон. Думаю, їй сподобається.

- Круто. Просто річ у тім, що місіс Ліканс має не дуже гарний смак, а Тейт добре одягається. У неї є стиль.

Я сміюся.

- Ти хочеш сама запитати її чи мені це зробити?

- Я можу зателефонувати їй, якщо ти вважаєш, що це нормально. Я в курсі що ви, тільки починаєте будувати серйозні стосунки. І не хочу її відлякувати.

Посміхаюся тому, яка турботлива Дженні. Я виростив цю дівчинку.

- Скину тобі номер. Ти подобаєшся Тейт.

- Вона мені теж подобається. Люблю тебе, тату.

- Я теж тебе люблю, чемпіоне. - посміхаюся і пишу їй номер після завершення розмови.

За десять хвилин по тому Тейт вривається до мого кабінету і походить взад-вперед.

Її

волосся все ще трохи розпатлане, але я мовчу.

- Я так розумію, Дженні тобі дзвонила? - цікавлюся я.

- Ага. - вона киває, склавши руки разом.

- Ти не проти?

- Справа не в цьому. - Тейт хитає головою. - Я нервую. Не хочу все зіпсувати. Що, якщо вона зненавидить усе, що я виберу? У мене немає в цьому досвіду. А можна, я куплю їй косметику і поведу її на манікюр? І подругу її за одне.

Обіймаю її за плечі.

- Дихай. Усе буде добре.

Вона робить глибокий вдих.

- Гаразд. Я впораюся.

- Не сумніваюся.

* * *

Донован прямує до мене в кабінет, киплячи від злості. Слава богу, Дейкон і Декстер, судячи з усього, згодні зі злиттям. Двоє з трьох - краще, ніж я очікував, тому все одно все одно вважаю це перемогою.

Брат відчиняє двері й тупотить до мого столу.

- Ти відкликав мій позов? Розмовляв із моїм клієнтом за моєю спиною?

- Це була згубна справа, і ти це знаєш.

- Я несу відповідальність перед своїм клієнтом. Якщо хтось краде...

З мене досить.

- О, заткнися нахер, Доноване, - підходжу і дивлюся йому прямо в обличчя. - Я знаю, що ти проти злиття. Але ти в курсі, чому мені воно потрібне. Подумай хоча б про свою племінницю. Твоя поведінка безрозсудна.

Донован ходить взад і вперед.

- Твоя маленька подружка вже прибігала до тебе, так? Вона знала, що я надеру їй

дупу в залі суду, і не витримала. І з такими людьми ти хочеш працювати?

- Поводишся як примхлива дитина. І для протоколу, Тейт вбила б тебе в суді, і ти це знаєш. Я подумую взагалі закрити всі ваші справи, тому що подібного безвідповідального лайна в житті не бачив. Що зовсім не в твоєму характері. Я

очікував

чогось подібного від близнюків, але не від тебе.

- Б'юся об заклад, ти навіть не переглядав документи. Напевно, просто підскочив, коли вона подзвонила, і одразу ж став на її бік. Клятий підкаблучник.

Я роздратовано зітхнув.

- Дивись на мене, коли я з тобою розмовляю.

Донован озирається.

- Думаєш, я приймаю чийсь бік? Я прочитав і переглянув усе, перш ніж піти до твого клієнта, який, до речі, і мій клієнт теж. Так, я бачив ім'я твого приятеля по коледжу в документах. Хлопець з інформатики, якого ти одного разу

привів

додому на Різдво. Він завжди був грьобаним мудаком. І навіть ніколи тобі не подобався. Справа програшна, а ми не програємо. Тому так, я пішов до нашого клієнта і сказав, що не хочу продовжувати виставляти їм рахунки.

- Ти розриваєш нашу сім'ю на частини, брате. - Донован прямує до дверей. -

Сподіваюся, кицька того варта, - каже він, виходячи з мого кабінету.

Мені потрібно випити.

ГЛАВА 27

ТЕЙТ

Як я опинилася втягнутою в це? Погодилася зустрітися з Дженні, її подругою та мамою подруги в торговому центрі, щоб купити сукню для танців. Я нічого не знаю про те, як водити дівчат по магазинах за вбранням, але Дженні звернулася до мене, і я не хочу її підводити.

Я зустрічаюся з Декером зовсім недавно, але він і Дженні стали важливими для мене.

Повірити не можу, що вже відчуваю потребу їх оберігати. Я закохуюся в Декера. Очевидно. Хоча й не хочу зізнаватися в цьому самій собі. Він займає всі мої думки. Ідея про те, щоб зізнатися у своїх почуттях, лякає мене більше, ніж шопінг із дівчатами-підлітками. Дивлюся на себе в дзеркало, поправляючи макіяж у вибіральній компанії. Декер збирається підвезти мене до торгового центру, а потім зустрітися зі мною в моєму готелі.

Іду до свого кабінету, хапаю клатч і вимикаю світло. Квінн усе ще сидить за своїм робочим місцем.

- Ти затримуєшся, час додому.

Її щоки червоніють.

- О, м-мм, просто готую все до понеділка. Потрібно думати наперед і бути напоготові.

Помічаю, що один із братів-близнюків Декера затримується в дверях його кабінету, але нічого не кажу. Я досі не можу відрізнити їх один від одного. Майже впевнена, що в

Квінн щось відбувається з одним із них.

- Які в тебе плани на ці вихідні?

- У мене?

Я посміхаюся їй.

- А з ким ще я тут розмовляю?

- Правильно. М-мм, напевно, залишуся вдома, - її очі бігають по сторонах, а потім знову

зупиняються на мені.

- Завтра в мене ланч із друзями, я тебе запрошую. - Якщо ми з Декером станемо парою, то було б непогано мати більше одного друга в цьому місті.

- Хочеш, щоб я пішла з тобою на ланч? - Квінн хмурить брови. Ситуація межує з незручною.

- Тільки якщо ти не проти. Ніякого тиску. Я напишу адресу, і ти вирішиш, приїхати чи ні. Я зовсім не вмю заводити подруг.

- Звучить кумедно. Я приїду.

- Чудово.

Помічаю, як Декер іде до ліфта, і поспішаю приєднатися до нього.

Щойно двері зачиняються, його губи торкаються моїх, і я притискаюся спиною до стіни.

- Хтось радий мене бачити, - я обхоплюю опуклість у його штанях.

- Що тут сказати? Я став залежним.

Декер витирає свої губи подушечкою великого пальця, але примудряється розмазати

помаду по щоці. Я сміюся і наполягаю, щоб залишити все як є, але, враховуючи, що ми досі в будівлі фірми, здаюся і витираю його щоку вологою серветкою. Я зберігаю їх у своїй сумочці - з такою кількістю рукостискань мені подобається тримати руки в чистоті.

Один із моїх колег у Далласі одного разу зробив зауваження про те, що кожна рука, яку

ви потискаєте, могла торкатися члена або чогось такого, відтоді я стала більш уважною до того, до чого торкаюся протягом дня.

Декер висаджує мене біля торгового центру, але не раніше, ніж лапає мене, немов хтивий підліток у своїй машині. Якби я не зустрічалася з його дочкою, то не скасувала б свої плани затягнути його в ліжку. Я так само закохана в Декера, як і він

у

мене, якщо не більше. Я прокидаюся щоранку з посмішкою на обличчі завдяки йому.

Я

думала, що задоволена своєю кар'єрою і особистим життям, але тепер, коли зустріла

Коллінза... розумію, що заспокоювала сама себе. Більше не хочу плисти за течією.

Дістаю телефон і відправляю повідомлення Дженні.

Я: *"Я приїхала."*

Дженні: *"Зустрічаємося у "Фрі піпл", третій поверх."*

Я знаходжу Дженні, її подругу Джозелін та її матір Патріс у відділі одягу. Обличчя

Дженні сяє, коли вона бачить мене. Вона нетерпляче махає мені правою рукою. Я посміхаюся і махаю у відповідь, пробираючись до них. Її темне волосся зібране у високий хвіст, вона одягнена у вузькі джинси, футболку з малюнком і босоніжки з ремінцями на низьких підборах. На її подрузі сорочка на ґудзиках з квітковим малюнком, яка має такий вигляд, немов їй саме місце на зйомках "Маленького будиночка в прерії".

Я не з тих, хто надмірно засуджує, але, судячи зі стилю матері її подруги, не дивно, що Дженні викликала мене для підтримки. Бідна жінка одягається так, немов ходить від дверей до дверей, продаючи біблію, у джинсовій спідниці до щиколоток і просторому рожевому балахоні, який абсолютно не підкреслює її фігуру. Дженні має невимушено милий вигляд, але все ж у мене є бажання здійснити набіг на шафу подруги і замінити її гардероб теж.

- Тейт, це Джозелін і її мама, Патріс. А це дівчина мого батька, Тейт.

Від мене не вислизнуло, що Дженні щойно назвала мене дівчиною свого батька, і також не вислизнуло, що мені сподобалося сказане. Твердження просто злетіло з її губ,

немов було природною частиною її словникового запасу.

- Приємно познайомитися. - простягаю руку матері.

- Я так багато чула про вас. Приємно тепер і побачити. - Патріс приймає мою руку, але відчуваю, як вона оцінює мене і думає, чи достатньо я хороша для Декера і Дженні. Мені приємно, що вона піклується про найкращі інтереси Дженні, і я покажу їй, що мої наміри щодо дівчинки чисті, і вона - не спосіб справити враження на її батька. Дженні дивиться на рожеву двійку з топом на двох тонких бретельках, і відповідною міні-спідницею. Комплект чудовий, але думаю, Декер уб'є мене, якщо ми

принесемо додому щось, у чому буде видно оголений животик Дженні.

- А як щодо цього? - я пробігаюся пальцем по стійці і беру комплект штанів із широкими штанинами рудого кольору, який чудово поєднується з її тоном шкіри, зеленими очима і темним волоссям. І це вбрання не викличе у Декера серцевий напад.

Дженні хапає ансамбль і кидається в примірювальну. Я оглядаю її подругу, і бачу, як її мама бере щось червоне, вкрите квітами, що повністю знищить бідну дівчинку.

Я хапаю сукню кольору слонової кістки з в'язаними вставками, за яку можна було б померти дівчині з темним волоссям і мигдалеподібною шкірою, як у Джозелін.

- Чарівно на тобі буде виглядати, Джозелін. - її мама криво посміхається мені.

Вона бере вбрання і приміряє його на доньку.

- Здається, ви маєте рацію. У вас добре виходить. Я ніколи не була дуже модною. - коли Патріс проводить рукою по своїй джинсовій спідниці, я думаю: "о, люба, я вже

це

зрозуміла".

Я посміхаюся жінці.

- Давайте побалуємо себе чимось, поки ми тут. Я хотіла відвести дівчаток на манікюр, і поки вони будуть зайняті, ми могли б привести в порядок пальчики ніг.

- Ой, - Патріс хитає головою. - Я не знаю... - вона замовкає, і я роблю висновок, що вона ніколи нічого не робить для себе.

- Я пригощаю.

- Я не можу.

- Буде весело. І дівчаткам сподобається.

Перемірявши два взуттєві магазини, ми знаходимо ідеальні босоніжки для обох дівчат

і прямуємо до спа-салону на четвертому поверсі, щоб трохи побалувати себе.

Патріс,

здається, насолоджується, незважаючи на відмовки. Її оливкові очі заковчуються, коли їй

масажують ікри.

На мій телефон приходять повідомленням від Декера.

Декер: "Як справи?"

Я: "Перевіряєш мене?"

Декер: "Більше схоже, що сумую."

Я: "Дівчата хочуть піцу, але бояться зіпсувати манікюр. Треба було спочатку нагодувати їх."

Декер: "Вони виживуть, а я ні. Через скільки я отримаю всю тебе у своє розпорядження?"

Я: "Через годинку."

Декер: "Гей, Тейт?"

Я: "Так?"

Декер: "Пам'ятаєш ті сліди від укусів?"

Я: "Як я можу забути?"

Декер: "Їх буде ще більше."

Він додає маленький смайлик усміхненого диявола наприкінці останнього повідомлення. Моє серце шалено калатає. Цей чоловік мене погубить.

ГЛАВА 28

ТЕЙТ

Патріс висаджує мене біля готелю, і я зустрічаюся з Декером у барі пропустити стаканчик. Сідаю на барний стілець поруч із ним, і мені вже хочеться затягнути Коллінза у свій номер. Я звикла бачити привабливих чоловіків у костюмах. Але Декер затьмарює їх всіх.

Підсуваюся ближче до нього, і запитую:

- Часто сюди приходиш?

Він кидає на мене косий погляд.

- Повз проїжджав. - підіграє він мені. - Що будеш пити?

- Що-небудь тверде. - я проводжу пальцями по його стегну.

- Мабуть, слід зменшити оберти. Для твердого знайдеться сила-силенна часу пізніше. -

Декер хитро підморгує мені й замовляє бурбон із присмаком м'яти.

Я роблю ковток.

- Дякую. Не хочеш піднятися до мене і випити перед сном?

- Не думаю, що моїй дівчині це сподобається.

- А я їй не скажу.

Він усміхається і простягає бармену свою картку.

- Умієш зберігати секрети?

Я нахилиюся ближче і ніжно шепочу, торкаючись губами мочки його вуха.

- Який я тоді хранитель, якщо скажу? - допиваю свій напій і хапаю Декера за краватку. - Ходімо, коханий. - встаю зі стільця і похитую стегнами, знаючи, що він цінує

вигляд моєї дупи.

Від того, що я змушую його збудитися заздалегідь, між стегон стає жарко.

Прелюдія з Декером Коллінзом майже краща за сам секс.

Майже.

- Не хочу псувати настрій, але Донован заходив до мене.

- Так?

- Був незадоволений тим, що я скасував позов.

Я зупиняюся і розвертаюся до Декера обличчям.

- Я не хочу вставати між тобою і твоєю сім'єю.

- Ти тут ні до чого.

Я посміхаюся.

- Так, упевнена, що він добре відгукувався про мене.

- Безумовно. - підморгує Декер.

Я хитаю головою.

- Мені шкода. Тобі зовсім не потрібен додатковий стрес.

Декер проводить рукою по волоссю.

- Згоден. Хоча не бачу жодного способу його уникнути.

Ми приходимо в мій номер, і Декер відкидається на спинку дивана, поки я вибачаюся і

йду до ванної, щоб швидко прийняти душ. Встаю під струмені води і швидко намилуюся, вирішивши помити голову вранці. Це наша перша ніч наодинці відтоді, як ми почали зустрічатися, і в мене на Декера є плани. Я збиралася розкрити свої почуття, але після того, що сталося між ним і Донованом, не впевнена, що зараз вдалий час. Втираю в шкіру лосьйон і надягаю сексуальну спідню білизну, яку купила в торговому центрі, поки Дженні з її подругою приміряли сукні. Це чорний мереживний корсет і відповідні стрінги в парі з панчохами і поясом з підв'язками. Взуваю чорні

гостроносі шпильки, встаю біля дзеркала і проводжу пальцями по розпущених локонах, щоб пригладити пасма, що вибилися. Відчуваю себе сексуальною і впевненою. На Декера чекає ніч, яку він ніколи не забуде. Виходжу з ванної, готова до урочистої появи, і виявляю, що Коллінз хропе прямо на дивані.

Сказати, що я розчарована, було б применшенням, але я знаю, що останнім часом час він Декер дуже багато працював. Він хоче якнайшвидше закінчити злиття, щоб проводити більше часу вдома з Дженні, і в мене складається враження, що він попросить мене залишитися після завершення угоди. Я намагаюся не мріяти про це. Мені й так потрібно багато про що поміркувати. Про роботу. Про сім'ю. І, коли проводжу рукою по волоссю Декера і вздовж його підборіддя... То думаю, він вартий того, щоб ризикнути. Коллінз такий палкий і сильний, коли не спить, але, коли спить, я бачу в ньому хлопчиська. Саме цей його бік я люблю найбільше - коли він одягає фартух і готує для Дженні або пропонує збігати в магазин за продуктами, поки ми дивимося "Сутінки".

Розриваюся між тим, щоб дати йому поспати чи розбудити. Притискаюся губами до його губ і не отримую відповіді. Вибір простий. Йому потрібен відпочинок. Я тихо знімаю своє сексуальне вбрання і переодягаюся в майку і зручні легінси для йоги, які зазвичай одягаю в тренажерний зал. Останнім часом я не тренуюся, і це мене трохи турбує, але, як і Декер, я теж присвячую роботі божевільну кількість часу. Однак, віднедавна в мене якісні кардіонавантаження. Хапаю подушку з ліжка, укладаю її під голову Декера і накриваю його ковдрою. Вимикаю світло і йду спати.
* * *

Поняття не маю, скільки зараз часу, але посміхаюся, відчуваючи, як Декер сильними руками розсовує мої ноги. Легінси, в яких я заснула, вже кудись зникли. Коллінз цілує смужку шкіри між трусиками і майкою. Я проводжу пальцями по його волоссю, позіхаю і водночас говорю:

- Доброго ранку.

На його обличчі з'являється усмішка, коли він піднімає очі, щоб зустрітися з моїм сонним поглядом.

- Вибач, що вирубався ввечері. - він утикається в мій живіт зарослим щетиною підборіддям.

- Ти був непритомний. Я будила тебе, але ти здавався таким умиротвореним. Старієш, Коллінзе.

- Ха! Що ж, дякую, що дала мені поспати. Я не усвідомлював, наскільки втомився, поки моя дупа не торкнулася дивана.

- Скільки зараз часу? - не бачу годинника, але швидко глянувши у вікно, розумію, що на вулиці все ще темно.

- Час роздягнутися і дати мені заглядати свою провину за минулу ніч. Я побачив твій маленьке вбрання і прокляв себе за те, що заснув. Пробач.

- Якщо зможеш догодити моїм запитам, я коли-небудь продемонструю його тобі знову.

- До біса вірно, одягнеш. - Дерек цілує мій живіт, піднімаючи майку, щоб приділити увагу грудям. Засмоктавши сосок у рот, він, схоже, закінчив розмову і зосередився на тому, щоб приступити до справи.

- Хочеш поснідати, коли ми закінчимо?

Декер дивиться на мене, немов на божевільну, тому що я думаю про їжу, поки він тримає мої груди в роті.

- Я планую з'їсти кицьку на сніданок. Більше однієї порції.

Тільки Декер Коллінз міг збудити мене метафорою сніданку, що включає мою вагіну. Він швидко викидає мене з думок, зустрівшись язиком з моїм клітором. Він

невблаганний, і незабаром я починаю звиватися, коли Декер доводить мене до оргазму тільки лише язиком і пальцями. Задихаюся і впиваюся пальцями в його голову, коли він

підводиться і спостерігає за мною.

Диявольська усмішка розпливається на його обличчі, ніби він захоплюється своєю роботою і тим, що знає, як натиснути на кожну з моїх клятих кнопок, щоб я кінчила.

- Як я впорався? Здається, це був рекорд за часом.

Хочу його шльопнути, але мої кінцівки так втомилися від інтенсивного оргазму, що рука

тут же падає назад на ліжко.

Декер сміється.

- Ставлю тверду шістьку. Не впевнена, що це гідно показу спідньої білизни.

Він примружується, дивлячись на мене.

- Шість, значить.

Я знизую плечима.

- Схоже, тобі потрібно трохи попрактикуватися, чемпіоне.

- О, так, тобто твоє "Чорт забирай, Декере! Ось так! Господи боже!" - це при шестибальному виступі?

Мої щоки спалахують, і я відводжу погляд, посміхаючись.

- Ну, гаразд, можна поставити й сімку.

Декер накидається на мене зверху й лоскоче ребра, і я не можу згадати, коли востаннє так веселилася.

Скочуюся з ліжка, дивлячись на час, і розумію, що потрібно вимити голову і підготуватися до зустрічі з Алексіс та її подругами.

Декер лежить голий, якщо не брати до уваги простирадла, що прикриває його стегна. Він підводиться на лікті в позі Берта Рейнольдса, і важко дивитися на нього без бажання стрибнути назад у ліжко.

- Куди зібралася?

- У мене запланований пізній сніданок з Алексіс і її подругами-матусями.

Декер спостерігає, як я риюся у своєму одязі в пошуках чогось підходящого.

- Ти не здаєшся надто натхненною.

- Так і є.

- То навіщо йти? Підемо в ліжко. Дженні не повернеться додому до полудня.

- Заманливо, але я пообіцяла і запросила Квінн. Буде неввічливо піти і залишити її наодинці з абсолютно незнайомими людьми.

Він кидає на мене спантеличений погляд.

- Мою помічницю?

Я закрочую очі й хапаю свої жовті підбори.

- Нашу помічницю. Вона мила, і мені потрібен союзник. Той, хто не буде говорити про

комашки і зригування.

Декер сміється і відкидає простирадла, оголюючи потужну ерекцію.

- У тебе знову стоїть?

Він обхоплює рукою свій член і гладить його.

- Що тут сказати? Побачив, як ти нахиляєшся за тупфлями, і завівся.

Я намагаюся ігнорувати його, але він відкидається на ліжко, виглядаючи як чортів Адоніс у плоті. Його прес подібний до точених шматочків головоломки, а щелепи стискаються з явною рішучістю. Чому він такий до біса сексуальний, коли дрочить? Декер впивається зубами в нижню губу, стогнучи від задоволення.

Борюся із собою цілих три секунди, перш ніж перетинаю кімнату і сідаю на нього

зверху. Беру член у руку й опускаюся на нього.

Декер шльопає мене по дупі і впивається в неї пальцями.

- Так я і думав.

- Зарозумілий осел...

Він штовхається в мене, перериваючи моє речення, і потрапляє прямо в точку. Усі розумні зауваження зникають з голови і замінюються лише ерогенним блаженством.

* * *

- Де ти була? - шипить Квінн, коли я хапаю стілець поруч із нею. З ресторану і бару відкривається вид на парк Міленіум і озеро Мічиган. Алексіс усміхається, роздивляючись засос на моїй ключиці. Я хотіла врізати Декеру по голові за те, що він зробив його, коли я спробувала вийти з його машини. Зараз він уже їде додому, щоб встигнути пообідати з Дженні.

Він намагався змусити мене скасувати зустріч із дівчатками і поїхати до нього додому, але я не могла так вчинити з Квінн. Судячи з незручної посмішки на її обличчі, добре, що я дотримала свого слова.

- Вибач. Затрималася.

Вона дивиться на мене скептично, але не наполягає на інформації, якою я не хочу ділитися.

- Ми зробили замовлення, але я впевнена, що ти досі любиш млинці, - каже

Алексіс, усе ще, мабуть, здивована засосом.

- Люблю. Дякую.

- Отже, Квінн каже, що працює з тобою у фірмі. - я киваю, і Алексіс продовжує, - я намагався вивудити в неї інформацію про твого нового хлопця, але вона нічого мені не сказала.

Мої щоки червоніють, і я роблю ковток фруктового напою, який поставили переді мною.

- Дуже смішно. Це тому, що нема чого розповідати. Ти не представиш мене своїм подругам? - роблю все можливе, щоб змінити тему і не придушити Алексіс пізніше.

Вона сидить і посміхається. Ніби ми знову в старшій школі, жартуємо одне над одним

і влаштовуємо розіграші.

Алексіс нарешті обходить стіл і знайомиться. Інші жінки виглядають наче степфордські дружини, і все, про що вони говорять - це про чоловіків і дітей. Таке враження, що в них немає інших інтересів, крім сімейного життя. Мені подобається проводити час із Декером і Дженні, але я ніколи не стану їх ні з ким обговорювати.

Я рада, що Квінн тут як буфер. Ми з нею базикаємо про братів Коллінз.

- Отже, всі вони самотні?

- Мм-м. - вона хитає головою.

- І ні з ким не зустрічалися з фірми?

- Ні в якому разі, це суперечить правилам. Ну, будь-кому, хто вважається начальником, заборонено зустрічатися з підлеглим. І вони добре керують компанією.

- Тобто, наприклад, якщо ти зав'яжеш стосунки з Декстером... або, скажімо,

Дейконом, тебе звільнять, якщо про це дізнаються? - повільно вимовляю кожне з імен,

намагаючись оцінити її реакцію, але Квінн до біса хороша в маскуванні. Зазвичай я можу здогадатися, бреше хтось чи ні в перші п'ять секунд. Хоча в цьому є сенс. Вона працює в юридичній фірмі і весь день спілкується з адвокатами.

- Як ти відрізняєш цих двох один від одного, якщо вони не в кабінетах? Я завжди їх плутаю.

- О, легко. У Декстера шрам над бровою, а у Дейкона веснянка на подушечці великого пальця.

Бінго. Я знала, що вона зустрічається з одним із них. Як ще вона могла дізнатися, що в

цього чоловіка веснянка на великому пальці? Я ніколи не помічала в їхній парі нічого особливого, але знову ж таки, з самого першого дня я була зосереджена на Декері. Ми нарешті закінчуємо, і, коли виходимо з ресторану, Квінн благає, щоб я більше ніколи не будувала для нас планів. Я сміюся. У неї сухе почуття гумору - він дуже тонкий, і його потрібно постаратися вловити. Вона мені подобається.

Прощаюся з Квінн, і Алексіс підвозить мене назад у готель. Я думала про те, щоб здивувати Декера і приїхати до нього, але йому дійсно потрібно побути трохи з Дженні.

Я монополізувала його увагу, і це не дуже справедливо, враховуючи, скільки годин йому доведеться пропрацювати до завершення злиття.

Мені все одно потрібно перевірити документи, перед тим як вирушити в офіс у понеділка.

ГЛАВА 29

ТЕЙТ

У нас із Декером усе йде чудово. Останні три тижні я провела весь свій вільний час із ним і Дженні, і не можу пригадати тритижневий період у своєму житті, коли я була щасливішою. Я більше не залишаюся у своєму готельному номері. Проводити ніч із Декером стало природним.

Але я обов'язково приходжу на роботу окремо, навіть приїжджаю з ним. Офісу не обов'язково знати, що ми разом, хоча я впевнена, що Квінн про все здогадалася.

Благослови її Господь за те, що вона тримає це при собі. Декеру потрібно підвищити їй

зарплату за те, що вона не пліткує, як деякі тутешні жінки, які поширюють чутки в кафетерії.

Останнім часом їхньою метою була Квінн. Не залишилося непоміченим, що таємний шанувальник надсилає їй квіти щоп'ятниці. Я не підживлююся плітками біля кулерів з водою, але тримаю вухо наготові в пошуках ознак неприємностей, які можуть завадити злиттю. Частина мене почувається винною за те, що я шпигувала за Декером і його співробітниками, але саме тому я тут. Незалежно від моїх почуттів, у мене є робота, яку я повинна виконати.

Іду коридором за ранковою кавою, і одягаюся на ходу. Декер готує Дженні сніданок перед школою, поки та збирається в своїй кімнаті. На даний момент я значною мірою знаю розпорядок дня кожного.

Дженні весь ранок скаржилася, що їй нічого вдягнути. Я пам'ятаю, що в її віці відчувала себе потворною в усьому.

Лунає дзвінок у двері, і вона кричить зі сходів:

- Дядько Вестон!

Моє обличчя блідне, і мене ледь не нудить просто на підлогу. Я завмираю, і мій шлунок

скручується у вузол настільки сильно, що стає фізично боляче, хоча я розумію, що все це лише в мене в голові.

Якого біса він тут робить?

Я нічого не говорила Вестону про мій зв'язок із Декером. Сподівалася, що ми зможемо

уникнути цієї розмови, принаймні, до тих пір, поки не відбудеться злиття, але тепер...

Дженні тягне Вестона за ріг і проходить повз мене. Коли його очі зустрічаються з моїми, мені хочеться провалитися під дерев'яну підлогу. Не думаю, що коли-небудь бачила його таким розлюченим. Я стою в піжамних штанах і футболці Декера - звикла носити її, коли залишаюся на ніч, тому що вона пахне ним.

Вестон сердито дивиться на мене, але Дженні продовжує тягнути його на кухню. Я не

знаю, що робити. Йти за ними і сподіватися, що він не влаштує сцену перед Дженні?

Я знаю, що він сердитий. Він - бомба уповільненої дії, готова вибухнути.

Він розмовляє з Декером, щойно добирається до кухні, а потім каже:

- Якщо ви дозволите, то я вийду подзвонити.

- Будеш каву?

- Не зараз.

Чорт. Роблю глибокий вдих і чую його кроки - він шукає мене. Таке відчуття, що все відбувається в уповільненій зйомці, і я перебуваю у фільмі жахів, коли вбивця крадеться по будинком. Кроки Вестона стають голоснішими з кожною секундою, і ось він завертає за ріг.

Стискає губи в тонку лінію і стискає щелепи.

- На вихід, зараз же.

Киваю, відчуючи, що мене зараз вирве. Я ніколи не лажала на роботі, жодного разу. Щось підказує мені, що зараз це може бути непростим. Я знала, що Вестон засмутиться, але не думала, що настільки. Він виглядає так, немов готовий звільнити мене на місці.

Я йду з ним, на ходу хапаючи свій браслет. Починаю щось говорити, але Вестон обриває мене.

- Почекай, - гарчить він, скрегочучи зубами.

Знаючи Вестона і те, як він дотримується пристойності, він цілком здатний запхати мене в машину і почекати, поки ми не доберемося до готелю.

Натомість, у ту секунду, коли Вестон упевнений, що ніхто не чує, він повертається до мене.

- Що, чорт забирай, тут відбувається? - кричить він пошепки і дивиться на мій одяг, ніби йому огидно побачене. Він піднімає палець. - Мовчи. - дістає свій телефон і викликає мені таксі, весь час тримаючи палець піднятим, щоб я не вимовила ні слова. Закінчивши, він вішає слухавку і попереджає: - у тебе п'ятнадцять хвилин. На що, чорт забирай, я щойно натрапив?

- Це просто сталося, гаразд? Але злиття йде добре. Позов про банкрутство знято. Жодних інших конфліктів. Ми йдемо з випередженням графіка.

Він зітхає.

У скронях стукає. Ще до біса рано говорити на цю тему. Мені потрібна кава.

- Чудово. Якщо все залагоджено, тягни свою дупу назад у Даллас. Не збирай речі. Я хочу, щоб ти забралася звідси зараз же. Попрошу свого секретаря все організувати.

- Ми ще не закінчили. Потрібно обговорити деякі питання з Декером і його братами.

Нічого особливого. Але знадобиться ще кілька тижнів. - намагаюся виграти собі більше

часу. Впевнена, що Вестон бачить усе наскрізь.

- У цьому немає необхідності. Я знайду когось іншого. Того, хто не буде трахати людей, з якими ми ведемо справи.

Нарешті правда виходить назовні.

- Чому ти поводишся як придурок?

- Чому я поводжуся як придурок? - Вестон хитає головою і засовує руки в кишені. - Ти найрозумніший юрист у фірмі, тому мені важко повірити, що ти раптово осліпла, як довбаний кажан.

- Смішно.

- Ти знущаєшся наді мною? Ця угода важлива для нашої фірми, і я не допущу, щоб вона перетворилася на китайський цирк, якщо ви двоє посваритеся. Господи, подивися на себе. - Вестон витягує руку з кишені й махає мені.

Я в курсі, що виглядаю не дуже. Я одягнена в одяг Декера. Волосся не причесане. У нас була довга ніч.

- Я відправив тебе сюди, тому що ти найкраще, що у мене є. Хто ти? Що сталося з моєю акулою, що відриває яйця? - він хитає головою, ніби не впізнає мене.

Я насилу ковтаю і намагаюся відсунути вбік свої почуття до Декера. Розумію, дещо зі слів Вестона, правда. Я приїхала сюди не для того, щоб розвивати почуття до Декера. Озираюся на вхідні двері з неприємним відчуттям у животі.

- Я розберуся. - міцно заплющую очі і киваю. - Я зможу це зробити.

Риси обличчя Вестона пом'якшуються, і він обдаровує мене сумною посмішкою, немов жаліє мене.

- Не роби з мене повну кицьку. Скільки разів цілувати тебе в дупу і запевняти, що

ти чудовий адвокат? Ти - мій найбільший актив. Але поглянь на все з точки зору загальної картини. Постав себе на моє місце.

Переступаю з ноги на ногу і мовчу. Він усе ще мій бос. Я люблю свою роботу. І не сперечаюся. Не можу, бо він має рацію.

- Якби ти була на моєму місці, ти б ризикнула? Якби я став зустрічатися з партнером фірми, з якою ти об'єднуєшся? З величезними грошима на кону?

Подумай

про всіх співробітників та їхні сім'ї, а не грай у російську рулетку з їхніми коштами для

існування. Ти б не заперечувала, якби я повертав те лайно, яке робиш ти? - його голос підвищується на октаву.

Дивлюся в землю, поки він вичитує мене. Правда і вага його слів важко осідають у свідомості. Ми з Декером обманювали самих себе.

- Заперечувала. - переривчасто видихаю і намагаюся заспокоїтися. Це на мене не схоже.

- Отже, ми одне одного зрозуміли?

- Так, зрозуміли. - не можу зустрітися з ним поглядом. Мені соромно. Мені боляче. Декер знає, що мені надирають дупу, і нічого не робить. Я не очікувала, що він змінить думку Вестона. Просто думала, що він битиметься за мене. Я знаю, що Дженні - його головний пріоритет, але як же я? Як же ми?

- Іди, почекай таксі. Я розберуся з рештою. Як тільки злиття буде завершено, відправлю тебе назад. І тоді з усім тут розберешся. Декер відмінний хлопець. Я ж не придурак якийсь.

- Я розумію.

- Добре. Подзвони, коли приземлишся.

Озираюся на вхідні двері Декера і відчуваю, як розлітаюся на мільйон уламків.

Вестон дістає мобільний телефон і телефонує своїй секретарці, щоб домовитися про

рейс.

Дивлюся вниз, на свої ноги. На мені шльопанці, але це не має значення. Куплю щонебудь по дорозі. В аеропорту повно магазинів.

Коли я їду, то в глибині душі сподіваюся, що все закінчиться, як у фільмах. Декер вискочить і накаже мені зупинитися. Зізнається, що не хоче, щоб я їхала, підхопить на руки і віднесе в ліжку. Але нічого подібного не відбувається. Я доходжу до

кінця під'їзної доріжки і озираюся востаннє. Декер не з'являється, а Вестон заходить всередину будинку. Таксі під'їжджає, і все, що мені залишається - подивитися на будинок і спробувати закарбувати його у своїй пам'яті на випадок, якщо я ніколи не повернуся.

ГЛАВА 30

ДЕКЕР

Дженні метушиться навколо, хапаючи свої речі, а потім швидко проковтує сніданок. Чому Вестон з'явився без попередження? Він завжди попередньо повідомляє про приїзд.

Залишаю Дженні з Вестоном і йду перевірити Тейт. Заглядаю в спальню - її одяг усе ще висить на дверях шафи. Косметичка лежить на столику, а фен вимкнений. Я проходжу будинком, подивитися, куди вона поділася. Стискаю зуби, коли залишаюся ні з чим.

- Тату, я йду. Автобус уже чекає. - кличе мене Дженні.

Зустрічаю її в коридорі й цілую в лоб. Водночас помічаю туфлі Тейт біля дверей.

- До вечора. Я приготую салат тако.

- Чекаю з нетерпінням. Скажи Тейт, що я попросилася.

Я киваю їй.

- Буде зроблено, чемпіон.

Чекаю, поки Дженні сяде в шкільний автобус, і повертаюся на кухню, щоб поговорити з Вестоном. Це не чортів збіг, що він з'явився. Щось відбувається. Вестон сідає за стійку, наливає собі кави і бере тарілку. Він посміхається, як придурок, і запахає їжу в рот. Не поспішаючи, витирає обличчя серветкою. Його усмішка зникає, коли він бачить вираз мого обличчя.

- Для людини, яка прагне завершити злиття, ти, здається, не дуже радий мене бачити.

- Де Тейт? І якого хріна ти тут робиш?

Вестон демонстративно відсуває тарілку і встає. Поправляє костюм і повертається до мене обличчям.

- Мені подзвонили днями. І я почув речі, які мені зовсім не сподобалися.

Тому вирішив подивитися, як ідуть справи. Не очікував застати свого старшого юриста,

що грає в сім'ю з тобою і Дженні.

Я підходжу до нього, стиснувши кулаки.

- Не вплутуй сюди Дженні. Це до біса низько, і ти це знаєш.

Вестон хитає головою і посміхається.

- Хтось має витягнути твою голову з дупи. Нічого особистого.

- Так, - киваю я. - Бізнес є бізнес. То тобі подзвонили? - довбаний Донован.

Він хитає головою, ніби ні за що на світі не видасть джерело.

- Телефонний дзвінок не важливий. Ти хотів цього злиття, пам'ятаєш? І прийшов до мене. Нагадати твої слова? Подумай про Дженні. - йому потрібна секунда, щоб зібратися з думками. - Послухай, Тейт - мій найкращий юрист. Я не можу дозволити їй жонглювати ризиками прямо зараз.

Роблю ще один крок до нього і стискаю зуби.

- Де вона?

Вестон проводить рукою по волоссю.

- Тобі потрібно заспокоїтися.

- Без тебе знаю. Де. Вона?

Вестон роздратовано видихає і відходить, втупившись у стелю. Нарешті, розвертається до мене обличчям і хитає головою, ніби не вірячи, що має справу з усім цим. Я не звинувачую його. Якби я був на його місці, вчинив би так само. Але це до справи не стосується. Це - Тейт, і як би Вестон не хотів, щоб справа була особистою, вона такою і є.

Він дивиться мені прямо в очі.

- Ти ж це так не залишиш, так?

Хитаю головою, дивлячись на нього і кажу поглядом, наскільки я рішучий і на що готовий піти.

- Чорт. Я відправив її в аеропорт, ясно? Попрошу когось іншого закінчити злиття. Щойно угоду буде завершено, я відправлю Тейт назад, якщо ви двоє захочете. Все буде добре. Повір мені. Я знаю, що роблю.

Знову хитаю головою. Цього недостатньо. Не для мене. Не для Тейт. Я вже відчуваю,

що не можу дихати без неї, а вона ще не виїхала з Чикаго.

- Ні.

- Ні? - Вестон піднімає брови. Дивиться на мене так, наче я прибулець із космосу. - Що означає "ні"?

Кладу долоні на стійку.

- Тейт залишається, або я припиняю злиття. - дивлюся прямо на Вестона, коли вимовляю ці слова. Тейт дуже важлива для мене. Я готовий відмовитися від угоди всього мого життя. Дженні зрозуміє. Її серце буде розбите, якщо Тейт поїде.

Вестон видає найсаркастичніший смішок, який я коли-небудь чув, немовби мої слова ні що інше, як жарт.

- Ти ж несерйозно.

Підходжу ближче, так що наші обличчя опиняються в кількох дюймах одне від одного.

- Подивися мені в очі. Схоже, що я жартую?

Він пильно дивиться на мене. Я не рухаюся ні на дюйм.

- Я кохаю її.

Вестон усміхається, але мені насрати.

- Тейт для мене все. Я не планував подібного, але це сталося. Я не втрачу її. Ні на секунду.

Вестон стискає щелепи.

- Ти ж знаєш, що я не познайомив би її з Дженні, якби між нами все несерйозно. Скількох жінок я приводив додому за останні чотирнадцять років?

- Жодної.

- Саме так. Дженні теж її любить.

Вестон ходить взад-вперед. Зупиняється то тут, то там, дивиться на мене, потім відводить погляд. Нарешті роздратовано зітхає і підкидає руки вгору.

- Чудово. Нахер. Це твоє життя.

Я до біса близький до того, щоб схопити його і міцно обійняти. Це не було заплановано, тому мені трохи ніяково. Щоб зберегти хоч якусь гідність, я кладу руку йому на плече.

- Дякую. Ти навіть не уявляєш, як багато це означає.

Вестон змахує невидимий пил зі свого плеча, на якому спочивала моя рука.

- Ну, то якого біса ти чекаєш? Іди за дівчиною. Я, бля*ь, роблю це не для тебе.

Моя щедрість на сьогодні вичерпалася.

- Вона на шляху до аеропорту О'Хара? - мало не підстрибую навшпиньки, ставлячи запитання, і впевнений - на моєму обличчі застигла усмішка від вуха до вуха.

- Вона, напевно, вже там. Одягай свої старі бутси і воруши дупою.

Я плескаю його по плечу.

- Дякую! Побачимося, чорт, не знаю, коли, але обов'язково побачимося.

- Не повертайся без мого зіркового юриста. І перестань поводитися як кицька. А то мене знудить.

Знімаю ключі з гачка і одягаю перші-ліпші туфлі дорогою до гаража.

Підключаю телефон до гучного зв'язку й негайно телефоную Тейт, сподіваючись, що доберуся до неї до того, як вона сяде в клятий літак.

Тисну на газ, і шини верещать, коли мене відправляють на голосову пошту. Машина пробивається крізь ранковий трафік, і я проклинаю всіх, хто встає у мене на шляху.

- Ти, бля*ь, безсмертний? - підкидаю руки і тисну на клаксон.

Знову намагаюся додзвонитися Тейт на мобільний, але безуспішно.

- Чорт.

Моє обличчя нагрівається до тисячі градусів. Б'ю по керму, коли якийсь придурок підрізає мене. Уб'ю Донована за те, що він подзвонив Вестону.

Хитаю головою, позбуваючись думок про помсту, і роблю кілька глибоких вдихів, щоб заспокоїтися. Злість нічого не вирішить. Моя мета - вчасно дістатися до Тейт.

Решта неважлива. Найгірше, що може трапитися - це те, що вона сяде в літак, а потім одразу ж сяде в інший літак і повернеться до мене. Лаю себе за те, що не приєднався до їхньої розмови з Вестоном у дворі. Я й уявити собі не міг, що він відправить її назад у Даллас. Вона, напевно, задавалася питанням, чому я не пішов

за

нею.

Чортів Вестон.

Одна річ гризе мене зсередини, коли мій розум блукає в найгірших можливих місцях. Що, якщо Тейт повернеться в Даллас і вирішить, що Вестон правий? Що, якщо вона побачить свою сім'ю і зрозуміє, як сильно сумуватиме за ними, якщо переїде в Чикаго? Якщо вона повернеться туди, у неї буде занадто багато зобов'язань. Я повинен дістатися до неї до того, як вона сяде в літак. Шкода, що я не зізнався Тейт у своїх почуттях до сьогоднішнього ранку. Вона б нізащо не поїхала, скажи я їй правду.

Я люблю її.

Вона єдина.

Тисну на газ ще сильніше, і моя машина мчить шосе.

ГЛАВА 31

ТЕЙТ

Приїжджаю в аеропорт із відчуттям, що моє життя розвалюється на частини. Я знаю, що змарнувала свій шанс стати партнером у фірмі, але все, про що я можу думати - це Декер. Мені боляче, соромно, я тужу за коханням... Тягнуся за телефоном і згадую, що залишила його на його тумбочці. Моє серце стискається при думці про цього чоловіка. Дивлюся на свій виснажений вигляд, відчуваючи, як люди витріщаються на мене, виносячи судження. Виглядаю як довбаний волоцюга.

Прямую в магазин і купую легінси, футболку з написом "Ласкаво просимо у Чикаго" і пару туфель на плоскій підшві. Не ідеально, але цілком стерпно для польоту в літаку.

Знаходжу найближчу вбиральню, щоб переодягнутися. Принаймні, у мене є зв'язка з посвідченням особи та кредитними картками. Почуваюся нещасною і сподіваюся,

Дженні не подумає, що я її кинула. Звучить божевільно, але я люблю цю дитину і її батька теж. Шкода, що я не сказала Декеру про свої почуття. Може, він пішов би за мною по під'їзною доріжкою. Може, напоумив би Вестона, благаючи його залишити мене. Розумію, що в нас не було особливо серйозних стосунків, але я очікувала, що він буде боротися за мене. Те, як Коллінз дивиться на мене, як трахає, як змушує відчувати і послаблює захист навколо - я знаю, що він відчуває те ж саме, що і я до нього. Вмиваюся прохолодною водою, потім витираю обличчя паперовими рушниками. Я виглядаю так само жахливо, як і відчуваю себе. Ніби мене переїхав чортів напівпричіп. Потрібно пригальмувати на секунду, відступити і все гарненько обміркувати. Як моє життя перетворилося з дивовижного на чисте лайно за лічені хвилини? Слід було заїхати в готель і зібрати свої речі, але Вестон наполягав, щоб я вирушила прямо в аеропорт. Я б не почувалася такою загубленою, якби зі мною були мої речі. У будь-якому разі, чому він витягнув мене з будинку Декера? Повинна бути якась причина. Маленька частина мене сподівається, що він не сказав Декеру, що зробив. Може, саме тому він поквапив мене виїхати - знав, що Декер вирушить за мною. Імовірність того, що Декер погнався б за мною під'їзною доріжкою, була висока, але він нізащо не поїхав у Даллас. Коллінз не залишив би Дженні і роботу в офісі.

Чортів Вестон. Клянуся, ця людина завжди думає на три кроки вперед, коли планує щось хитре.

Не можу кинути йому виклик і повернутися в будинок Декера. Вестон зробить мені догану за непокору, а, можливо, і звільнить.

Ні, я маю сісти в цей літак, полетіти додому, бути слухняною і надерти дупу тому, кого мені доручить Вестон. Щойно злиття буде завершено, я зможу повернутися. Ось як необхідно вчинити. І молитися, щоб почуття Декера до мене не змінилися за цей

час. Це будуть довгі два місяці без Декера і Дженні, але доведеться змиритися і зробити все можливе.

Реєструюся й отримую посадковий талон. Вестон не валяв дурня. Я лечу найближчим рейсом. Потихеньку прямую в бік служби безпеки. Нічого не можу вдіяти - з кожним кроком почуваюся безпораднішою.

Частина мене шкодує, що я взагалі приїхала в Чикаго. Я вважала, що знаю, як це - відчувати розбите серце, коли розлучилася зі своїм першим хлопцем у коледжі. Озираючись назад, розумію, що це ні в яке порівняння не йде з тим, як моє серце стиснулося в грудях, а шлунок скрутився у вузол, коли Вестон відправив мене в Даллас.

Почуття провини - погана емоція. Я не надто добре знайома з нею, бо відгородилася від усіх, крім своєї сім'ї. Тепер починаю розуміти, чому. Моя робота -

це моє життя, і я ніколи не лажаю на роботі, тому ніколи не відчуваю того, як зараз тремтять мої руки і як кожна секунда здається вічністю.

Куди не подивлюся, бачу усміхнені обличчя, і в мене виникає неймовірне бажання закричати на всю силу своїх легенів. Просто зараз хочеться лише одного - полетіти додому, випити пляшку вина і загрузнути в жалості до себе. Я б навіть поплакала. Завтра повернуся до нормального життя. У всякому разі, так я собі обіцяю.

Служба безпеки мене сканує. Оскільки багажу немає, процес не займає багато часу. Підходжу до своїх воріт і хапаю журнал, який хтось залишив. Опускаюся на сидіння і гортаю сторінки. Ніщо не привертає моєї уваги, але дає мені можливість чимось зайнятися.

Жінка та двоє її дітей сідають поруч зі мною. Дитина почервоніла й кричить на весь рот.

У мене стукає у скронях і болить у грудях. Навпроти мене сидить пара, яка не може відірвати руки одне від одного. Вони шепочуть усілякі милі дрібниці й обговорюють речі,

якими займатимуться у свій медовий місяць. Моє серце ще глибше провалюється в шлунок. Ми з Декером не були близькі до шлюбу, але я думала, що коли-небудь це могло б статися.

Беру каву в надії, що кофеїн поліпшить моє самопочуття. Я не звикла до подібних емоцій. Я жорстка дупа. Я Тейт Рейнольдс. Не займаюся коханням і стосунками. Може, на краще, що я не сказала Декеру про свої почуття. Про те, що я постійно думаю про нього, коли його немає поруч. Про те, як моє серце оживає, коли він дивиться в мій бік.

- Здійснюється посадка на рейс 292 до Далласа. - гучномовець перериває мої роздуми.

Нічого не відбувається.

Беру свій посадковий талон і посвідчення особи та прямую до виходу.

Черга рухається зі швидкістю равліка.

Це посилює нищівне відчуття, ніби моє серце стискають у лещатах. З якоїсь причини, що ближче я підходжу до тунелю, то швидше Декер зникає з мого життя. Я просто хочу повернутися додому і прикинутися, що нічого ніколи не було, але як забути зухвалого бізнесмена, який перевернув мій світ з ніг на голову?

Встаю в чергу за жінкою з дитиною, яка кричить, і сподіваюся, що вона не плакатиме весь політ - жахливі думки, але моя голова не зможе винести такого. Найстрашніший головний біль у моєму житті наближається з неймовірною швидкістю.

Потім я чую це. Спочатку слабко і ледь помітно.

- Тейт!

Звук лунає здалеку, і я задаюся питанням, чи не ввижається мені.

Перестань так часто дивитися "Несплячих у Сіетлі", Тейт. Твоє життя - не романтична комедія. Напевно, видаю бажане за дійсне. Простягаю службовцю біля виходу на посадку свій посадковий талон.

- Тейт, почекай!

Я завмираю і стискаю посадковий талон так сильно, що він складається навпіл.

Службовець намагається взяти його, але я стискаю його сильніше. Моє тіло завмирає, час зупиняється. Це не моя уява. Я чую, як хтось кричить моє ім'я.

- ТЕЙТ! - гримить голос, люди витріщаються і перешіптуються.

Я вириваюся з кататонічного стану і різко повертаю голову.

Моє серце підстрибує в грудях, і чисте щастя струмує по венах.

Це він.

Він прийшов по мене.

Декер.

Він біжить до мене - ніколи не бачила, щоб хто-небудь так швидко бігав - на його обличчі лише зосередженість і рішучість. Приблизно за п'ятдесят футів від мене

Декер

врізається в іншого чоловіка. Відбувається плутанина рук, ніг і валіз. Це його не зупиняє. Він підхоплюється на ноги і продовжує бігти до мене, не потрудившись повернутися і вибачитися.

- Не смій сідати в цей чортів літак! - вигукує він, але задихається, і слова виходять наполовину перемішаними.

Декер підходить до стійки, хапає мій квиток і рве його просто у всіх на очах.

Цього не може статися насправді. Я лише в змозі похитати головою.

- Щ-що ти тут робиш?

Я знаю відповідь, але хочу почути, що скаже Коллінз.

- Ти нікуди не летиш.

Простягаю руку і хапаю його за передпліччя.

- Послухай, Декер, я ціную, що ти приїхав. Для мене це дуже багато значить, але нам

доведеться зачітисся на кілька місяців, поки все не вирішиться. Вестон надере мені дупу, якщо я не сяду в цей літак.

Не можу боротися з емоціями і задихаюся, вимовляючи ці слова. По моїй щоці скочується сльоза. Швидко змахую її, сподіваючись, що Декер не помітить. Я плачу. А я ніколи не плачу. У всякому разі, там, де хто-небудь може побачити.

- Ти нікуди не летиш, солоденька.

- Мені потрібно летіти, Декер. Будь ласка. Не ускладнюй ситуацію ще більше, ніж вже

є.

Він хитає головою і хапає мене за плечі.

- Ти не слухаєш. Я розмовляв із Вестоном. Ти залишаєшся.

Перш ніж я встигаю відповісти, Декер підхоплює мене на руки, немов наречену, і обіймає мене.

Не розумію толком, про що він говорить, але будь я проклята, якщо коли-небудь дозволю Коллінзу опустити мене з його обіймів.

- Що ти зробив? Через тебе мене звільнили? - мозок не працює на повну потужність. Голова вибухне, якщо я найближчим часом не дізнаюся повну історію.

Радісні люди оточують нас з обох боків. Декер гарчить, несучи мене через аеропорт, немов божевільний.

- Перестань думати про найгірше хоча б п'ять хвилин у своєму житті. Я б так із тобою не вчинив.

- Що сталося?

- Я сказав Вестону, ну...

- Викладай, Коллінзе.

Він зупиняється посеред залу, і його очі зустрічаються з моїми. Це найсерйозніший серйозний погляд, який я коли-небудь у нього бачила.

- Сказав, що, якщо ти не залишишся, злиття скасовується.

Волосся в мене на потилиці стає дибки.

- Ти що, бля*ь, з глузду з'їхав? Він уб'є мене. Безумовно звільнить. І ти не зможеш найняти мене, якщо я залишуся, тому що він буде власником фірми!

Декер сміється. Цей нахаба сміється наді мною! Хочеться вдарити його по обличчю.

- Ти реально думаєш, що Вестон такий засранець?

Я вигинаю брову, дивлячись на нього.

- Думала, ви двоє були найкращими друзями. - Невже Декер забув, про кого ми говоримо? Вестон розважливий, впертий мудак, коли справа доходить до бізнесу. Коллінз усміхається.

- Чорт забирай, він клацає батогом над вами в Далласі, так?

- Мм-м, так, так і є.

Декер цілує мене в лоб, потім відсторонюється.

- Послухай, Вестон хороший хлопець. Він може жорстко керувати, але він не безсердечний. Він посміхнувся, коли я йшов. Сказав не повертатися без тебе.

- Ти морочиш мені голову.

- Я б не став цього робити. Він знає, що я кохаю тебе, Тейт.

Я ковтаю.

- Ти кохаєш мене?

Озираюся і помічаю навколо нас натовп, переважно жінок, що хапаються за груди. Дивлюся на Декера кілька миттєвостей. У його погляді немає нічого, крім тепла й обожнювання. Він каже правду.

- Я повинен був зізнатися раніше. Я кохаю тебе, Тейт Рейнольдс.

Серце буквально виривається з грудей. Я відчувала, що він це скаже, але те, як він вимовляє ці слова, викликає в мені потік емоцій. Сльози течуть по щоках, і я лише киваю, утикаючись носом у його плече.

- Я теж тебе люблю.

Декер обіймає мене, потім піднімає так, що ми опиняємося віч-на-віч. Він цілує мене довго і міцно, з наполегливістю, обіцяючи більше не відпускати.

Я відстороняюся і посміхаюся.

- Ти реально понесеш мене ось так через аеропорт?

- Нестиму всю дорогу до машини, - посміхається Декер.

Боже, я так сумувала за ним, а ми не бачилися лише годину чи дві. Це здається дурним, немов підліткова закоханість, але так воно і є.

Згортаюся калачиком у нього на руках і насолоджуюся моментом.

- Ніколи мене не відпускай.

- Ніколи, солоденька. - Коллінз цілує мене ще раз, а потім несе до виходу.

ГЛАВА 32

ДЕКЕР

Саджаю Тейт у машину і не перестаю посміхатися. Вона й гадки не має, наскільки щасливим мене робить. З того моменту, як я зустрів її, я знав, що в ній щось є, але ніколи не думав, що Тейт так ідеально впишеться в моє життя. Вона - те, чого мені не

не вистачало всі ці роки. Тепер, коли ми разом, я буду дорожити кожною секундою. І більше ніколи її не відпущу.

- Ми що, збожеволіли? - вона дивиться на мене. Її медово-карі очі сяють.

- Абсо-бля*ь-лютно. - тисну на газ. Мрію, щоб Тейт переїхала до мене. В курсі, що це божевілля, але воно здається правильним, і їй все одно потрібно десь зупинитися. Не хочу її відлякувати, тому поки тримаю думку при собі, але скоро запитаю Тейт. Вона не може вічно жити в готелі, і все одно майже всі ночі проводить у мене. Вона кидає погляд на мене.

- Як ти взагалі дістався до мене?

Її запитання застає мене зненацька.

- У сенсі?

- Як ти пройшов через службу безпеки? Вони не дозволяють просто так вальсувати до воріт.

- Я купив квиток.

Тейт випрямляється.

- Що?

- Ну, якби ти полетіла, довелося б слідувати за тобою в Даллас.

Куточки її рота піднімаються в широкій усмішці. Тейт хитає головою, дивлячись на мене.

- У мене щось на обличчі?

- Як би ти полетів? У тебе Дженні і робота.

- Хіба я не сказав в аеропорту, що закоханий у тебе?

- Сказав.

- Є дещо, що тобі потрібно знати.

- Що ж?

- Коли я кохаю когось, то вирушу за ним на край світу. Я вже розпланував, що Моллі побуде з Дженні, і я впораюся зі своїми обов'язками по управлінню віддалено. Ніщо в цьому клятому світі не втримає мене від тебе.

Тейт нахилиється і чмокає мене в щоку. Потім ковзає до мого вуха і шепоче:

- Я теж люблю тебе, Декер Коллінз. - вона робить паузу, і я відчуваю її посмішку на своїй щоці. - І, якби це не було так небезпечно, я б відсмоктала тобі, щоб висловити свою вдячність. - вона відкидається на спинку крісла, явно задоволена собою.

- Чорт забирай, жінко! - її слова викликають шалений стояк. Я до біса близький до того, щоб з'їхати на узбіччя і виправити ситуацію.

Нарешті під'їжджаю до свого будинку і дуже сподіваюся, що Вестон уже поїхав. У мене

плани на Тейт. Я змушу її викрикувати моє ім'я. Виходжу з боку водія й обходжу машину, щоб відкрити її двері.

- Такий джентльмен. - вона посміхається на весь рот, здогадуючись, що на неї чекає.

Ми проходимо через кухню, тримаючись за руки. Сьогодні вранці після сніданку залишився безлад, але з ним можна і почекати. Я хочу трахати Тейт усіма мислимыми способами. Хочу, щоб вона тремтіла піді мною. Веду її в спальню, по дорозі знімаючи з неї одяг. Наші губи з'єднуються. Відчуваю смак кави, коли оближую її рот і шию.

Обхоплюю долонями обличчя Тейт і торкаюся своїм чолом до її.

- Ти ніколи не пошкодуєш, що залишилася зі мною.

- Ти теж. - її дихання пестить мої губи.

Вона обіймає мене за шию, ми не перестаємо цілуватися. Я укладаю її на ліжко.

Тейт тягне поділ моєї сорочки, стягуючи білу бавовну через голову. Я вдихаю її аромат

кориці та ванілі.

- Боже, я люблю тебе.

- Я теж люблю тебе, Декер.

Ніколи не втомлюся чути, як вона говорить мені ці слова. У неї перехоплює дихання, коли я стягую з неї ліфчик і обхоплюю ротом сосок. Я не поспішаю і перекочую інший між пальцями, дратуючи Тейт. Повторюю рух, грайливо кусаючи її, насолоджуючись видом ніжних слідів від зубів на її тілі.

Вона тонкими пальцями гладить моє волосся. Бачу в її очах, як сильно вона любить мене, коли ми притискаємося одне до одного. Тейт проводить нігтями по моїй спині, злегка дряпаючи. Розстібає штани і стягує їх з моїх ніг своїми ступнями, поки вони не плутаються навколо щиколоток.

Я стягую їх і цілую її талію, проводячи язиком по западинці пупка. Ще один смішок зривається з її губ, і Тейт смикається. Я відкладаю настільки делікатне містечко для майбутніх тортур. Схопивши її трусики, ривком спускаю їх по ногах і цілую внутрішню частину стегна.

Відчуваю запах її збудження, і член стає твердішим. Дивлячись на складочки, з упевненістю можу сказати, що Тейт волога для мене. Стягую чорне мереживо з її щиколоток і перекидаю його через плече.

Перевертаюся на спину, вказую на своє обличчя і кажу:

- Хочу твою кицьку своєю мовою.

Жодних вагань. Мені це в ній подобається. Присунувшись до ліжка, Тейт сідлає моє обличчя в позі зворотної наїзниці. Хапаю її за стегна й зупиняю в кількох дюймах від свого рота, потім видихаю теплий подих на клітор.

Мурашки біжать по її дупі й стегнах, і Тейт здригається.

- Хочеш сісти мені на обличчя, Тейт?

- Боже, Декер.

- Скажи, що ти жадаєш мій рот на своїй кицьці.

- Будь ласка, - стогне вона.

Я повільно оближую її, від клітора до ануса, потім знову відстороняюся. Тейт інстинктивно намагається притиснутися кицькою до моїх губ, але я хапаю її за дупу і утримую на відстані.

- Будь ласка, Декер? Я так близько. - її слова обриваються на зітханні.

Ось що мені подобається чути - її благання про мої пестощі.

- Скажи, чия це кицька.

- Твоя, твою ж...

Я знову оближую її, просто щоб перервати її фразу.

Вона видає розчарований стогін і додає:

- Твоя. Повір мені.

- Так воно і є. - притискаю її до свого рота так сильно, що, напевно, залишиться синяк.

Тейт повторює моє ім'я, поки я лижу, смокчу і покусую її.

Вона погойдує стегнами, осідлавши мій язик і пальці, і весь час стогне. Бере мій член у руку і ковзає по ньому вгору і вниз. Танцює язиком навколо голівки, потім проводить по ній великим пальцем. Я стогну прямо в кицьку, коли Тейт обхоплює

губами кінчик члена. Вона підстрибує вгору і вниз, приймаючи мене якомога глибше в горло. Ця жінка - інь для мого яна, її тіло ідеально підходить моєму. Ми працюємо в тандемі, ніби добре змащена машина - член входить і виходить з її рота, коли я встромляюся в Тейт язиком. Водночас штовхаю два пальці глибоко в кицьку, одночасно ковзаючи по клітору.

Мені не потрібно, щоб Тейт попереджала, що вона близько, я відчуваю енергію, випромінювану її тілом.

Вона тремтить над моїм ротом і ось-ось зірветься. Обхоплюю руками її тонку талію і притискаю до свого обличчя. Член зісковзує з губ Тейт, і вона скрикує. Кожен м'яз в її тілі напружується. Стегна загрожують розчавити мою голову, коли стискаються настільки сильно, що цілком можуть розколоти волосський горіх. Оргазм Тейт пробігає брижами по тілу, покриваючи моє обличчя вологою. Я штовхаю її на ліжко і вислизаю з-під неї.

- Тримай дупу в повітрі, а голову опусти на простирадла.

Тейт підкоряється, стискаючи простирадла в руках і передчуваючи, що буде далі. Поклавши одну руку їй на плече, а іншою стискаючи член, я штовхаюся в неї ззаду. Гаряча кицька стискається навколо мене, і я відчуваю чистий екстаз. З глибини горла Тейт виривається стогін, і вона звертається з благаннями до Бога. Знову і знову я вдаюся в неї глибокими каральними рухами.

Чорт забирай, як я сумував за цим.

Її дупа лякає по моїх стегнах, і ляпаса розносяться по кімнаті. Кицька охоплює член, ніби була створена тільки для нього. Я планував трахати Тейт набагато

довше, у всіх мислимих позах, але тепер, спостерігаючи, як її мініатюрне тіло у формі

пісочного годинника підмакує мені назустріч, а локони її волосся танцюють по спині, я не впевнений, що довго протримаюся.

Тейт маленькою ручкою проникає між ніг, і пестить мої яйця. Масажує їх і каже:

- Ось так. Трахни свою кицьку, Декер, - оргазм, який я стримував, спрямовується прямо до мого стовбура.

- Чорт, Тейт... - мої слова затихають, і все тіло напружується. Я стримуюся так довго, як можу, потім хапаю її за стегна і насаджую на себе так глибоко, наскільки це можливо по-людськи злитися воєдино, коли вибухаю всередині неї. Тейт безладно шарить руками по простирадлах, і я бачу, як вона впивається зубами в подушку.

Лоно стискається, приймаючи всього мене до останньої краплі. Я вислизаю з неї, і Тейт підповзає до мене, коли я укладаю її в міцні обійми, цілуючи у скроню. Прибираю кілька вологих локонів з її щоки.

- Радий, що спіймав тебе вчасно.

- Я теж. - вона міцно обіймає мене, її голова покоїться в мене на грудях. Тейт втикається в мене носом, і я на повному серйозі міг би лежати ось так усе решту життя.

Словами адекватно не описати чисту радість, що оволоділа моїм тілом просто зараз.

Це краще за будь-який наркотик у світі, точно.

- Переїжджай до мене. До мене і Дженні. - не питаю. Просто кажу.

Відсторонюючись, Тейт дивиться на мене і широко посміхається.

- Обіцяєш, що ніколи не відпустиш мене?

- Ніколи, ніколи. - притискаюся губами до її губ, скріплюючи обіцянку поцілунком.

ГЛАВА 33

ДЕКЕР

- Тут так спекотно. - Дженні прикриває обличчя рукою, поки ми йдемо до орендованої

машини. Я б розсміявся, але теж спітнів. Ніхто з нас не звик до такої спеки.

- Це Техас, дитинко.

- Тату, я реально зараз розтану.

Відкриваю джип, який орендував на вихідні, і кладу наші сумки на задне сидіння. Минуло трохи більше трьох місяців з моменту порятунку в аеропорту, як мені

подобається це називати. Останні два тижні Тейт тут, у Далласі, організовує свій переїзд до Чикаго. Я хотів приїхати раніше, але не міг залишити фірму.

Дзвонить телефон. А ось і жінка, якій належить моє серце.

- Привіт.

- Коли побачимося?

- Скоро. Якраз сідаю в орендовану машину. Буду в готелі протягом години, якщо рух не буде кошмарним. - я не попередив, що Дженні зі мною. Вона повинна була залишитися в Джозелін, але вони посварилися через хлопчика, і я вирішив узяти доньку з собою.

- Веди обережно. Я люблю тебе.

- Я теж люблю тебе, солоденька.

Закінчую розмову і засовую телефон назад у кишеню. Дженні пристібається на пасажирському сидінні і стогне, щоб я увімкнув кондиціонер.

- Давай, тату. Я вмираю. - вона відкручує кришку з пляшки з водою і робить великий ковток.

Забираюся на водійське сидіння, палаючи бажанням побачити Тейт. Звісно, ми щовечора вечір спілкуємося по відеочату, але зовсім не те.

Після сорока п'яти хвилин боротьби із заторами ми прибуваємо в готель.

Реєструємося і несемо сумки в номер. Тейт мала зустрітися зі мною тут перед вечерею в будинку її

брата. Вона вмирає від бажання всім мене показати - її слова, не мої. Я трохи нервую. Знайомство з родиною - величезний крок.

Дженні йде у ванну переодягнутися, а коли виходить, у мене ледь не трапляється серцевий напад. Моє малюшко схоже на жінку в міні спідниці кольору цукрової вати і топі в тон з найтоншими бретельками, які я коли-небудь бачив.

- Тобі подобається? - вона повертається.

- Що, чорт забирай, ти напнула?

- Тату! - Дженні пильно дивиться на мене.

Я ніколи по-справжньому не лаюся в її присутності, хоча не думаю, що "чорт" насправді є лайкою. Напевно, вся справа в тому, як я це сказав.

- Що? Гарзд, вибач, повертайся у ванну і спробуй ще раз.

Дженні підкидає руки й пирхає від розчарування, потім йде у ванну й виходить знову. Вона начіплює на обличчя найфальшивішу, найсаркастичнішу посмішку і каже:

- Тобі подобається?

Ніколи по-справжньому не вважав, що Дженні настільки схожа на мене. Вона завжди така мила й безневинна, але в міру того, як триває підлітковий період, я з кожним днем дедалі більше бачу в ній себе.

Ретельно обмірковую, що скажу далі. Ох уже ці жінки, вони змушують усе переоцінювати.

- Мм-м, ти маєш чудовий вигляд. Може, трохи, мм-м, занадто красиво?
Донька повертається і показує, що під міні-спідницею знаходяться шорти.
Спасибі, чорт забирай, але все ж... якщо вона так планує одягатися, я рано зйду в могилу або відправлю когось у могилу за те, що він на неї подивився. Це занадто по-дорослому.

Дженні посміхається на весь рот і піднімає брови.

- Тейт купила цей костюм для мене.

Мої щелепи стискаються. Чорт забирай, Тейт. Я перекину її через коліно і відшльопаю

по дупі, коли до неї доберуся.

Лунає стукіт у двері, і я відчиняю їх. Це Тейт. Вона стрибає в мої обійми. Її ноги обвиваються навколо мого торса, а рот врізається в мій. Вона притискається до мого члена, і я відчуваю шалений стояк у поєднанні зі збентеженням.

Відстороняюся і облизую губи, опускаючи Тейт на підлогу. Може, це була не найкраща

ідея - не попередити, що Дженні приїде зі мною.

Її обличчя червоніє, коли вона бачить доньку позаду мене.

- Ой. Привіт, люба. Гадки не мала, що ти прийдеш цими вихідними. - Тейт вимовляє останню фразу крізь зціплені зуби і повертає голову, щоб подивитися мені прямо в очі. Приклеює фальшиву посмішку, потім повертається до Дженні. - І ти маєш чудовий вигляд.

- То це була твоя ідея? - махаю рукою в напрямку своєї доньки.

- Е-е... ну, мені здалося, що костюмчик милий, і Дженні сподобався.

Відень на моїй шиї починає пульсувати.

- Дженні, іди переодягнися.

- Але, тату.

- Будь ласка. - примружуюся, дивлячись на Тейт.

Дженні тупає назад у ванну на межі сліз.

Тейт складає руки на грудях і дивиться у стелю.

- У тебе великі проблеми, солоденька. - вхожу в її простір і прибираю руки від тіла. Тягнуся губами до її шиї й грайливо прикушую.

- Це був подарунок. - каже вона м'яким тоном.

- Я знаю, і вона може носити його як купальник, коли піде в басейн. - проводжу рукою по обличчю. - Клянуся Богом, ти намагася довести мене до серцевого нападу? Я відшльопаю тебе за це по дупі.

- Це попередження? - усміхається Тейт.

- Обіцянка.

- Ось що. Дозволь Дженні вдягнути її нове вбрання, і я прийму за це прочуханку.

Відкидаюся назад і посміхаюся на весь рот.

- Схоже, ви обидві виграєте за такого сценарію.

- Так, мені не слід було вибирати розумного. - Тейт ковзає рукою по моїх грудях, вочевидь, намагаючись задобрити мене, щоб Дженні могла вдягнути своє нове вбрання. Я не дурень - точно знаю, що вона робить. І все одно це завжди якимось чином спрацьовує.

- Я ніколи не вчитиму тебе, як виховувати дітей, Деккере. Але я жінка, а це означає, що колись я була дівчинкою-підлітком. Якщо спробуєш змусити Дженні робити те, що хочеш ти, що ж... - вона присвистує, коли її слова затихають. - Тобі доведеться нелегко, приятелю.

- Я не хочу, щоб моя дочка одягалася як...

- Повія?

Вказую на Тейт пальцем, але не загрозливо.

- Я цього не казав.
- Ти весь час кажеш мені це в спальні. - вона ворухить бровами, явно насолоджуючись тим, що трахається зі мною.

Прокляті жінки!

- Саме тому Дженні не повинна носити подібне лайно.
- Декер, Декер, Декер. Подумайте про цю проблему як адвокат, а не як емоційний батько. Давай подивимося на факти?

Я знизую плечима.

- Добре. - У словах Тейт є сенс. Я хочу, щоб мої стосунки з Дженні залишалися міцними, хоча розумію, що вона дорослішає і стає більш незалежною.
- Твоя дочка - наймиліша дитина. Вона розумна, кумедна, чарівна, неймовірно зріла для свого віку, і вона приймає фантастичні рішення. Ти їй довіряєш, вірно?
- Звичайно, довіряю. Довіряю більше, ніж собі, коли потрібно прийняти правильне рішення.
- Як їй зашкодить, якщо вона одягне це вбрання в Техасі? Ти відчув спеку зовні? Дженні не йде в ньому в клуб, на вечірку чи в темний провулок пізно вночі.

Піднімаю руку, бо вже втомився від цієї розмови, і мені більше не потрібно, щоб Тейт говорила мені, як я помиляюся.

- Дженні? - кричу я.

Дженні виходить у тому ж одязі, в якому їхала сюди.

- Так? - у її голосі немає ентузіазму.
- Ти можеш носити цей костюм тут.

Її очі загоряються.

- Справді?
- Так, це був подарунок. Але бери це за звичку, добре?

Вона кидається до мене і стискає у ведмежих обіймах.

- Велике тобі спасибі, тату!
- Нема за що, чемпіон. - цілую її в лоб.

Вона повертається до Тейт.

- Ти вмовила його, так?

Тейт дивиться на мене зі злою усмішкою, ніби вона збирається зрадити мене. Ми обидва знаємо, що це так.

- Звісно, вмовила, люба.
- Так це тобі треба дякувати. - вони обидві посміхаються мені, знаючи, як сильно їм подобається проникати мені під шкіру і бачити, що я розлючений.

Я просто піднімаю руки вгору.

- Ми можемо продовжити наш день? Ви двоє вбиваєте мене.
- Оо-о-о. - Тейт прихоплює мене за щоку, і вони обидві одночасно обіймають мене. -

Ми любимо тебе, Декер.

- Так, тату. Ти ж знаєш, що ми любимо тебе.

Як би вони іноді мене не засмучували, я не проміняю цих двох ні на що у світі.

Це моє життя. Моя сім'я.

ЕПЛОГ

ТЕЙТ

6 МІСЯЦІВ ПОТОМУ

- Ти скоро? - Декер кличе мене зі спальні.

- Закінчую зачісуватися. - дивлюся на своє відображення, і той локон, який завжди завдає мені неприємностей, насправді чудово поводитьсь сьогоднішнім ввечері.

Декер підходить до мене ззаду. Опускає руки мені на стегна і притискається до мого вуха губами.

- Офігіти, ти прекрасна.

- Ти і сам непоганий.

Він цілує мене в шию.

- Думаєш, хто-небудь скучить за нами, якщо ми запізнаємося?

- Усі безумовно будуть сумувати за тобою. Ти надривав дупу, щоб зробити це злиття реальністю, і тепер воно, нарешті, приносить дивіденди.

- Як мені так пощастило, що я разом з угодою отримав і тебе? - він усміхається мені

В

дзеркало.

- Мене? - усміхаюся, повертаючись до Декера обличчям, і кладу долоню йому на груди.

- До біса вірно. Твоя дупа належить мені навечно. - він знає, що, коли ось так знижує голос, я не можу йому чинити опір. Від цього в мене слабшають коліна.

- Думаю, нам краще вирушити на вечірку. - підморгую і прямую до машини.

Декер слідує за мною, одягнений у свій найкращий костюм. Мій улюблений. Темно-синій Г'юго Бос зі світло-блакитною сорочкою, від якої сяють очі. Я щаслива жінка. Ми живемо разом останні три місяці. Потрібно було мене трохи переконати, щоб я погодилася. Не хотілося стрибати у вир з головою занадто швидко, хоча я все одно постійно залишалася ночувати.

Ми добираємося до кафетерію фірми, який перетворився. Виглядає все незвично: приготована їжа на столах, вкритих лляними скатертинами, мерехтливі вогні, шампанське, крижані скульптури. Ми входимо, і Декера добре приймають. Люди тягнуть його у десяти різних напрямках, але він міцно тримає мене за руку. Усі основні гравці з "Хантер Груп" теж тут. Вестон зі своєю дружиною Брук. Вона керує некомерційною організацією для жінок і дітей. Броді тримає Ейпріл під руку; вона придумала сукню, яке на мені одягнене. Джексон зі своїм давнім коханням, Дженною. Максвелл хвалиться Клер, і я посміхаюся про себе. На ній новий нашійник. Вони збоченці в ліжку, це вже точно. Те, що вона мені розповідає, змусило б почервоніти порнозірку. Вестон і Декер тиснуть один одному руки. Джексон на хвилину викрадає Декера, а Вестон нахилиється до мене і шепоче:

- Ви двоє - гарна пара. Радий, що ти не облажалася.

Хитаю головою і посміхаюся.

- Рада, що ти радий. Чудово сказано, босе.

Вестон іде, залишаючи мене наодинці з іншими братами Коллінз. Деякі з моїх колег-жінок із Далласа з важливим виглядом проходять повз нас.

- Може, цей лайняний захід усе-таки спрацює... - Донован замовкає, посміхаючись, його пильний погляд слідує за дамами через увесь зал.

Останні шість місяців вони з Декером воювали через усе. Чесно кажучи, я думаю, Декер більше ображений, ніж злий.

Я посміхаюся братам.

- Я ж казала вам, хлопчики. Жінки в Техасі кращі й розумніші, тож у вас немає шансів.

Дейкон сміється.

- Ми ще подивимося. Це ж не гольф, дорогенька, - парирує він, відточуючи свій південний акцент.

- Так, тут тобі не світить знайти лунку за жодних обставин.

Декстер помирає від сміху, в той час як Дейкон прикидається, що йому потрібен хтось,

щоб зробити штучне дихання.

Коли вони прямують до бару, Декстер каже Дейкону:

- Вона клята королева гострих відповідей. Не зрозумію, навіщо ти ведешся.

Не можу втриматися від усмішки. Брати Декера - принаймні, близнюки - поступово стають більш терпимими.

Потягую свій коктейль і спостерігаю за вечіркою, пишаючись виконаною Декером роботою.

Декер підходить ззаду і обіймає мене, переплітаючи пальці на моєму животі.

- Все ще ненавидиш моїх братів?

- Вони мені все більше подобаються.

- Мені теж дещо подобається. - його голос звучить низько і спокусливо.

- Ми на вечірці, - повертаюся і вдаряю його по грудях.

Декер кладе долоню на мою руку і кидає на мене той тліючий погляд, від якого моє серце шалено калатає.

- Ходімо зі мною.

Я йду за ним, не в силах відмовити.

Він проводить мене на дах. Вогні міста відбиваються від брижів на воді озера Мічиган.

Вночі тут так красиво. Немов у сцені з фільму.

- Солоденька. - Декер бере обидві мої руки у свої. - У той день, коли ми зустрілися, я зрозумів, що в тобі є щось особливе. Я й уявити собі не міг, що за цим послідує.

Ніколи не думав, що знайду когось, хто зможе так легко вписатися в наше з Дженні життя. Ти ставила мене на місце стільки разів, що й не злічити. Ти терпиш мене. Ти знаєш мене краще, ніж будь-хто інший. Ти мій найкращий друг. Мій партнер. Єдина жінка... - Декер заговкає й опускається на одне коліно.

Сльози течуть із моїх очей, і я одночасно ненавиджу і люблю те, що він може перетворити мене на ридаюче місиво.

Опустившись на коліна, Декер продовжує:

- Я хочу поділитися своїм життям із тобою. Ти вийдеш за мене заміж?

Він відпускає мою руку і дістає з кишені каблучку з гігантським діамантом.

Моя рука злітає до рота, коли я киваю крізь сльози.

- Так. Так, я вийду за тебе заміж. - кидаюся на нього, майже збиваючи з ніг, але він ловить мене й обіймає за талію.

Наші губи стикаються, але я не можу перестати плакати і поцілувати його у відповідь.

Після довгих обіймів Декер відсторонюється і надягає мені на палець каблучку з діамантом огранювання "Принцеса". Я не в силах відірвати від нього погляду - камінь

виблискує в місячному світлі.

Декер дивиться мені через плече і каже:

- Ти зняла? Будь ласка, скажи мені, що ти зняла.

Дженні вискакує з-за одного з шезлонгів зі своїм телефоном. Вона шмигає носом, і їй доводиться витирати сльози з очей, коли вона киває.

- Так, тату, все зняла.

- Звідки ти тут взялася?

- Дядько Вестон потайки привів мене сюди. - вона повертається до батька і кладе руку

йому на груди. - О... Боже мій. Тату, ти був чудовий. Усе пройшло навіть краще, ніж коли ми репетували.

Я повертаюся до Декера.

- Репетували? Із Дженні?

Декер знизує плечима.

- Хотів, щоб усе було ідеально.

Декер починає щось пояснювати, але Дженні верещить і практично згрібає мене в обійми.

- Я така щаслива за вас.

- Дякую. І спасибі, що показала своєму батькові, як це робиться. Упевнена, що це ти написала для нього промову.

Дженні повертається до батька і сяє від гордості.

- Насправді, тато був непохитний у тому, щоб я не допомагала йому. Він хотів, щоб усе йшло від серця.

Вона піднімає мою руку, ніби це вітрина, і розглядає каблучку.

- Подивися, який гарний вигляд вона має на її руці, тату.

Декер киває, і вони обидва дивляться на діамант.

Через кілька секунд Декер обіймає нас обох.

- Мої дівчатка. Я так сильно вас люблю.

Ми з Дженні відповідаємо в унісон:

- Ми теж тебе любимо.

Вечірка відходить на другий план. Мені просто хочеться стояти тут, з двома моїми улюбленими людьми в Чикаго, і вічно дивитися на озеро Мічиган. Я ні краплі не сумніваюся, що це воно... моє "довго і щасливо".